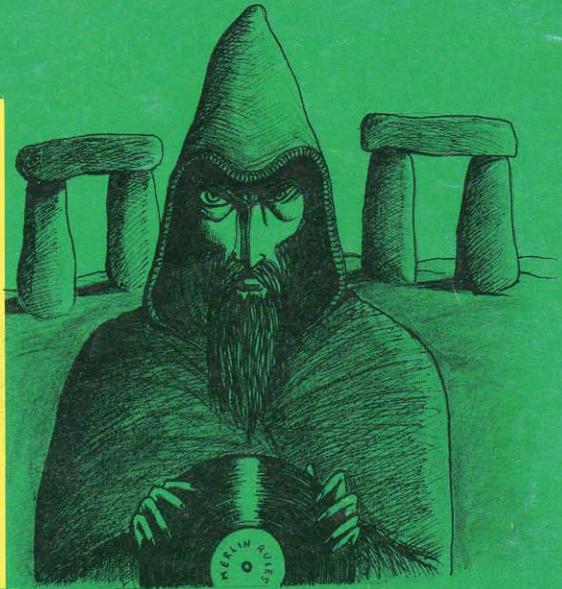

Merlin's music box

ΤΕΥΧΟΣ 30, ΜΑΗΣ 1990, Τιμή 250 δρχ.

BEVIS FROND
DIRTY SAINTS

SCREAMIN' JAY HAWKINS
LAST DRIVE
MIDNIGHT MEN

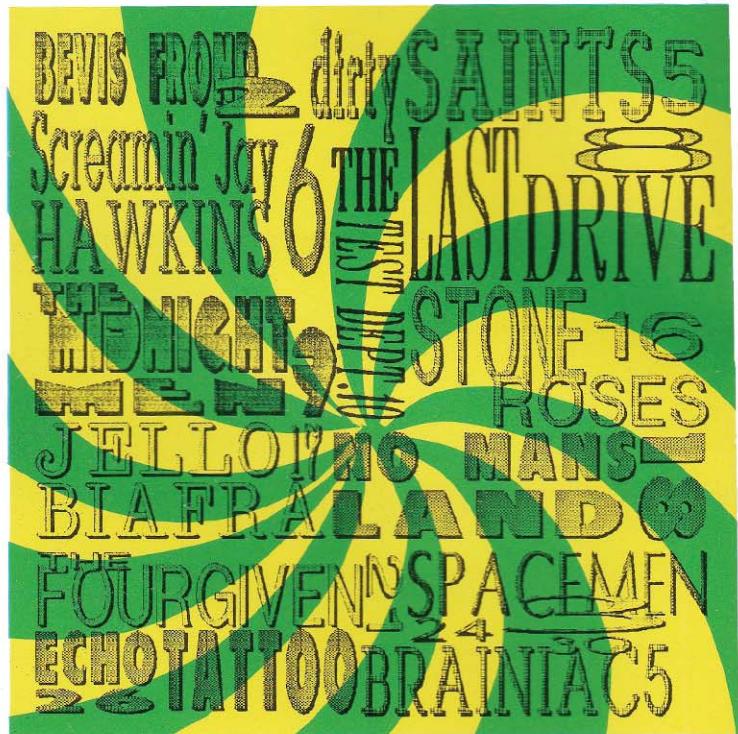
ECHO TATTOO
BRAINIAC 5

TEST DEPT.
STONE ROSES

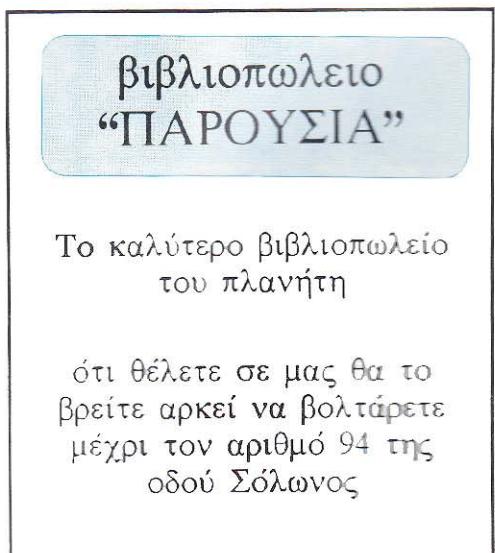
JELLO BIAFRA
NO MANS LAND
FOURGIVEN
SPACEMEN 3

MHN ΠΑΤΑΤΕ ΠΑΝΤΑ ΕΚΤΟΣ ΤΟΠΟΥ !!
υπάρχει μια καλύτερη πρόταση :

**ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΗΝ ΝΤΟΠΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΚΑΙ
ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ !!!**

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Κωλέττη 4, τηλ. 36 16 650
το ...club ...του βιβλίου

merlin's music box

Εντυπο προώθησης
της ανεξάρτητης
μουσικής σκηνής
(και όχι μόνο)

Τεύχος 3^ο
Μάης 1990

Κεντρική διάθεση
Βιβλιοπωλείο
"ΠΑΡΟΥΣΙΑ" (το πιο
χριστιανικό
βιβλιοπωλείο)
Σόλωνος 94, Αθήνα

Αλληλογραφία:

Γιάννης
Καστανάρας
Αργυρουπόλεως 27,
Αθήνα 114 71

MERLIN'S MUSIC BOX

Alternative &
independent
magazine

Issue 3rd, May 1990

Address:

Yiannis Kastanaras
Argiroupoleos 27
Athens 114 71
GREECE

Ολη η εργασία για την
παραγωγή αυτού του
εντύπου έγινε από το
εργαστήριο
"ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΖΑΝΟΓΛΟΣ"
τηλ. 6466104 - 8319359

ΕΔΩ ΟΙ ΡΙΑΙΙ

Λοιπόν, οι εκλογές πέρασαν και όπως όλοι πολύ καλά διαπιστώσαμε, ο ελληνικός λαός "αποφάσισε" να στηρίξει "σταθερή" κυβέρνηση. Δύο φορές γκαντέμης, ο Μητσοτάκης μετά κόπων και δεκανικών κατάφερε να πραγματοποιήσει το όνειρο της ζωής του και να ηγηθεί ως άλλος Ναπολέων της σωτηρίας του Εθνους! Εμεις δεν παραμυθιαζόμαστε, όπως δεν πιστέψαμε στιγμή ότι το ΠΑΣΟΚ θα έσωζε τον τόπο και όπως δεν μπορούμε να φανταστούμε πως υπάρχει κυβέρνηση ικανή να εξυπηρετήσει το συμφέρον του κόσμου. Με άλλα λόγια δεν μας ενδιαφέρει ποιός κυβερνά. Ετοι κι αλλοιώς θα ήμαστε πάντοτε εναντίον του. Βέβαια το γεγονός της εκλογής του θαυμαστή της Θατσερικής πολιτικής γιά την οποία και οι πλέον συντηριστικοί, αρχίζουν να ανησυχούν μετά την εξέγερση του κόσμου ενάντια στην υπερική οικονομική πολιτική της Τενεκεδένιας Κυρίας και τους ξεσκωμούς στις φυλακές ενάντια στην βία, την καταστολή και τον εξευτελισμό κάθε ανθρώπινης αξίας, σημαίνει μία προσεκτικότερη αντιμετώπιση του πράγματος. Μην ξεχάνατε! Πίσω απ'το νικηφόρο "χαμόγελό" του κρύβονται όλες οι απειλές γιά την καταπάτηση των ατομικών και πολιτικών μας δικαιωμάτων.

Δεν φοβόμαστε και δεν ανησυχούμε. Το άγχος ταιριάζει στους κρατούντες. Η θέση μας είναι ξεκάθαρη: Στηρίζουμε τις καταλήψεις, ενεργοποιούμαστε ενάντια στην κρατική βία, αντιστεκόμαστε στον παραλογισμό της εξουσίας, δεν ξεννάμε πως στις φυλακές κρατούνται άτομα με στημένες κατηγορίες. Είμαστε σίγουροι πως πάντοτε θα υπάρχουν εκείνοι, εστω και λίγοι - ακόμα - που θα αρνηθούν να παίζουν το παιχνίδι που θέλουν να παίζουμε, όλοι εκείνοι που μας τάζουν τον Παράδεισο. Γιά μιά ακόμη φορά επαναλαμβάνουμε ότι η ελευθερία καταχίτεται και αλλοίμονο σε δύσους θεωρούν πως κερδίζοντας μία θέση στα έδρανα της Βουλής, έπιασαν τον Πάπα από τα...κέρατα. Μία μόνο προειδοποίηση μπορούμε να δώσουμε στους διαχειριστές της εξουσίας: "Μία φορά να σταθούμε τυχεροί, γιά μας είναι αρκετή. Εσείς πρέπει να μιλάτε καθημερινά με την τύχη σας".

Προς το παρόν, σαν περιοδικό σας ετοιμάσαμε ακόμα ένα τεύχος του MERLIN's MUSIC BOX. Κυκλοφορεί σε 1000 αντίτυπα και ευχαριστούμε εκείνους που το "έσπρωξαν" με κάθε τρόπο και φυσικά εσένα που το διαβάζεις. Είναι χαρά μας το γεγονός ότι υπάρχουν περιοχές στην επαρχία, όπου ένα κάρο παιδιά ενδιαφέρονται γιά την ανεξάρτητη σκηνή. Θα προσπαθήσουμε να βελτιώνουμε συνεχώς το περιοδικό, κρατώντας την τιμή του σε λογικά πλαίσια. Σκεφτόμαστε να βγάλουμε και μία καλοκαιρινή έκδοση και μετά ραντεβού...το Σεπτέμβρη.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ: Νίκο Σιγαλό Χριστίνα, Γιάννη και Κατερίνα, Μπάμπη και Μαρόνα, Νίκο και Δανάη, Αιμίλιο και Hanelore, Alex K. και Μαριλένα, τα παιδιά της Παρουσίας, το κλάμπ της Κωλέττη, τους φίλους μας στην επαρχία, το Rolling Under, την FM Διάσταση, Γιώργο Μπολιά, Ανοιχτή Πόλη, Rock Palais, Κική, Αλεξάντρα, εσένα που μας διαβάζεις, όσους ξεχάσαμε και γενικά εκείνους που συνεχίζουν να πηγαίνουν ενάντια στο ρεύμα. V.T. MERLIN, ΒΑΣΙΛΗ Χ. ΚΑΙ ΛΑΙΤΣ, ΚΟΥΡΑΓΙΟ !!!

THANX TO : Get Hip, LSD, Reckless, Reinhart, Trigon, Lee Joseph, Unhinged, Encyclopedia Psychedelica, Midnight Men and all our friends abroad.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟ MERLIN EINAI :

Βασιλης Τζάνογλος
Μιχάλης Τζάνογλος
Γιάννης Καστανάρας
Πινόκια
Δημήτρης Μπεξής
Παντελής Βαλασσόπουλος
Σωτήρης Καραλής
Σωκράτης Καμενόπουλος

Ο ΤΡΙΤΟΣ MERLIN ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ
ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΤΟΝ ΕΧΟΥΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΚΗ.

Ο.Κ. Το φαινόμενο της μη αναγνωρισμένης αξίας είναι γενικό. Υπάρχουν άνθρωποι που χρόνια πασχίζουν δίνοντας τα καλύτερα χρόνια της ζωής τους και όλο τον εαυτό τους γιά να δημιουργήσουν αριστουργήματα και τελικά μένουν στον άσσο. Άλλοι πάλι, με εξέχον φάρδος της έδρας τους και εν γένει ατάλαντοι, με ένα ΤΣΑΦ! καταχτούν την κορυφή.

Ο NICK SALOMAN, που "κρύβεται" πίσω από το παράξενο όνομα BEVIS FROND, ανήκει στη πρώτη περίπτωση. Βέβαια απ'ότι φαίνεται ούτε ο ίδιος φρόντισε στα 20 περίπου χρόνια που ασχολείται με τη μουσική, να πρωθηθεί στα ανάλογα κυκλώματα. Από το 1966 - 67, γράφει τραγούδια, σχηματίζει μπάντες χωρίς καμία τύχη και εξασκείται συνεχώς φροντίζοντας να διοχετεύει το ταλέντο του μέσα από την αγάπη του γιά τον Hendrix και την ψυχεδελική εποχή των Byrds της δεκαετίας του 60. Αν ακούσεις όμως, κάποιος τη δουλειά του, σχηματίζει αμέσως την εντύπωση πως ο κύριος Saloman έχει μία αισθητική που προέχει πολλών αναγνωρισμένων συναρδέφων του στην ανεξάρτητης rock. Πάραυτα, έμεινε χρόνια και χρόνια στην αφενεία και μέχρι πριν λίγο καιρό ελάχιστοι γνώριζαν την ύπαρξή του. Μα αξίζει να δούμε με τη σειρά τα γεγονότα. Η ιστορία πάει μακριά και γω, ο ταπεινός, θα προσπαθήσει να σας δώσω μιά πρώτη - μάλλον - στην Ελλάδα εικόνα του τι σημαίνει να είσαι ο/οι BEVIS FROND...

Ο Nick Saloman γεννήθηκε στο Λονδίνο στο 1953 και στα εφτά του χρόνια άρχισε να αποκτά κλασσική παιδεία στην κιθάρα. Σχολείο άκουσε γιά πρώτη φορά τους συμμαθέτες του να μιλάν με θαυμασμό γιά τους Stones, τους Beatles και τους Kinks κι έτσι φρόντισε να εντυρφήσει στα νέα ακούσματα ώσπου κατέληξε να γίνει φανατικός λάτρης του rock'n'roll. Ετρεχει στις συναυλίες και μάζευε δίσκους με αποτέλασμα σήμερα να έχει μία από τις πλέον ενημερωμένες δισκοθήκες που υπάρχουν στο Ενωμένο Βασίλειο. Φτάνοντας στα δεκαπέντε, είχε πλέον πάρει την απόφασή του να ακολουθήσει

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΟΥ ΕΥΚΑΤΑΦΡΟΝΗΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ

BEVIS F-R-O-N-D

τα βήματα όλων των αγαπημένων του καλλιτεχνών.

Το 1967, λοιπόν προσχωρεί στους GERANIUM POND, παιζόντας κιθάρα, οι οποίοι δέχονται επιρροές από την ψυχεδελική Αμερική, κόπιαραν γνωστά κομμάτια και συχνά σαππόρταραν τους Pink Floyd στον ναό της ψυχεδελείας του Λονδίνου, το UFO κλάμπ.

Τον επόμενο χρόνο βαριέται, τα μαζεύει και σχηματίζει δικό του συγκρότημα δίνοντάς του το όνομα που ακόμα και σήμερα τον συνοδεύει στις δημιουργίες του. THE BEVIS FROND MUSEUM. Μαζί του κάτι φιλαράκια, o BILL O'BRIEN και o (Θεός φυλάξει!) RAY FLORES. Αγάπησαν αμέσως τον σκληρό ήχο του Hendrix και των Cream οπότε διασκεύαζαν τραγούδια τους, καθώς και άλλων, προσθέτοντας δικές τους πατέντες και δημιουργώντας κακόφωνες εκτελέσεις διαφόρων επιτυχιών της εποχής. Συνήθως τα παρουσίαζαν σε μικρά πάμπ του B. Λονδίνου.

"Το όνομα το σκέφτηκε ο τότε συγκάτοικός μου. Μου

άρεσε η λέξη Museum κι έτσι κόλλησε όλο μαζί. Διαλύσαμε το

1969. Είμασταν 15 - 16 χρονών, δεν είχαμε μεταφορικό μέσο, έτσι φορτώναμε τα ντράμς στο λεωφορείο γιά να πάμε να παίξουμε.

Ρεζιλίκια πράγματα μα το διασκεδάζαμε. Στην

αρχή στα φωνητικά είχαμε τον Charlie

Webber που μας βόλευε γιατί ο αδερφός του

έπαιζε στους Geranium

Pond και μας δάνειζαν τα όργανά τους. Ο

Charlie άμως δε μπορούσε να

τραγουδήσει, και αντικαταστήθηκε απ'

τον Nick Donovan. Ούτε

κι αυτός μπορούσε να

τραγουδήσει, μα τουλάχιστον χόρευε

λιγάκι!"

Τότε ο Saloman άρχισε να κάνει παρέα με τον Stuart Goddard. Αυτό το παλληκάρι ζωγράφιζε κι έτσι σχεδίασε μία ψυχεδελική εικόνα πάνω στην κιθάρα του Nick, μία Watkins Westminster. Λίγους μήνες αργότερα την έκανε στον Stuart και τον έμαθε να την

χρησιμοποιούσε. Πήγαιναν μαζί να δούν τους Taste και ο Goddard ήταν ξετρελαμένος με τον Rory Gallagher. Το καλοκαίρι του 1970 ταξίδεψαν στη νήσο Wight και παρακολούθησαν το τελευταίο μεγάλο χίπικο φεστιβάλ στο οποίο ο Hendrix έκανε την τελευταία εμφάνισή του προτού πεθάνει, γεγονός που σημάδεψε τον Saloman στην εξέλιξη της καριέρας του. Χώρισε από τον Goddard, μόλις ο τελευταίος έφυγε γιά να σπουδάσει στο κολλέγιο μιάς άλλης πόλης. "Η τελευταία φορά που τον είδα, ήταν στο Moonlight Club. Τραγουδούσε με την μπάντα του και λάνσαρε καινούργιο στυλ στη μουσική και τη μόδα σαν ADAM ANT. Εμείς απ'το ακροστήριο του φωνάζαμε να παίξει τραγούδια των Taste. Τον δουλεύαμε, μα εκείνος το πήρε καλά."

Οπως και σείς βλέπετε, αγαπητοί αναγνώστες του MERLIN, άλλοι μανατζάρονται κατάλληλα και άλλοι... Τάπαμε και στην αρχή.

Ο NICK SALOMAN τα επόμενα δέκα χρόνια δραστηριοποιείται και συνέχεια παίζει σε γκρούπς καταδικασμένα να αποτύχουν, όχι επειδή δε διέθεταν τα πρόσωπα μα γιατί το στυλ της μουσικής που τους δεν είχε κανένα αντίκρυσμα. Ποιός θα άκουγε σκληρές ψυχεδελικές κιθάρες και folk ανάλογες στυλάτες μελωδίες, μέσα στην λαίλαπα των σούπερ γκρούπς αρχικά, σαν τους Genesis η τους Yes, και την έκρηκη του πάνκ λίγο μετά; Μη βλέπετε που τώρα αυτά γίνονται μόδα. Εκείνο τον καιρό τα πράγματα ήταν πολύ δύσκολα. Εκανε και διάφορες άλλες δουλειές να εξοικονωμήσει τα πρόσωπα τους. Ο Charlie άμως δε μπορούσε να τραγουδήσει, και αντικαταστήθηκε απ' τον Nick Donovan. Ούτε

κι αυτός μπορούσε να τραγουδήσει, μα τουλάχιστον χόρευε λιγάκι!"

Ας δούμε τώρα, μερικά από τα συγκροτήματα που έφτιαξε η συμμετείχε ο Nick Saloman. Ήταν οι BOX-WEED, οι DUNE που ηχογράφησαν ένα σινγκλ που ουδέποτε είδε το φως της έκδοσης (όπως και το "Steaming/For Better" που έγραψε μόνος του το 1970), το ντουέτο του με τον DICK DAVID έναν κιθαρίστα σαν

NICK + DICK (αρχικά έπαιζε κι ο Flores μας γρήγορα τα παράτησε), έπαιξε μπάσσο στους ODDSOCKS, οι οποίοι στα 1975 ηχογράφησαν το LP "Men of the Moment" στην Sweet Folk and Country και στα 1979, φτιάχνοντας τους VON TRAPP FAMILY κυκλοφορούν ένα EP 7ιντσό στην εταιρία που ο Nick ήδη σχημάτιζε κάτω από το όνομα WORONZOW RECORDS.

"Ο JOHN PEEL παρουσίασε το δίσκο μας κανα - δυό φορές στο σώου του. Παίζαμε σε μέρη σαν το Rock Garden και το Greyhound. Γρήγορα κουραστήκαμε και έτσι διαλύσαμε."

Ακολούθησαν οι ROOM 13 που κι αυτοί βγάλαν στην ετικέτα του Nick ένα σίνγκλ στα 1982.

"Είμασταν στ' αλήθεια πολύ άγριοι. Παίζαμε διασκευές δεκάλεπτες του "Signed DC" των LOVE και του "Get me to the World of Time". Ήταν την αμέσως μετα το punk περίσσο, προτύ ακόμα στην Αγγλία ξεσπάσει η "αναβίωση".

Μετά απ' αυτούς, συνέβη κάτι που άλλαξε κυριολεκτικά την πορεία της ζωής και της καριέρας του Saloman. Ενα τρομερό δυστύχημα που του συνέβη με τη μηχανή του, του στοίχησε μία μερική αναπτηρία και σχεδόν θα αχρήστευ το χέρι του αν ο ίδιος δεν φρόντιζε με συνεχείς ασκήσεις να επαναφέρει ικανοποιητικά τις λειτουργίες του.

Με τα λεφτά που πήρε απ' την ασφάλεια αγόρασε ένα portastudio, το εγκαθίστα στην κρεβατοκάμαρά του και αρχίζει να ηχογραφεί γιά το κέφι του.

"Το αγόρασα από τον Jimmy Winston που κάποτε έπαιξε στους Small Faces και έφτιαξε τους Winston's Fumbles."

Ετσι λοιπόν, ετοίμασε 10 αντίτυπα μίας 90λεπτης κασέτας και την πλάσσαρε σε διάφορους φίλους. Οσοι την ακροάστηκαν έτρεξαν να τον συγχαρούν και να του δηλώσουν πως θα ήταν ανόητος εάν δεν έκανε τη δουλειά του γνωστή σε πλατύτερο κοινό. Ο Nick, μέσα στην κασέτα σημείωνε :

"Έπαιξα σε πολλά

άτυχα συγκροτήματα απ' το 1968 και πάντοτε εύρισκα πιό κατάλληλο το όνομα BEVIS FROND. Ετσι, έχω γράψει καινούργιο υλικό και νομίζω πως θα ονομάζω τον εαυτό μου...THE BEVIS FROND, με την παρουσία του εγωμανιακού Nick Saloman στις κιθάρες, τα ντράμις, το μπάσο, τα πλήκτρα, τα εφφέ κλπ".

Μέσα στα 90 αυτά λεπτά υπήρχαν δύο διασκευές, ενώ τα υπόλοιπα τραγούδια ήταν του ίδιου, συμπεριλαμβανομένου και ενός 26λεπτου ψυχεδελικού αριστουργήματος του επικού "Death Trip".

Η απήχηση που είχε η ταινία αυτή, έπεισε τον Saloman να κυκλοφορήσει το πρώτο του άλμπουμ στην ετικέτα Woronzow κάτω από το όνομα BEVIS FROND. Τίτλος του "Miasma" και είδε το φως τον Απρίλη του 1987.

"Το άλμπουμ δεν έγινε γιά να πουλήσει. Ήταν απλά κάτι που ήθελα να κάνω πάντοτε. Η ιδέα μου ήταν να

ηχογραφήσω τη μουσική που άκουγα, κάτι που κανείς δεν έκανε. Οι Wipers πλησίαζαν περισσότερο αυτό που ζητούσα. Εψαχνα έναν ήχο ανάμεσα σε Hendrix, Byrds, Wipers, μα περισσότερο εγγλέζικο. Εμεινα άναυδος, όταν οι αρχικές 250 κόπιες πουλήθηκαν σε δύο μέρες."

Ο Nick έκδοσε άλλα 750 κομμάτια και σταμάτησε. Εννοείται πως κι αυτά γρήγορα εξαντληθηκαν κι έτσι, μέχρι και σήμερα, η RECK LESS εκδίδει και διανέμει τους δίσκους του, δίνοντάς τη δυνατότητα να ακουστούν οι ήχοι του σ'όλο τον κόσμο.

Μα το κοινό ζητούσε περισσότερα. Γιά το επόμενο LP του "Inner Marshland" επιστράτευσε τον παλιό του φίλο BARRI WATTS (από την εποχή των Dune). Ο Barri είχε χρόνια να πάσει κιθάρα, μα ο BEVIS τον εμπιστεύταν απόλυτα. Πάντα τον θεωρούσε μεγάλο κιθαρίστα και πριν βγεί το 1987, ο δεύτερος δίσκος ήταν γεγονός.

Ο ανεξάρτητος τύπος

τον ανακαλύπτει αν και η αλήθεια είναι ότι ο Nick κρατούσε κάποια μυστικότητα σχετικά με το πρόσωπό του, πράγμα που δεν κράτησε πολύ. Πάντως, η ενέργεια αυτή έφτανε γιά να δημιουργηθεί θόρυβος γύρω απ' το όνομά του.

Το "Inner Marshland", με τη βοήθεια του επαναφορτισμένου Watts, εξελίσσοταν σε ένα όμορφο πείραμα στο χώρο εκείνο της "αναβίωσης" που κανείς ακόμα δεν είχε ψάξει. Τραγούδια σαν τα "Medieval Sienese Acid Blues", "Hey Mr.Undecided" και "Termination Station", προβάλλουν μέσα από ψυχεδελικές σκηνές κιθάρες ενώ το πνεύμα του Hendrix και των Byrds, ότι δηλαδή έψαχνε ο Saloman, διανθίζουν αυτό το ολοκληρωμένο έργο. Οι κριτικοί του βγάζουν το καπέλλο. Την επόμενη χρονιά, νέο άλμπουμ. Είναι το "The Bevis Frond Through the Looking Glass" με υπότιτλο "The Great Magnet Disas ter". Ήταν διπλός και κυκλοφόρησε το καλοκαίρι σε περιορισμένα αντίτυπα.

"Δεν είχα υπολογίσει καθόλου σωστά τη ζήτηση που θα είχε η νέα δουλειά μου. Πίστευα πως δεν θα ενδιέφερε πάνω από 500 άτομα και τελικά κατάλαβα ότι ο αριθμός τους έφτανε τις 5000! Σκεφτείτε, στην Ιταλία κυκλοφόρησε παράνομα δύο φορές".

Το άλμπουμ αυτό περιέχει κομμάτια που έμειναν έχω απ' το προηγούμενο LP του καθώς και νέα ή παλιότερα που έβγαλε μέσα απ' τα κιτάπια του και κατέπλησσαν με την ευρύτητα της γκάμας του βρετανού καλλιτέχνη σ'όλο το φάσμα της rock. Δε χρειάζεται βέβαια να αναφερθούμε ποιό στυλ είχε την τιμητική του. Την ίδια περίοδο εποχή, η Woronzow ανακοινώνει την κυκλοφορία του άλμπουμ "Lord of the Dark Skies" από τους OUTSKIRTS OF INFINITY. Μη φανταστείτε πως πρόκειται γιά διαφορετικό συγκρότημα. Ήταν μία ακόμα πλευρά του ιδιόρρυθμου BEVIS FROND με τον RICK GUNTHER στο σιτάρ, ενώ στα φωνητικά εμφανίζεται ο Watts. Μία επιλογή από ψυχοπροσδευτικές επιρροές των 70ς, μπόλικη επι-

στημονική φαντασία, ένα στυλ διαφορετικό που όμως καθιερώνει τον Nick και στον τομέα αυτό.

Ακολουθεί ένα flexi με το κομμάτι "African Violets" που κυκλοφορεί μέσα στο τέταρτο τεύχος του εγγέζικου περιοδικού FREAKBEAT στα 1988 και στη συνέχεια σκάει το τρίτο άλμπουμ των/του BEVIS FROND, το "Triptych". Κάθε λόγος περισσεύει. Σας λέμε μονάχα, ότι τα πάντα είναι πολύ δυνατά, χωρίς να λείπουν γλυκείς μπαλλάντες, μελωδικές και έχυπνα παιγμένες. Είναι έξυπνος ο Saloman τελικά!

"Με το άλμπουμ αυτό, αναρωτήθηκα τι στο διάβολο είμαι και αποφάσισα να κάνω ότι γουστάρω. Έχω πολλές επιρροές. Συλλέγω χρόνια δίσκους μα απ' την άλλη τσαντίζομαι όταν με συγκρίνουν με τους Husker Du, άσχετα αν τους εκτιμώ. Οσα κάνω, τα κάνω μόνος και αυτό είναι κάτι που πραγματικά με γοητεύει."

Ετσι φτάνουμε στα 1989 και η φήμη του εξαπλώνεται διαρκώς, ενώ το περιοδικό BUCKETFULL OF BRAINS στα τέλη του 88 έχει βγάλει ένα flexi με το κομμάτι "High On A Flat", με το 26ο τεύχος του.

Στην Αμερική αναλαμβάνει η Reckless να τον προωθήσει και τα άλμπουμ του γίνονται ανάρπαστα τόσο στο Λ.Αντζελες, όσο και

στο Σαν Φραντσίσκο. Τρία LP βγαίνουν και σαν CD. Η ανεξάρτητη εφημερίδα BOB δίνει με την 36η έκδοσή της σίνγκλ που στην μία πλευρά φιγουράρει το "Bad Time" του Saloman. Παράλληλα στο Λονδίνο, ξεκινάει την έκδοσή του, το έντυπο δίχτυ μα των BEVIS FROND, ένα αξιόλογο περιοδικό, το PTOLEMAIC TERRASCOPE, πάνω σε ιδέες του Saloman ο οποίος αρθρογραφεί και το

διαθέτει μέσω της εταιρείας του. (Οσοι ενδιαφέρονται, η διεύθυνση της Woronzow είναι : 75 Melville rd., Wathamstow, London). Με το πρώτο του τεύχος κυκλοφορεί και το EP των FROND, "99th Very Last Time". Οπως μπορείτε να καταλάβετε ο NICK SALOMAN είναι ο τύπος του ανθρώπου που ασχολείται με τα πάντα, αρκεί να έχουν σχέση με το ροκ. Προσπαθεί να δημιουρ-

γεί προσεγμένες δουλειές και τα καταφέρνει περίφημα, γεγονός αρκετά παράξενο γιά κάποιον που μπλέκεται από το ένα πράγμα στο άλλο. Η θέλησή του είναι τεράστια και φαίνεται συνεχώς ανανεωμένος. Ομολογεί τις επιρροές, δεν αρνείται τα λάθη του και έτσι στέκεται αλώβητος και σταθερός στις απόψεις του.

Στις 19 Φεβρουαρίου του 1990 κυκλοφορεί το καινούριο του LP με τίτλο "Any Gas Faster", περισσότερα γιά το οποίο μπορείτε να διαβάσετε στην δισκοπαρουσίαση. Αρκεί να σας πω ότι γιά πρώτη φορά εγκαταλείπει το ιδιωτικό του στούντιο και μπαίνει σε κανονικό γιά να γράψει αυτό το δίσκο.

Πάντως, αξίζει να πάρετε σοβαρά υπόψη σας τον NICK SALOMAN. Είναι ένας δημιουργός σύγχρονος που δανείζεται το παλιό στυλ και το μετατρέπει σε μία πρόταση πολύ πιό προστή. Το αν δεν βρίσκεται στις πρώτες σελίδες της δημοτικότητας, ρωτήστε κάποιους άλλους...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Το καλοκαίρι του 1989 κυκλοφόρησε ένα ακόμα άλμπουμ του "γκρούπ", το "The Auntie Winnie Album" στο οποίο περιέχονται κομμάτια διαχρονικά, παρμένα μέσα από τα ατέλειωτα αρχεία του Saloman. Ουσιαστικά είναι μία συνέχεια του "Looking Glass".

Λ • ● Α • ● Ρ • ● Ι • ● Σ • ● Α

Τα νέα από την Θεσσαλική πρωτεύουσα δεν είναι και τόσο ευχάριστα, όσο αφορά την ανεξάρτητη σκηνή. Καθόλου συναυλίες, κανένα μέρος γιά συναυλίες. Ωστόσο, υπάρχουν κάμποσα παιδιά, νέα που συσπειρώνονται γύρω από μερικά γκρουπάκια και προσπαθούν να υψώσουν τη φωνή τους, ενάντια στη "μόδα" των διαφόρων εμπορικών παρασκευασμάτων.

Παλιότερα υπήρχαν διάφορες μπάντες που ζω-

ντάνευαν τα μουσικά πράγματα. Ήταν οι ΤΣΑΤΣΑΡΕΣ και οι ANTI - SOCIAL PIG-GEONS που έπαιζαν πανκ, οι death ASHES OF PAIN, οι χαρντροκάδες SABOTERS, οι αυτοσχέδιαστές ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΨΥΧΕΔΕΛΙΚΗΣ ΑΝΩΜΑΛΙΑΣ και κάμποσαι άλλοι που δυστυχώς αποτελούν παρελθόν στα μουσικά δρώμενα της πόλης.

Σήμερα το γνήσιο rock'n'roll εκπροσωπείται κυρίως απ' τους DOGS AND GODS, τους GAIUS NAUS ET

FEROX SYMPOSIUM ROMANUM με 60'ς επιρροές και τους SIX TIES που αγγίζουν τη μοδή κατάσταση. Παίζουν με κοινά όργανα και γράφουν κασέτες, προσπαθώντας να προβάλλουν το υλικό τους.

Οι DOGS AND GODS μάλιστα, έχουν φτιάξει και μία εταιρία με το όνομα Rock'n'Roll Planet Inc. φ.χ. 1990. Αποτελείται από πέντε άτομα, μεταξύ των οπίων ένα φωτογράφο κι ένα γιά τον ήχο.

Πέρσι, δημιουργήθηκε κι ένα στέκι νεολαίας με μπαρ, χώρο γιά πρόβες, βιβλιοθήκη και αυτό μπορεί να θεωρηθεί σαν η μόνη under ground φάση. Αν κάποιος ενδιφέρεται γιά τι συμβαίνει στη Λάρισα, πράγμα που όλοι όσοι αγαπάν την ανεξάρτητη σκηνή, πρέπει να κάνουν, καθώς και με όλες τις άλλες επαρχιακές πόλεις της Ελλάδας, ας επικοινωνήσουν στη διεύθυνση: Μιχάλης Σοφιάδης, Γούναρη 64, 41221, Λάρισα

Τα Γιάννενα μοιάζουν σχεδόν, σαν κάθε επαρχιακή πόλη της Ελλάδας. Μπορεί στην Αγγλία, ή την Αμερική, ή την Αυστραλία, ή στον κόσμο όλο, η επαρχία να δίνει άλλη διάσταση στις μπάντες που κατάγονται από κάποια περιοχή, μα στην εδώ τα πράγματα, προς το παρόν, είναι μάλλον απογοητευτικά. Και γιά να ξαναγρίσουμε στα Γιάννενα, σας πληροφορούμε πως το μόνο εν ενεργεία rock συ-

που πριν λίγο καιρό, μέσω του **FM ΔΙΑΣΤΑΣΗ**, έφτασε στα χέρια μας. Μας άρεσαν και μόλις μάθαμε πως έρχονταν στην Αθήνα γιά μία εμφάνιση στο "AN", φροντίσαμε να βρεθούμε εκεί και να δούμε ζωντανούς τους **DIRTY SAINTS** να παίζουν ένα ακατέργαστο garage, κλασικό με ένα πολύ στακάτο ύφος και πολύ διάθεση. Ο LEE JOSEPH θα ήταν περήφανος γι'αυτούς. Ωστόσο...

Παπαγεωργιάδη, των **No Man's Land**. Τι γίνεται όμως παραπέρα;

"Θέλουμε να γίνουμε όσο το δυνατόν πιό γνωστοί. Δεν περιμένουμε κάποιες απολαβές από αυτή τη δουλειά, απλά ζητάμε να μην υπάρχει ένα μέρος που να μη φτάσει ο δίσκος. Σκοπεύουμε να το στείλουμε και σε ξένα περιοδικά, επειδή τα βρίσκουμε πιό αντικειμενικά."

Οι **DIRTY SAINTS** δεν είναι σίγουροι αν στην Ελλάδα γίνονται σωστά τα πράγματα.

"Λείπει ο επαγγελματισμός. Νομίζουμε πως όταν ένα συγκρότημα, αντί να στρώνεται στη δουλειά, καταναλώνεται σε αλλεπάλληλες συναυλίες, τελικά καταντάει βαρετό".

Μοιάζουν να ονειροβατούν. Βρισκόμαστε στην Ελλάδα και το "ζωντανό" στοιχείο είναι απαραίτητο για την καταξίωση ενός καλλιτέχνη, ειδικά όταν δεν πατρονέρται από μεγάλα κεφάλαια και κινέται στο χώρο της underground έκφρα-

απ'το **Κιάτο** ή **εσείς**, δε θα μας ήξερε, πιθανόν κανένας. Δεν ενδιαφέρονται γιά το τι γίνεται έξω από την Αθήνα και κανένας δε μπορεί να καταλάβει τις δυσκολίες του να ζεις και να παίζεις **rock'n'roll** στην επαρχία".

Ναι, σύμφωνοι, αλλά ο κόσμος εξακολουθεί να γυρίζει...

"Το κοινό πρέπει να γίνει περισσότερο ενεργητικό. Είναι απαράδεκτο να πληρώνουν γιά να δούν τους ξένους, αντί να υποστηρίζουν ντόπια γκρούπ, που πολλές φορές είναι καλύτερα".

Οι **DIRTY SAINTS** στο "AN" που τους είδαμε, έπαιξαν μπροστά σε ένα κοινό που δεν ξεπερνούσε τα 50 άτομα. Δε φάνηκαν να ενοχλούνται. Ήτεραν να παίζουν πολύ καλά τα κομψάτια, που σχεδόν όλα ήταν δικά τους, εκτός από δύο διασκευές. Μπορούμε άνετα να σας δηλώσουμε πως μας άρεσαν. Είναι πολύ νέοι και είμαστε σίγουροι ότι ο δίσκος τους θα ενδιαφέρει όσους ασχολούνται σοβαρά με την ανεξάρτητη σκηνή. Ισως το στυλ τους να κάνει μερικούς να πούν! " Ακόμα

5

dirty SAINTS

ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΝΙΟΦΟΥΜΕ ΑΠΟΜΟΝΩΜΕΝΟΙ ΑΠΟΜΟΝΩΜΕΝΟΙ

γκρότημα είναι οι **DIRTY SAINTS**. Παλιότερα, κάτι πήγε να γίνει στην πόλη όσο υπήρχε μία κασετοεταιρία, η "ΒΑΡΚΑ" και ακόμα ένα γκρούπ, οι **Chapter 22**, οι οποίοι μάλιστα κυκλοφόρησαν και ένα πολύ αξιόλογο άλμπουμ το "Tin Invaders". Εκτότε σιγή, κάτι συναυλίες από Αθηναϊκά ή Σαλονικιώτικα γκρούπ, ώσπου έσκασαν μύτη οι **DIRTY SAINTS**.

Ξεκίνησαν τον Αύγουστο του 1988 και ο κορμός τους συγκέντρωνε τον **Κώστα Γραμμένο** (κιθάρα, φωνή), τον **Φάνη Ζαΐμη** (μπάσο) και τον οργανίστα **Μπάμπη Οικονόμου** που ζει στην Πρέβεζα μα είναι παρών όποτε τον ζητήσει το γκρούπ. Αρχισαν να παίζουν με ένα ντράμμερ κι ένα μπασσίστα, κάνοντας πρόβες στο υπόγειο του Κώστα, μέχρι τον περσινό Σεπτέμβρη οπότε μπήκαν στο συγκρότημα οι **Θόδωρος Τσουμάνης** (κιθάρα) και **Σταύρος Μπίλης** (ντράμ), που σήμερα συμπληρώνουν τους D. **SAINTS**. Ο Θόδωρος είναι και ο μεγαλύτερος σε ηλικία ενώ οι υπόλοιποι μόλις ξεμπέρδεψαν απ'το σχολείο. Στην αρχή έπαιζαν γιά το κέφι τους, μιά και δεν υπάρχουν χώρια συναυλιών στα Γιάννενα. Σιγά - σιγά το πήραν στα σοβαρά και το Μάρτη του 89 φτιάχναν ένα demo με δικά τους κομμάτια,

"Πιστεύουμε πως είμαστε ένα rock γκρούπ, χωρίς ταμπέλλες. Απλά, συγκλίναμε σ'αυτό το είδος επειδή ταίριαζε σε όλους μας. Οι επιρροές μας προέρχονται από όλες τις δεκαετίες του rock'n'roll. Οι μουσικοί οφείλουν να εξελίσσονται όσο καλύτερα μπορούν".

Συμμετέίχαν λοπόν στο φεστιβάλ της Πρέβεζας, καθώς και στο ανάλογο αποτυχημένο της Μυκόνου το περασμένο καλοκαίρι. Κατεβαίνουν και στην Αθήνα ροκάροντας τρείς φορές στο "AN". Κάπως έτσι τους πρόσεξαν και τα παιδιά της "Διάστασης" και επειδή πολύ τους άρεσαν, ήρθαν σε συνένοηση γιά την ηχογράφηση ενός 7ιντσου EP με τέσσερα δικά τους κομμάτια. Θα κυκλοφορήσει τον Απρίλη και θα περιλαμβάνει τα "First and last blues", "I was a boy", "Sarah Kay" και "Maybe it's a bad thing", σε παραγωγή του Γιώργου

στς. Το ίδιο ισχύει και στο εξωτερικό, μόνο που το αγοραστικό κοινό συνήθως αρκεί γιά να ενθαρρύνει τους περισσότερους μουσικούς. Αισθάνονται όμως αποκλεισμένοι στην επαρχία;

"Δεν αισθανόμαστε. ΕΙΜΑΣΤΕ αποκλεισμένοι. Αν δεν υπήρχαν τα παιδιά

ένα garage μέσα σε τόσα...". Δικό τους πρόβλημα. Η ζωντανία όμως της μουσικής δεν κρύβεται πίσω από τα μπέλλες, όσο κι αν αυτό ενοχλεί κάποιους που αρέσκονται σε "δύσκολα" ακούσματα.

ΠΙΝΟΚΙΑ - Γ. ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ

Η ιστορία του κυρίου JALACY HAWKINS, αρχίζει στις 18 Ιούλη του 1929 στο Κλήβελαντ του Οχάιο, αν και ο ίδιος προτυπάει να δηλώνει σαν τόπο καταγωγής του τον Πλανήτη Γη. Από κει κι έπειτα...

"Πέρασα τρεις μέρες σ'ένα παιδικό σταθμό και άλλες δεκατέσσερεις στη φυλακή. Μου δώσαν απολυτήριο γυμνασίου, κολλεγίου και μετά, επειδή ήμουν άταχτο αγόρι, με στείλαν στο στρατό".

Οσο γιά τα παιχνίδια που του άρεσαν να παίζει μικρός ήταν... "τα γυμνά κορτσάκια". Να ένα άκρως ενδιαφέρον θέμα με το οποίο καλύτερα να καταπιαστούμε παρακάτω.

Στη μουσική σκηνή σκάει στις αρχές των 50' με τους Tiny Grimes and The Highlanders, και το κομμάτι "Why do you Waste my Time". Το

Μάρτη του 1953 ακολουθεί σόλο καριέρα, ηχογραφώντας σε διάφορες τοπικές εταιρίες blues και μπαλάντες με σχετική επιτυχία, μέχρι το 1956.

Το 1957 εκτοξεύεται στην κορυφή με την μανιακή μπαλάντα "I Put a Spell on You" που γνώρισε έκτοτε τεράστια επιτυχία. Μπορεί να μην το έχετε ακούσει στην ορίτζιναλ εκτέλεση, αλλά αποκλείεται να μην το ξέρετε απ'τους Creedence Clearwater Revival ή τον Arthur Brown, που σχεδόν δέκα χρόνια μετά την πρώτη του έκδοση το ξανάκαναν επιτυχία, δίνοντάς του νέα δύναμη. Αν δε, είσαστε λίγο παιλιότεροι, δεν αποκλείεται να το έχετε ακούσει από κάποιο συνοικιακό αθηναϊκό γκρούπ στην δεκαετία

SCREAMIN' JAY HAWKINS

"Είμαι ένοχος σ' οτιδήποτε με κατηγορούν. Τα έχω κάνει όλα. Και το φχαριστήθηκα."

του 70. Το κομμάτι, είναι ένα τραγούδι - σταθμός στο rhythm and blues, αλλά καλύτερα να αφήσουμε τον ίδιο να μιλήσει γι'αυτό.

"Με μετέφεραν απ'την εταιρία Grand σε ένα label της Columbia, την Okay. Είχε μωβ ετικέτα. Το ηχογράφησα στα τέλη του 1957 και όλοι στο στούντιο είμασταν μεθυσμένοι. Δέκα μέρες μετά μου στείλαν στο σπίτι ένα αντίτυπο της πρώτης εκτέλεσης. Μην κιτάτε που σήμερα ο κόσμος έχει εξοικειωθεί με τα βογγητά μου. Εγώ, ούτε θυμάμαι πως το έγραφα. Χρειάστηκαν 33 χρόνια, ώσπου να καταλάβω πως μπορώ να τραγουδάω ξεμέθυστος. Τότε διέδωσαν ότι είμασταν τόσο μεθυσμένοι σαν μπήκαμε στο στούντιο, που δεν καταλαβαίναμε τι κάναμε. Όλα αυτά είναι σαχλαμάρες, ψέμματα και φαντασιώσεις. Απλά ήμουν μαστουρωμένος και το "αφεντικό" θεώρησε καλό ότι το να ονομάζεις ένα κομμάτι "I Put a

spell on You", είναι σα να κάνεις κάτι παράξενο που ο κόσμος θα ακούει, μα δε θα βλέπει."

Μόλις κυκλοφόρησε ο δίσκος, τον "έκοψαν".

"Έύχομαι, προσεύχομαι, πέφτω στα γόνατα 5 φορές τη μέρα σα Moussouλμάνος και παρακαλώ να λογοκρίνουν κάθε δίσκο που κάνω, επειδή, δύο προσπαθείς ν'απαγορέψεις κάτι απ'τον κόσμο, τόσο πιό πολύ το ζητάει. Πριν λογοκριθεί το τραγούδι σε είχε πουλήσει 2.500.000 αντίτυπα. Εξη μήνες μετά η επιτροπή λογοκρισίας έκρινε πως το έγραφα. Χρειάστηκαν 33 χρόνια, ώσπου να καταλάβω πως μπορώ να τραγουδάω ξεμέθυστος. Τότε διέδωσαν ότι είμασταν τόσο μεθυσμένοι σαν μπήκαμε στο στούντιο, που δεν καταλαβαίναμε τι κάναμε. Όλα αυτά είναι σαχλαμάρες, ψέμματα και φαντασιώσεις. Απλά ήμουν μαστουρωμένος και το "αφεντικό" θεώρησε καλό ότι το να ονομάζεις ένα κομμάτι "I Put a

λογοκρίθηκε, πούλησε άλλα 2.500.000 κομμάτια. Ετσι είμαι χαρούμενος. Λογοκρίνετε όλους τους δίσκους μου!" Το τραγούδι αυτό τον καθιέρωσε και σαν μεγάλο περφόρμερ, μιά και στα live ο Hawkins δε χάριζε κάστανα σε κανένα.

Λίγο καιρό μετά, τα Χριστούγεννα της ίδιας χρονιάς, παρουσιάζεται στο σώμα του Alan Freed, ντυμένος σαν ιερέας βουντού, νεκρόφιλος, Δράκουλας κι ένας Θεός ξέρει τι άλλο. Περιτριγυρισμένος από σκελετούς νεκροκεφαλές, φέρετρα κλπ, με τραγούδια όπως τα "Frenzy", "Alligator Wine" που κυκλοφόρησαν εκείνο τον καιρό απ'την Okay, βαπτίζεται σαν ο πατέρας του Horror - Rock, Ο Ανθρωπός με τα χίλια Πρόσωπα, Ο Πρίγκηψ του Σκότους κι ένα σωρό άλλα σύνοματα που τον χαρακτήρισαν τα επόμενα χρόνια.

Μα εκείνος πως αντιδρά με όλους αυτούς τους χαρακτηρισμούς και ειδικά όταν τον ρωτάνε αν είναι Υπουργός του Σατανά(!);

"Προσπαθώ να βρω κατάλληλες απαντήσεις. Δε θέλω να δώσω στο κοινό μου λανθασμένη εντύπωση γιά το πρόσωπό μου. Σπίτι μου έχω φέρετρα. Εχω σκελετούς, έχω το εσωτερικό του Τίποτα. Πιστεύω στη Μεταφυσική, όπως πιστεύω στο βουντού. Ανατράφηκα από Μαιροπόδαρους Ινδιάνους, γιατί ήμουν ορφανός. Απλά η μάνα μου δε με ήθελε. Σας φαίνεται απλό, μόνο μα σας πληροφορώ πως είχε 8 παιδιά και τα εγκατέλειψε στο ορφανοτροφείο. Όλοι είχαμε την ίδια μάνα, αλλά διαφορετικούς πατεράδες. Αυτό το γεγονός, έκανε εμένα μπάσταρδο και τη μητέρα μου πουτάνα. Τέτοιες λέξεις, σήμερα, δε θάπρεπε να ενοχλούν ή να σοκάρουν. Σας λέω την αλήθεια. Αποφάσισα να δημιουργήσω καλό όνομα γιά τον

εαυτό μου και τα κατάφερα, μάλλον ουρλιάζοντας, παρά τραγουδώντας. Χρησιμοποίησα διάφορα εφφέ στη σκηνή, επειδή δεν ήθελα να μοιάζω με κανένα άλλο τραγουδιστή στον κόσμο: Ήθελα να είμαι αυθεντικός. Διαφορετικός. Ήθελα να είμαι ο εαυτός μου κι αν ο κόσμος γουστάρει να με αποκαλεί "υπηρέτη του Σατανά", η να σκέφτεται ότι πνίγομαι μέσα στο βουνού...Ωραία! Μα σας μιλάω τόσο σίγουρα, δύο ο Θεός αυτή τη στιγμή φυσάει πάνω μου την πνοή Του, αυτά τα πράγματα ενεργοποιούνται μόνο σαν βρίσκομαι στη σκηνή. Πέρα απ' αυτήν, είμαι φυσιολογικός, σαν τον καθένα. Κι όταν έρχονται να μου πάρουν συνέντευξη και αντικρύζουν το φέρετρο τα "παίζουν". Με ενοχλεί κάπου αυτή η φάση, μα αυτό ζητάτε, αυτό παίρνετε!".

Υπάρχει μία έκφραση που ο JAY αγαπά να επεναλαμβάνει συχνά - πυκνά. Είναι το fur burger. Τι είναι

τέλος πάντων, αυτό το πράγμα;

"Πρόκειται για μέρος του σώματος των γυμνών κοριτσιών. Κι όταν μιλάμε για Fur Burger, δείχνουμε ιδιαίτερο σεβασμό, σε σας μικρές απίθανες κυρίες μου, που έχετε τον πλήρη έλεγχο σ' αυτό το μοναδικό πράγμα. Και σας γνωστοποιώ, πως πριν ο Θεός σας δημιουργήσει απ' το πλευρό του άνδρα, δεν υπήρχαν φυλακισμένοι ή ψυχασθενείς. Πιστεύω, ότι για ότι έχετε κάνει στους άνδρες, είναι δίκαιο να μας παραδίδετε ανευ όρων το fur burger σας!"

Από το 1958 ως το 1975 ο SCREAMING JAY HAWKINS κάνει διάφορες, αποτυχημένες (εμπορικά) προσπάθειες σε διάφορες εταιρίες, όπως η Decca, η Philips, η RCA - Victor και άλλες αμετρητες.

Μένει άπραχτος μέχρι το 1978 εξ αιτίας κάποιου ατυχήματος. Από τότε τριγυρίζει σ' Ευρώπη, Αμερική κι Αυστραλία παίζοντας σε τοπικά κλάμπ με διάφορες μπάντες.

Το 1983 βρίσκεται στη Γαλλία όπου ηχογραφεί το άλμπουμ "Real Life" το οποίο περιλαμβάνει το υπέροχο "Constipation Blues" που δείχνει την στε-

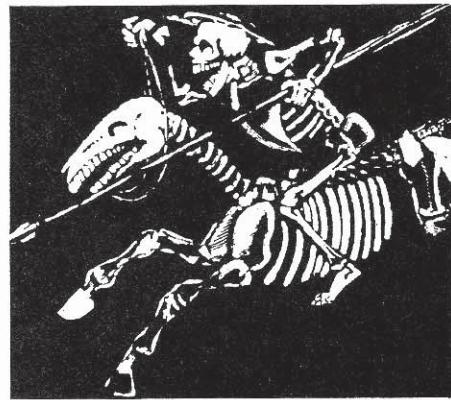
νή σχέση του τραγουδοποιού και των τραγουδιών του με τις ιδιαίτερα πρωσπικές του στιγμές.

"Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα προβλήματα δυσκοιλιότητας ή παρόμοιες ενοχλήσεις, μέχρι που έμεινα πέντε ώρες καθισμένος στη λεκάνη της τουαλέτας του νοσοκομείου. Οι γιατροί με πότιζαν υπόθετα, χάπια μπασ και λειτουργήσει το αντερό μου, μα δε γινόταν τίποτα. Ετσι καθόμουν στη λεκάνη και έκλαιγα τη μοίρα μου, ώσπου πρόσεξα το όμορφο ρολό. Παίρνοντας ένα μολύβι, ξεκίνησα το τργούδι. Όσο τραβούσα το χαρτί, τόσο

"έμπαινα" στο κομμάτι. Περιέγραψα, τι ακριβώς σημαίνει η δυσκοιλιότητα: Κάθε κίνηση, κάθε

γάχο και έξη ώρες μετά ήρθε η ανακούφιση και η λεκάνη κόντεψε να ξεχειλίσει. Είχα γίνει σαν πακέτο. Οι γιατροί το ονόμασαν" συγκρουόμενα περιττώματα", ή κάπως έτοι και το γράψαν και στο ιστορικό μου, μα οι νοσοκόμες που με συναντούσαν στους διαδρόμους, μούλεγαν "Τουλάχι στον τώρα το ξέρουμε... το γράφει το ιστορικό σου... είσαι αι γεμάτος σκατά..."

Το 1985, τον βρίσκουμε να συνεργάζεται με τη Νεουρ-

κεζικη γκαράζ εταιρία Midnight. Στις 19 Δεκέμβρη εμφανίζεται στο Irving Plaza με τους Fuzztones, στο Χριστουγεννιάτικο πάρτυ της εταιρίας και από κει βγαίνει κι ένα μινι άλμπουμ στο οποίο φαίνεται ξεκάθαρα τι χάνουμε εμείς που δεν τον έχουμε δει στο σανίδι. Οσο γερνάει, ο HAWKINS, αποτρελαίνεται μ'ένα τρόπο που πολλοί θα ζήλευαν. Στα γεράματα λοιπόν, αρχίζει ν' ασχολείται με τον κινηματογράφο. Δίνει το "I Put a Spell..." στον Jarmush (και μάλιστα την αυθεντική πρώτη εκτέλεση) για την ταινία του "Stranger Than Paradise". "...ο Jim νόμιζε οτι με το τραγούδι αυτό, η ταινία του θα είχε μεγαλύτερη απήχηση στους ούγγρους μετανάστες. Πάντως όλη αυτή η φάση με βοϊθήσε ν' αγοράσω ανταλλακτικά για το αυτοκίνητό μου... Σ' ένα weekend, περάσαμε τρεις μέρες μαζί, σχεδιάζοντας μελλοντικά φίλμ. Βέβαια ήταν μόνο λόγια, αν καί ποτέ δεν έρεις τι γίνεται...". Και όντως ποτέ δεν έρεις τι γίνεται, αφού ο SJH παίζει στην τελευταία ταινία του Jarmush "Mystery Train".

Επιλογή Δισκογραφίας

"Frenzy" (Edsel), "S.J.H. and the Fuzztones LIVE" (Midnight), "Real Life" (Charly), "I Put a Spell on You" (Charly), "At Home With S.J.H." (Midnight).

M.T.

THE LAST DRIVE

"TIME" EP

Lyrics

HAVE MERCY

BLACK LMO

My baby shines at the top of her grave
Never looked so good, never looked so sad
Venus dressed in atomic discharge
I never liked that way, she never said that it may

*Push me baby to the end of the world,
Kiss me honey you're so far from the score
Push me baby to the end of your sight
'Cos it's fun fun fun beatin' your time...*

And when it's done done done - oooh yeah!

My head is hidin' in the methadone case
My mind is hooked on this rise I love those Mercury eyes
Jesus touched by the easiest kiss
She always liked it that way she's so unreal when I say...

Hide baby'n'ride in my Black Limo
You see but you can't be seen through the mirror windows
It's got black leather seats
The might white line
Run baby run
Hide baby hide
Fly baby or *die*

Hit baby kiss this Black Limo
The best chill in the kill
No town ahead
No end of the road
No distant land
No destination at all
Fly baby or die
Don't get left behind

I gonna ride this Black Limo 'till I'm gone...

Baby in the road
The mighty white line
The blind silver snake
The end of the line
Fly baby or die

Midnight Men

Όταν οι **Midnight Men** μας στείλαν πληροφορίες για τα όνομά τους αναμέναμε να αντικρύσουμε **Men** και ξαφνιαστήκαμε σαν καταλάβαμε ότι κινητήρια δύναμη του γκρούπ είναι δύο γυναίκες. Τη στιγμή αυτή οι **Midnight Men** αποτελούν την καλύτερη *underground* μπάντα του Βελγίου. Εχουν ενθουσιάσει το κοινό στις Κάτω Χώρες, το Λονδίνο και άλλες Ευρωπαϊκές πόλης με την βαθυριάρικη garage pop που χρησιμοποιούν σαν μέσο για να εκφράσουν την έντονη σεξουαλικότητά τους (!) αφού όπως δηλώνουν το sex είναι το πρώτο ενδιαφέρον στη ζωή τους και δεν έχουμε και μεις λόγο να αντιστεκόμαστε στη γοητεία τους.

Λίγη ιστορία τώρα δεν βλάπτει.

Οι **Midnight Men** σχηματίστηκαν στις αρχές του 1987 στην πόλη Kortrijk του Βελγίου. Το όνομά τους το

πήραν από έναν πορνοκατάλογο που περιείχε ένα επίχρυσο σέξου εσώρουχο μ' αυτό το όνομα. Ξεκίνησαν σαν κοριτσίστικη μπάντα και μαζί με τους δύο φίλους τους τον **Nick Midnight** (κιθάρα) και τον **Ed** (μπάσσο) μπήκαν στο στούντιο να γράψουν κομμάτια που αγαπούσαν. Του γκρουπ ηγείτο η **Spacey Stacey** (κιθάρα και φωνή) και συμπλήρωναν η **Marion** (drums) και η **Laverne** (vocals).

Ηδη είχαν κάνει μερικά live και είχαν προσελκύσει μερικούς οπαδούς.

Το EP κυκλοφόρησε μέσα στο 1989 με πέντε τραγούδια διασκευές. (*Cinderella, Dirty old Man, Strychnine των Sonics, I Walked With a Zombie -του R. Erickson- και το Let it be των Beatles μετονομασμένο σε "Kill Paul McCartney*). Κόπτηκε σε 250 αντίτυπα που πουλήθηκαν την πρώτη κιό-

λας εβδομάδα της κυκλοφορίας του. Εκτότε είναι collectors item, μιας και λόγω οικονομικών προβλημάτων δε μπόρεσαν να το αναπτυχθούν. Γενικός του τίτλος *"Introducing... the Midnight Men"*. Τράβαγε δε όσο μπορούσε τα στοιχεία από 60's, φαζαρισμένα στο σήμερα, με άγριες κιθάρες και χαώδη γυναικεία φωνητικά. Ενας ήχος που χαρακτηρίζει έντονα το γκρούπ και που εκτιμάται από τους κριτικούς.

Η επόμενη χρονιά είναι πιο αποδοτική. Το κομμάτι τους *"Wilde Ride"* μπαίνει στην συλλογή *"The Second Belgian Sixties Boom"* της 007 Records κι έπειτα την άνοιξη μια κασσέτα των **Midnight Men** με τίτλο *"Groovy Gravy, The Trip is out of Sight"* η οποία περιέχει ακυκλοφόρητο υλικό, ραδιοφωνικές εκπομπές και συνεντεύξεις και διάφορα άλλα "κουφά" που παρήγαγε το γκρουπ.

Ακολουθεί κι ένα video -live το *"Swing on the wildest trip of our life"* σε περιορισμένα αντίτυπα που κι αυτό εξαντλείται γρήγορα.

Γενικά η κατάσταση των **Midnight Men** είναι καλή, μόνο που δεν μπορούν να σταυρώσουν τραγουδίστρια. Η **Laverne** φεύγει, και μπαίνει η **Hazel** η οποία έχει μια φωνή διαμάντι. Οι εμφανίσεις συνεχίζονται, τα live αγριεύουν, τα club γεμίζουν ασφυκτικά για να θαυμάσουν όλοι αυτό το νέο συγκρότημα που δεν στερείται

καθόλου προσωπικότητας. Αλωνίζουν τη Βόρεια Ευρώπη και εμφανίζονται στη Σουηδία, Δανία, Νορβηγία και τις Κάτω Χώρες. Το δρόμο τους ακολουθούν συνεντεύξεις και δηλώσεις. Εμείς στην Ελλάδα μαύρο σκοτάδι.

Στα 1989 συμμετείχαν με το *"Something I said"* στην αντιφασιστική προπαγάνδα που ξεκινά η **Cancer Records**, ενάντια στον νεοφασισμό που αρχίζει να σκάει επικινδυνά στη Βόρεια και Κεντρική Ευρώπη. Το τραγούδι μπαίνει στο LP *"Stop Facism"*.

Παίζουν στο Λονδίνο, προκαλώντας την προσοχή του Βρετανικού τύπου και στη συνέχεια τη θέση της **Hazel** παίζει η **Dizzy Lizzy**.

Ομως δεν είναι όλα ρόδινα. Η **Marion**, χωμένη στην πρέζα κατρακυλά όλο και περισσότερο σ' αυτό το λούκι κάνοντας τη ζωή της μπάντας αφόρητη. Ετσι τη δώριχνον και στα drums έρχεται ο φίλος τους **Curtis**.

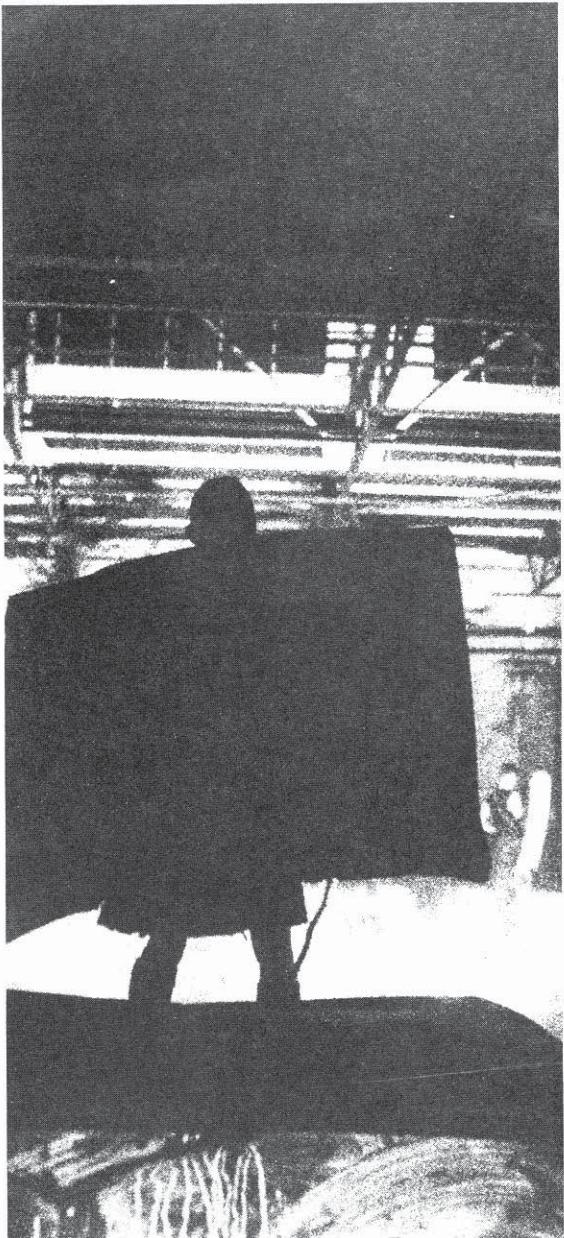
Χρογραφούν το κομμάτι *"Break on through"* για τη συλλογή *"The Belgian Garagemania"* της Boom το οποίο γίνεται και promo-video.

Στα πλαίσια ηχογράφησης ενός LP αναδιοργανώνονται. Η **Stacey** και η **Lizzy** μπαίνουν στο στούντιο μαζί με την βοήθεια του **Nick** (που με τη **Stacey** γράφουν το υλικό των **Midnight Men**), του **Sugar Daddy Lucifer** (bass) (που με τον **Nick** παίζαν στους θρυλικούς Βέλγους punks P.I.G.Z.) και η **Punk Etc** αναλαμβάνει την κυκλοφορία του άλμπουμ που βγαίνει το Φλεβάρη και ελπίζουμε να σας μιλήσουμε γι' αυτό στο επόμενο M.M.B. Γ.Κ. •

g

BRITH GOF TEST DEPT. GODODDIN

10

Θα σας μιλήσουμε για
μια θεατρική παράσταση.

Μια μουσική θεατρική
παράσταση που δεν
είχαμε την τύχη να
παρακολουθήσουμε.

Θα πείτε: Καλά! τι
στο διάβολο μας
τσαμπονάει ο τύπος.

Κι' όμως Αυτή είναι
η τύχη όλων εμάς που
αναγκαζόμαστε να ζούμε
μακριά από πράγματα που
συμβαίνουν σ' άλλους
τόπους. Μην ανησυχείτε.
Δεν πρόκειται να σας
πρήξω με ανούσια
περιπλεγμένες φιλοσοφίες
περί θεάματος, τέχνης
κλπ. Ομως ακούγοντας
μερικές φορές ένα δίσκο,
βλέποντας λίγες
φωτογραφίες και
διαβάζοντας κάμποστα
πράγματα, η φαντασία
μπορεί αναπλάσει τις
απαραίτητες εικόνες για
κάπι που χώνεται βαθιά
στο μναλό σου ακόμα κι
αν δεν βρίσκεσται στον
τόπο του γεγονότος.

Το Δεκέμβρη λοιπόν
του 1988, ένα εγκαταλειμένο
εργοστάσιο αυτοκινήτων
στην περιοχή του
Cardiff, μετατράπηκε σε
θέατρο. Επί τρεις συνεχώς
μέρες το εργοστάσιο αυτό
άλλαζε συνεχώς όψη. Στο
εσωτερικό του δεκάδες
φορτηγά άδειασαν 600
τόννους άμμου, μετέφεραν
50 δέντρα, 30 διαλυμένα
αυτοκίνητα κι ένα ολόκληρο
σετ τεχνητής πλημύρας. Αυτό το θεαματικό
περιβαλλοντικό δημιούργημα, μέσα σε ένα άχαρο
σκοτεινό βιομηχανικό χώρο,
έμελλε να γίνει το
πεδίο όπου θα παρουσιάζοταν
ένα πρωτοφανές
σκηνικό γεγονός. Η ιδέα
ήταν του θιάσου BRITH
GOF και του πασίγνωστου -εκεί που χρειάζεται-
συγκροτήματος Test
Department.

Παρένθεση 1^η

Ο θίασος Brith Gof
(Ουαλλικός ιδιωματισμός
που σημαίνει: αμυδρή ανά-

μνηση) έχουν ως βάση
τους το Cardiff και είναι
μια θεατρική ομάδα που
δημιουργήθηκε στις αρχές
του 1981 κι έκτοτε τουράρει
ανά την Ευρώπη και
τη Νότια Αμερική, δίνοντας
παραστάσεις (πάνω από 40) στην ουαλλική
γλώσσα. Αγαπούν τις
μειοψηφίες και υπάρχουν
για χάρη τους. Δημιουργούν
avant garde σκηνοθεσίες,
δυναμικές που αντανακλούν
οιδήποτε τους εκφράζει. Μορφές της
ομάδας αυτής είναι ο μουσικός John E. R. Herdy,
ο σκηνογράφος Cliff Mc
Lucas, ο διευθυντής παραγωγής Mike Person, ο οικονομικός μάνατζερ των
τουρνέ, τραγουδιστής Lis Hughes
Johnes και η Maggie Russell που οργανώνει το
πρόγραμμα. Επόμενη δημιουργία τους θα είναι το
εργο "PAX" μια μουσική
παράσταση για τους Καθεδρικούς όλου του κόσμου.

Παρένθεση 2^η

Το να μιλήσεις για
τους Test Department
φαίνεται μάλλον μακρυνό.
Απ' το 81 που σχηματίστηκαν
στο Λονδίνο μέχρι σήμερα, έχουν παρουσιάσει
μουσικές δημιουργίες
που δείχνουν να εξελίσσονται
συνεχώς με πρόσφατο
αποκορύφωμα τη μουσική κι οργανική επένδυση
του έργου των Brith Gof.

Τα τελευταία χρόνια οι
T.D. έχουν παράγει μια
σειρά έργων κάτω από την
αιγίδα του "Υπουργείου Ισχύος". Έχουν βοηθήσει
στη διοργάνωση του
Spring Fire Festival στη
Σκωτία, κι έχουν κάνει
χορογραφίες με την χορευτική ομάδα του Rotterdam,
καθώς και με τον
χορογράφο Lindsay John.
Η μουσική τους από πολλούς
κατατάχτηκε στο
βιομηχανικό είδος, όμως
οι T.D. (Alistair Adams,
Tony Cudlip, Graham

Cunnington, Angus Farquhar, Gus Ferguson, Paul Jamtory) προχωρούν κάθε φορά κι ένα -μεγάλο- βήμα προς την ωριμότητα. Ηδη οι συνεχείς ασχολίες τους γύρω από ότι πιο παράξενο τους ελκύει αφόρητα. Προώθουν μια νέα οπτική και ακουστική οντότητα, και είναι ένα σύνολο καταξιωμένων (πρώτα απ' όλα από τους εαυτούς τους) μουσικών (Σας παραπέμπω στο Fanzine "APART" No 2, Απρίλης '89 για λεπτομέρειες).

ΤΟ ΕΡΓΟ

Και για να μην σκάτε από περιέργεια σας ανακοινώνουμε το όνομα του έργου που παρουσιάζουν οι T.D. και οι B.G.: "Y GODDODIN"! Σας λέει πολλά, έτσι; Ούτε και μένα μου έλεγε τίποτα, αλλά ενημερώθηκα απ' το φυλλάδιο που συνόδευε το ομόνυμο LP. Είναι δε το αρχαιότερο ποίημα γραμμένο στην ουαλλική γλώσσα. Αναφέρεται στη μοίρα 300 Κελτών πολεμιστών σε μια μεγάλη μάχη που έδωσαν το 600 μ.Χ. ενάντια στους Αγγλούς εισβολείς. Οι Κέλτες ευγενείς συγκεντρώθηκαν τότε στην αυλή του Σκωτσέζου άρχοντα Mynyddog Mwynfawr και για ένα ολόκληρο χρόνο εκπαιδεύονταν για τη μάχη τους ενάντια στους Σάξωνες, απολαμβάνοντας την φιλοξενία του. Μια νύχτα 300 από αυτούς, πίττα στο μεθύσι, βγήκαν απ' το κάστρο κι επιτέθηκαν σε 100.000 εχθρούς που στρατοπέδευαν στο Catroelh. Εξοντώθηκαν σχεδόν όλοι.

Goddodin ονομάζεται μια περιοχή κι ο λαός που την κατοικεί (οι Ρωμαίοι τους λέγαν Βοταδινούς). Γλώσσα τους ένα είδος πρωτο-ουαλλικών που λέγεται Βρυθονική και την μιλούσαν στη Νότια Σκωτία, την Βορειοδυτική Αγ-

γλία και την Ουαλλία.

Το έπος "Y Gododdin" αφηγείται την συνέλευση αυτών των πολεμιστών και την τελική τους πτώση γύρω στο Νότιο Ενδιμούργο.

Ενας απ' τους ελάχιστους επιζώντες ήταν ο ίδιος ο ποιητής Aneirin ο οποίος συνέθεσε τις πάνω από 100 στροφές του "Y Gododdin". Το ποίημα αυτό είναι μια ελεγεία για τους νεκρούς ήρωες και μια ευλογία πάνω στην ανδρεία τους ενάντια στους κατακτητές. Καταγράφει και θριαμβολογεί τα γεγονότα που αποτέλεσαν σωστή καταστροφή.

Η βέρσιον των Brith Gof αποτελεί την ενεργητικότητα, την αισιοδοξία και το δυναμισμό των τελευταίων αναλαμπών της Κέλτικης κοινωνίας.

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Τους Brith Gof και T.D. ήρθαν να ενισχύσουν οι ηθοποιοί Margaret Ames, Steve Carroll, Alun Elidyr, Liz Ranken, Marc Rees, Sera Williams, ενώ τα κουστούμια σχεδίασε ο Richard Aylwin και τα έραψε η Sarah Garrett. Τα μέλη των T.D. πήραν μέρος στην παράσταση, μυστηριώδεις και χαμένοι στους ήχους τους. Οι εικόνες σε διάφορα επίπεδα, που οι φωτισμοί του Trevor Turfson, μεταμόρφωναν διαρκώς, θα πρέπει να άφηναν άναυδους τους θεατές. Ο λιτός πλούτος της παράστασης, η άψογα

οργανωμένη ακουστική, η Κέλτικη γλώσσα -άγνωστη ακόμα και στους Εγγλέζους- θα δώσαν ένα μοναδικό νόημα σ' όλο αυτό το απίθανο επιχείρημα.

Τρεις νύχτες παίχτηκε το "Y Gododdin" στο Κάρντιφ και το έργο παρακολούθησαν πάνω από 2.000 θεατές. Ουσιαστικά δουλεύτηκε μέσα σε 5 βδο-

σιαλ, κι αυτό συνέβη" έγραψε το New Musical Express.

ΟΙ BRITH GOF ΚΑΙ Η ΑΠΟΨΗ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

"1992. Τί είναι λοιπόν η Ευρώπη; Μια Ευρώπη κε-

||

μάδες από τον Οχτώβρη ως το Νοέμβρη του 1988. Χρειάστηκαν 2 βδομάδες για το σχεδιασμό και την προετοιμασία. Δομική ανάπλαση του χώρου, πρόβες, ηχογράφηση, φώτα, ηχητικά, δημοσιοποίηση του γεγονότος άλλες 3 βδομάδες. Εικοσιπέντε ακόμα άτομα δούλεψαν συνολικά για την όλη υπόθεση και το αποτέλεσμα κρίθηκε τέλειο. Δόθηκαν ακόμα μερικές παραστάσεις. Δύο (20 και 21 του Ιούλη του '89) στο Polverigi της Ιταλίας, τρεις (17, 18 και 19 Αυγούστου) στο Αμβούργο, τρεις (στις 30/8, 1/9 και 2/9 '89) στην Ολλανδία και πέντε (13, 14, 15, 16 και 18 Σεπτέμβρη '89) στη Γλασκώβη. Ολές έτυχαν μοναδικής υποδοχής και εξυμνήθηκαν από τον τύπο. "Ξέραμε ότι θα συμβεί κάτι το πολύ σπέ-

ντραφισμένων εξουσιών, ή ένα αμάγαλμα πολιτιστικών διαφορών όπου η φωνή της μειοψηφίας θα βρίσκεται ένα τρόπο έκφρασης;"

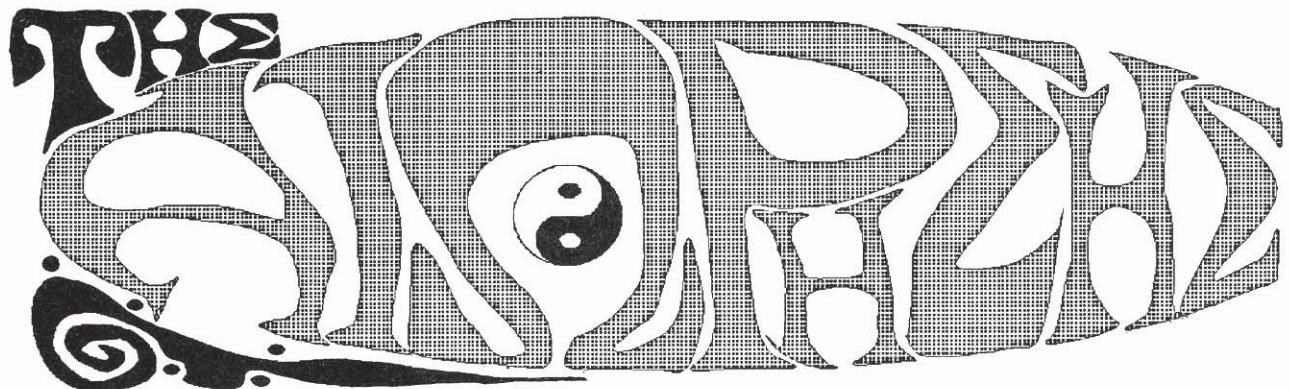
Μιλούν σε μια πράξην γλώσσα για την ιστορία, σχετικά με προκαταλήψεις, για μια εμπειρία, για τους φόβους πέρα απ' το κυρίαρχο πρέμα της Ευρωπαϊκής κουλτούρας.

Φωνάζουν και εξίστανται για την εθνική ταυτότητα, την παρακμή της κουλτούρας, τον ριζοσπαστικό ανθρωπισμό, τον πασιφισμό χωρίς σταφατημό.

Μην περιμένετε αυτοί να είναι μέρος μιας ομογενούς συμφωνίας με ωραία γεύση. Μην περιμένετε να τους καταλάβετε.

Ξαφνικά εδώ εμφανίζεται το θέατρο πίσω από τις κουίντες, ανακουφισμένο απ' τα βάρη της δραματικής λογοτεχνίας.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΙΚΟΥ

του THOMAS A. McDougall
σε μετάφραση Δημήτρη Μπεξή

12

Ηταν ένα σχεδόν κλασικό επιστημονικό ατύχημα. Γιά κάποιο διάστημα, έχα ασχολήθει με τις μυστικιστικές θρησκείες, μα σίγουρα δεν έφαχνα τα μυστικά της αιώρησης. Απλά προσπαθούσα να βρώ ένα τρόπο θεραπείας γιά το φρικάρισμα από LSD. Αρχές της άνοιξης του 1971. Πρώτη φορά πειραματίστηκα με LSD στα 1967. Είχα κάτι εκπληκτικά τριπαρίσματα, αλλά οι αντιδράσεις μου, με τον καιρό, άρχισαν να γίνονται ολοένα και περισσότερο κυκλωθυμικές, περισσότερο αρνητικές. Παρατηρούσα δάφνα παράδοξα, όπως ότι δεν είχε αποτέλεσμα να πάιρνεις λίγο - λίγο γιά να αυξήσεις σταδιακά το "άκουσμα", όπως γίνεται με το "χόρτο", αλλά έπερπε να πάρεις απ'την αρχή όλη τη δύση και από τη στιγμή που σε έφτιαχνε, όσο κι αν έπαιρνες στη συνέχεια είχε πολύ λίγη ή καμμία επίδραση πάνω σου. Ετσι λοιπόν, είχα καταπει πολλές δυνατές δόσεις, δηλ. 5 ή 10 χαρτονάκια με τη μία (καθένα από αυτά είναι περίπου 250mg, κάποια 1000 στα 2500mg το "ταξίδι"). Αυτό το έκανα περίπου πέντε φορές και γενικά έχω πάρει γύρω στα 30 τριπάκια, όλα μαζί. Οι μεγάλες δόσεις λειτουργούσαν σαν πύραυλοι. Χρειαζόσουν τη μεγαλύτερη δυνατή άθηση, ώστε να σπάσει τη δύναμη της βαρύτητας που σε χώριζε απ'τη Νιρβάνα, μόνο που κάθε φορά που επέστρεφα σπάζοντας τα μούτρα μου,

στην πραγματικότητα η ψυχική μου κατάσταση γινόταν ολοένα και χειρότερη.

Το χειρότερο απόλα, ήταν το γεγονός πως δεν μπορούσα να φάω στέρεη τροφή με πρωτεΐνη κι έτσι έχανα συνέχεια δύναμη σε τέτοιο βαθμό που μειωνόταν η όρασή μου και "άδειαζε" το νευρικό μου σύστημα. Στα σίγουρα, η χορτοφαγία δεν λειτουργεί. Δε μπορείς να τη βγάζεις μόνο με λαχανικά και να σου μένει δύναμη γιά κάτι σαν το τριπάρισμα.

Τέλος πάντων, ας εναναγυρίσουμε στην άνοιξη του 1971. Συνέχιζα λοιπόν να παίρνω τριπάκια, ελπίζοντας να βρω τη λύση. Νομίζω πως ο δρόμος άνοιξε στη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου του Πίτσμπουργκ. Επιαρνά τα τριπάκια μου κι έπειτα περιπλανιόμουν στη γύρω περιοχή, στο μουσείο, το πάρκο και τις βιβλιοθήκες. Σε κάποια από αυτές, πρόσεξα ένα βιβλίο με τίτλο "Ινδικός Πολυθεισμός", κάποιου Alain Danielon και το πήρα με τη βοήθεια της πιστωτικής κάρτας του αδερφού μου. Μερικές μέρες αργότερα, τρίπαρα ξανά σπίτι μου και έσφύλιζα το βιβλίο μέχρι που προς το τέλος του, έφτασα στην σελίδα όπου αναφερόταν το Σρι Τσάκρα. (1) Ε, λοιπόν, τη στιγμή εκείνη, το πάτωμα του διαμερίσματος άνοιξε και βρίσκομαι να κρέμομαι πάνω απ'το Empire State Building που έσφυτρωνε ακριβώς μέσα από το κέντρο του Σρι Τσάκρα. Πέφτω και το κτίριο με τρυπάει κατευ-

θείαν στο μέτωπο με την κεραία του, σ'εκείνο το σημείο όπου θάπρεπε να βρίσκεται το Τρίτο μου Μάτι. Αυτό δεν ήταν αιώρηση βέβαια, απλά εγώ το θεώρησα ακόμα ένα φλασάκι που μου προξένησε η χημεία. Οι Θεοί με βασάνιζαν γιά το ρόλο μου στην τύφλωση των Κυκλώπων!

Επρεπε να επισρέψω το βιβλίο και ζέχασα όσα μου συνέβησαν. Τα πράγματα άρχισαν πάλι να παίρνουν την κάτω βόλτα και γιά τις επόμενες βδομάδες συνέχεια έχανα δυνάμεις, μέχρι που αντίκρυσα ένα όνειρο - δράμα στη μέση ενός απογεύματος, καθώς ήμουν αραχτός στον καναπέ: Βρισκόμουν στην σπηλιά του Πλάτωνα από την παραβολή(2) και ήταν απόλυτο σκοτάδι, το μόνο που μπορούσα να δω ήταν σκιές στον τοίχο. Αδύνατον να βρω την έξιδο όσο κι αν ψηλάφιζα τα τοιχώματα. Ξάφνου, ένα λευκό φως εμφανίστηκε στο κέντρο της σπηλιάς και τότε είδα να λάμπει πάνω σ'ένα τραπέζι, ολόκληρος ο Ινδικός Πολυθεισμός με ένα κατάλευκο επικάλυμμα που φώτιζε τη σπηλιά δείχνοντάς μου με τον τρόπο αυτό, το δρόμο προς τα έξω. Την επόμενη μέρα πήγα σε κάποιο βιβλιοπωλείο και παράγγειλα αυτό το βιβλίο, ένα από τα λίγα δερματόδετα που έχω, μιάς και είναι πολύ ακριβά. Η χημεία με καθοδηγούσε το μυαλό μου ήταν τόσο "καμμένο", ώστε μέρα με τη μέρα μου ήταν εξαιρετικά δύσκολο να

οργανώσω τις σκέψεις μου. Μα το βιβλίο φαινόταν πολύ ενδιαφέρον και έμοιαζε να δίνει στο Σύμπαν μία γεωμετρική τάξη. Το ξεφύλλιζα διαρρώς, κάπου δύο εβδομάδες.

Πρόσεξα μία αναφορά στην Αλχημεία :Ο Υδράργυρος, είναι οι ακτίνες του Ήλιου, παγιδευμένες στις πτυχές της Γης".

Εδώ και μερικά χρόνια, καλλιεργούσα Μαριχουάνα στην πίσω αυλή του σπιτιού μου. Είχαν βγει δυό - τρεις καλές σοδές, μα τον τελευταίο καιρό η ποιότητα θύμιζε μάλλον αγριόχορτα που φυτρώνουν στις λίμνες. Μην μπορώντας να σκεφτώ λογικά, δεν κατάλαβα πως το μόνο που είχα να κάνω, ήταν να βάλω πάνω στο χώμα λίπασμα από σάπια φύλλα, αλλά στην κατάσταση που βρισκόμουν αποφάσισα να επηρεάσω με κάποιο τρόπο τα φυτά, έτσι που να μεταλλαχθούν και να εξελιχθούν σε φυτά με γιγαντιαίους "παπάδες", σε τέσσερα χρώματα: κόκκινο, πράσινο, μπλέ και χρυσό όπως στην Αποκάλυψη.

Εχοντας το μυαλό μου εντελώς μπερδεμένο, σκέφτηκα πως ίσως ο Υδράργυρος να ήταν εκείνο που ζητούσα, εφόσον είναι χημικά πολύ ενεργός και λέγεται ότι περιέχει μέσα του τις ακτίνες του Ήλιου.

Ετσι πήρα το Θερμόμετρο απ'το θερμοστάτη του καλοριφέρ και μία φούντα που είχα σε μία γλάστρα, πήγα στην αυλή κάτω από

μία μηλιά δίπλα στον κήπο και πολύ επιστημονικά, άρπαξα μιά κοτρώνα και έσπασα το θερμόμετρο πάνω σε ένα τούβλο.

Τότε μουρθε μία πολύ παράξενη μυρωδιά. Εβαλα λίγο Υδράργυρο στα δάχτυλά μου και μύριζε ακαθόριστα οικεία. Μετά τον έθαψα μέσα σε μία γλάστρα και ξέχασα αυτό το επισόδιο.

Δύο βδομάδες αργότερα, μου τηλεφώνησε ένας παλιός, τρελάρας, φίλος μου. Μόλις είχε απολυθεί απ'το στρατό. Με τον τύπο αυτόν, είχαμε μουρλαθεί μιά εποχή στα τριπάκια, μέχρι που σάλεψε και παρακάλεσε να τον πάρουν στο στρατό όπου δεν τον δέχονταν επειδή θεωρήθηκε ψυχασθενής (νομίζω γιά κάποιον εμπρησμό πούχε προκαλέσει στο κολλέγιο). Μου είπε πως είχε ψωνίσει κάτι σύρμα τριπάκια και πως ερχόταν να με βρει. Το ίδιο βράδυ τριπάραμε.

Το πρώτο μέρος του "ταξιδιού", ήταν μία βίαιη καταιγίδα με τις περισσότερες αστραπές που είχα νοιώσει ποτέ στη ζωή μου. Μα δύο γρήγορα κι αν γύριζα να κυτάξω, δε μπορούσα να αντικρύσω κατευθείαν καμμία απ'αυτές. Το μόνο που μπορούσα να βλέπω, ήταν τις φευγαλέες αντανακλάσεις τους. Λες και θα έλιωναν τα μάτια μου, αν στρέωνα το βλέμμα μου στα βάθη τους.

Την ώρα που σχεδόν τέλειωνε η "καταιγίδα", ο φίλος μου την έκανε και ενώ εγώ περίμενα να τον αντικρύσω το πρωί τέζα στο γρασίδι, εκείνος είχε καταφέρει να μπει στο αυτοκίνητό του και να φτάσει σπίτι του.

Ετσι, βρισκόμουν μόνος στο υπόγειο του σπιτιού μου και, ξέρετε τώρα πως είναι όταν είσαι τριπαρισμένος, νομίζεις ξαφνικά ότι είσαι στα ίσα σου, τέρμα το "ταξίδι". Αρχισα να κάνω ασκήσεις βαθειάς αναπνοής. Γιά κάμποσο καιρό ασχολιόμουν με τη Γιόγκα. Δεν είχα κανένα τσιγαρίκι και δεν είναι καλό να τριπάρεις χωρίς νάχεις λίγο "χόρτο".

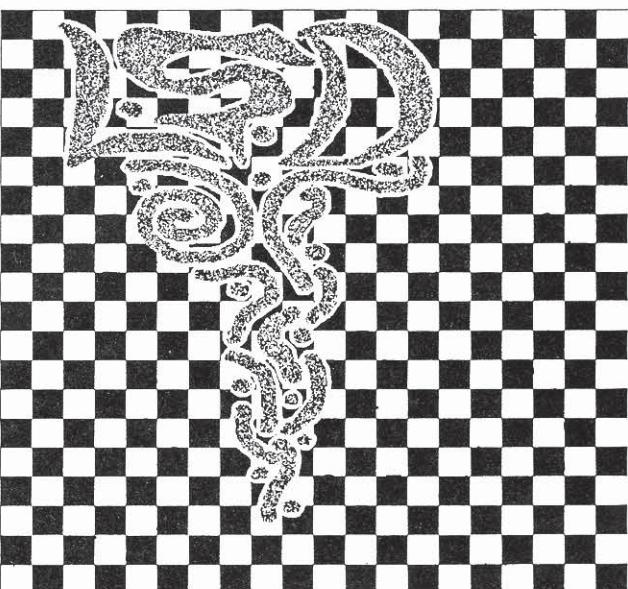
Είμαι που λέτε, στη μέση του δωματίου, κάνοντας ασκήσεις αναπνοής, όταν νοιώθω το πίσω μέρος του γιακά του πουκαμίσου μου να τρίβεται κάπου. Ανοίγω τα μάτια και βλέπω πως

βρίσκομαι περίπου τέσσερα μέτρα πάνω από το πάτωμα και κρέμομαι απ'το ταβάνι σα μπαλλόνι, κολλημένο από στατικό ηλεκτρισμό, τον νοιώθω να κροταλίζει ανάμεσα στο το γιακά μου και το ταβάνι, γυρίζω το κεφάλι και βλέπω τα πόδια μου να κρέμονται πίσω μου σαν ουρά χαρταετού που σαρταράει στον άνεμο.

Μένω κρεμασμένος εκεί για 4,5 δευτερόλεπτα, το δωμάτιο αλλάζει στα πιό

να πηγάζει από τον Ήλιο, αυτή η ακαθόριστα οικεία μυρωδιά. Είναι φανερό πως ο Υδράργυρος τα προκάλεσε όλα, σε συνδιασμό βέβαια με το τριπάκι.

Μετά από λίγο αρχίζω να επανέρχομαι, χωρίς τσιγάρο, πηγαίνω στο ψυγείο, ούτε μά μπύρα, ψάχνω όλο το σπίτι και το μόνο που υπάρχει είναι ένα αρχαίο μπουκάλι Βερμούτ. Είμαι τελείως σαλταρισμένος και χρειάζομαι οπωσδήποτε να

ψυχεδελικά σχέδια που έχω δει και τοτε **ΦΡΙΚΑΡΩ ! ΣΚΑΤΑ!** Ηερα ότι μετά από αυτό, τα πράγματα δε θα είναι ξανά τα ίδια και προσγειώνομαι με ένα γδούπο, στο πάτωμα. Γραπτώνομαι από το έπιπλα, σέρνομαι στο κρεβάτι και ξαπλώνων αναπνέοντας πανι κόβλητος, προσπαθώντας να καλμάρω.

Είναι ώρα σχεδόν να χαράξει και μπορώ να δω τον Ήλιο να υψώνεται, μόνο που μπορώ να τον αττενίζω μέσα απ'τον συμπαγή τοίχο και ο γαμμένος ανατέλλει απ'τη μεριά της Δύσης!!! Κλείνω τα μάτια μου και ιδού η Ήλιακη Σφαίρα να γυρνάει αργά, η σταθερή καμπή του Σύμπαντος, ακριβώς μπροστά στο μέτωπό μου, σα να βρίσκομαι στο Διάστημα. Βλέπω τον λιωμένο Ήλιο να φουντώνει κατά διαστήματα να περιστρέφεται και να καταλήγει στην περιοχή του Τρίτου Ματιού μου. Ολόκληρο τότε το δωμάτιο γεμίζει με την μυρωδιά του θερμομέτρου σα

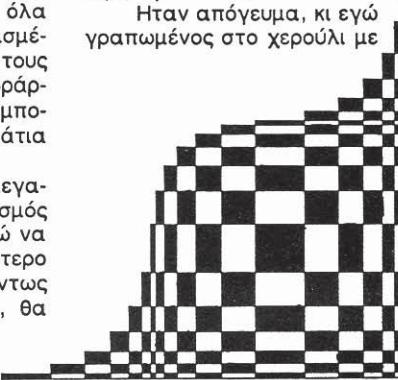
πιά κάτι, αφού είμαι αλκοολικός απ'τα 15 μου. Το Βερμούτ είναι απαίσιο, μοιάζει σα να κατούρησε καμμιά γαλλίδα πουτάνα του δρόμου μέσα στο καταραμένο μπουκάλι, τίποτα δε μπορεί να έχει τόσο απαίσια γεύση, πρέπει να αρχίζω να τρελαίνομαι (μετά από χρόνια έμαθα ότι η γεύση του είναι όντως αυτή και η φόρμουλα μυστική, χα, χα!). Τα νεύρα μου αρχίζουν να ξερνάνε, χρειάζομαι ένα ποτό, και τότε, **WHACK!!!**, σαν κάποιος να με χτύπησε με κουπί, κάθε νεύρο στο σώμα μου σπάει, έτσι ακριβώς όπως έσπασα το θερμόμετρο, βλέπω μέσα στο σώμα μου, όλα τα νεύρα μου είναι σπασμένο γυαλί και από μέσα τους ξεχύνεται κόκκινος Υδράργυρος. Νοιώθω ότι θα μπορούσα να φτύσω κομμάτια από γιαλί!

Αυτός υπήρξε ο μεγαλύτερος νε υρικός κλονισμός της ζωής μου. Δε μπορώ να θυμηθώ τίποτα περισσότερο από τη μέρα εκείνη, πάντως από τότε έγινα σκατά, θα

περιέγραφα την κατάστασή μου σαν άγρια σχιζοφρένεια, τα μαλλιά μου στέκονταν γιά μήνες ορθωμένα, ήταν φανερό πως είχα δηλητηριαστεί, τοξική ψύχωση. Τα συμπτώματα γίνονταν όλο και χειρότερα. Πρήστικα και άσπρισα ολόκληρος μέχρι που καταντήσα μιά σερνάμενη σάρκα. Δε μπορούσα να φάω σχεδόν τίποτα. Μα είχα κατορθώσει να αιωρηθώ, να σπάσω το Νόμο της Βαρύτητας, και λοιπόν, σιγά τη μαγικιά, αφού πέθαινα και το χειρότερο ήταν πως δε μπορούσα να αντιστρέψω την κατάσταση αυτή. Εκανα βόλτες κι όποτε έκλεινα τα μάτια, έβλεπα ένα αεροπλάνο να συντρίβεται στην πλαγιά ενός βουνού, ΜΠΑΜ, και μετά άρχιζε να πέφτει, χτυπώντας πάνω στους βράχους, σπάζοντας τα φτερά του, αναπηδώντες γιά λίγο μέχρι να διαλύσει κάποιο άλλο κομμάτι του στην επόμενη προεξοχή. Πρέπει να είδα αυτό το όραμα καμμιά εκατοστή φορές. Το μόνο που είχα να κάνω, ήταν να κλείνω τα μάτια και αμέσως εμφανίζοταν μπροστά μου η ίδια σκηνή: Το αεροπλάνο να συντρίβεται ξανά και ξανά, οποιαδήποτε στιγμή της ημέρας, γιά μήνες. Ηερα ότι αυτό το αεροπλάνο, ήμουν εγώ.

Λίγο καιρό αργότερα, στα μέσα του καλοκαιριού, περπατούσα στο δρόμο γιά το σπίτι μου, όταν ξαφνικά ένοιωσα περίεργα. Κάτι σα να επιπλέω, σαν να αναδύομαι από το βυθό μιάς πιστνας. Ηερα ότι θα ξαναψυβεί. Κοίταξα ψηλά και το μόνο που αντίκρυσα ήταν ουρανός, με τρίπα μάτια έβλεπα πως ήταν πολύς ο δρόμος γιά να πέσω...επάνω. Δίπλα μου υπήρχε ένα παρκαρισμένο αμάξι και γραπτώθηκα πανικόβλητος από το χερούλι που έγινε ο μοναδικός μου σύνδεσμος με τη ζωή.

Ηταν απόγευμα, κι εγώ γραπτωμένος στο χερούλι με

μάτια που σηματοδοτούσαν έκρηκη μεγάλου πανικού στη μέση της SUBERBIA. Μία γριούλα που σκάλιζε τον κήπο της σταματάει και με κυτάζει. Σίγουρα νομίζουν ότι έχω τρελαθεί κι έτσι ή αλλοιώς, εκείνη την εποχή οι χίπις αποτελούσαν ακόμα αξιοπερίεργο φαινόμενο. Κατάφερα, πολύ προσεχτικά, να φτάσω σπίτι, προσέχοντας να βρίσκομαι συνεχώς κοντά σε δέντρα ή τέλος πάντων σε κάτι στέρεο, ώστε να αρπαχτώ, σε περίπτωση που συμβεί ξανά. Γιά αρκετό καιρό, δεν βγήκα απ'την πόρτα μου. Τουλάχιστο γιά ένα χρόνο ήμουν ράκος, με το ένα πόδι στην Τρέλα.

Στο μεταξύ, ούτε που φανταζόμουν τι διάβολος κρυβόταν μέσα στο θερμόμετρο. Σίγουρα πάντως δεν ήταν καθαρός Υδράργυρος, αφού το χρώμα του ήταν κόκκινο κι οχι ασημένιο. (Στο "Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων, ο MAD HATTER, φτιαχνόταν με υδρατμούς από οξείδια Υδραργύρου, ενώ καθάριζε καπέλλα, ή κάτι τέτοιο). Σκεφτόμενος ότι ο καλύτερος τρόπος να βγω έξω από το δίλλημά μου, ήταν να προχωρήσω μπροστά ψάχνοντας και πάροντας τριπάκια. Το μόνο που κατάφερα, ήταν να χειροτερέψω τα πράγματα, καθώς η συνταγή έβγαινε λάθος και δεν είχε καν την ίδια μυρωδιά.

Συνεχίζω να έχω όνειρα με πτώσεις.

Μία μέρα, ακούω μία φωνή απ'τον ουρανό : "Η ανάσα του Ήλιου είναι ο Ρούντρα". Ανοίγω το βιβλίο του Ινδικού Πολυθεισμού και βρίσκω ότι ο Ρούντρα είναι ο Σίβα(3) στην καταστροφική του φάση. Εφόσον ο Σίβα, όταν βρίσκεται σε κατάσταση διαλογισμού, είναι λευκός, τότε ο Σίβα είναι το οξύ (acid -LSD) κι ο Ρούντρα ο Υδράργυρος!

Εδώ, φτάνουμε στην κεντρική θεωρία της έρευνάς μου. Ο κόκκινος και λευκός

συμβολισμός, σαν ηλιακός, σεληνιακός. Ο Σίβα φοράει ένα μισοφέγγαρο στο στέμα του το οποίο είναι γεμάτο με Σόρμα - LSD(4). Το χρώμα του είναι λευκό απ'τις στάχτες της θυσίας. Ο Ρούντρα είναι κόκκινος, ηλιακός = ενεργός. Είχα προσέξει παλιότερα, πως το σύστημα των Τσάκρα που αναλογεί στο Κηρύκειο του Ερμή (Mercury = Υδράργυρος, αλλά και ο Ερμής), στην Ελληνική Μυθολογία περιείχε έναν ηλιακό - σεληνιακό συμβολισμό γιά τα δίδυμα φιδίσια κανάλια. Μόνο που το ηλιακό κανάλι ήταν κόκκινο, αντί για χρυσό ή κίτρινο. Αυτός ο ηλιακός - σεληνιακός, κόκκινος - λευκός συμβολισμός, εμφανίζεται και αλλού, όπως στην κόκκινη πέτρα και τη λευκή πέτρα της Αλχημικής Φιλοσοφικής Λίθου, καθώς και στον Άρτο και Οίνο - Σώμα και Αίμα του Χριστού στη Θεία Κοινωνία.

Τελικά καταλήγω στην εγκυκλοπαίδεια Μπριτανικά, κάτι που έπρεπε να είχα κάνει απ'την αρχή.

Κάποτε έφταναν θερμόμετρα με Θειούχο Υδράργυρο μέσα σε διάλυμα οινοπνεύματος. Ο Θειούχος Υδράργυρος, είναι η μορφή που απαντάται το μετάλλευμα του Υδραργύρου στη φύση. Το χρώμα του είναι ανοιχτό κόκκινο, γνωστό και σαν κιναβάρο. Εχει μιά ιδιαίτερη μυρωδιά και κάποιες εποχές, χρησίμευε σαν βαφή για πλαστικά. Να λοιπόν, γιατί μου φαινόταν γνωστή η μυρωδιά. Οταν ήμουν τριών ή τεσσάρων χρονών, είχα κάτι παιχνίδια που γούσταρα να τα μασάω για να εξασκώ τα δόντια μου, το χρώμα τους έμοιαζε σάρκινο κι είχαν αυτή τη μυρωδιά. Εψαξα και βρήκα λίγο απ'αυτό το είδος και δοκίμασα ένα κόκκινο. Αυτό μάλλον, ήταν ένα μικρό λάθος και ίσως θάπρεπε να το διαλύσω μέσα σε αλκοόλ. Σνίφαρα τον κόκκο.

Τίποτα δε συνέβη, μέχρι που κάπνισα λίγη φούντα. Βρισκόμουν στο μπάνιο και την είχα "ακούσει" για τα καλά. Ήταν σαν Τρίπ. Πρώτα τα πλακάκια στο πάτωμα γέμισαν φίδια κουλουριασμένα γύρω από τρισδιάστατους κύβους. Επειτα ένας δίμετρος Φοίνικας με φτερά καμωμένα από πραγματικές φλόγες, ήρθε πετώ-

ντας, μπήκε μέσα από το έντονα κόκκινο σώμα μου, και τέλος πέταξε μακριά, μαζί με την αναπνοή μου.

Σκέφτομαι πως η τοξική μου ψύχωση δεν προκλήθηκε απ'το οξύ ή τον Υδράργυρο, αλλά από το μοσχαρίσιο κρέας. Συνδέω την σκέψη μου με το ορθόδοξο εβραϊκό θρησκευτικό ταμπού που απαγορεύει την μίξη του γάλακτος της μητέρας με τη σάρκα των παιδιών. Εχοντας δύο φαγητά να προορίζονται γιά ένα στομάχι, είναι πολύ πιθανό να πάθεις οξεία αλλεργική αντίδραση.

Το πρόβλημα λύνεται αν δεν τρως μοσχάρι. Μόνο το γάλα της αγελάδας είναι εντάξει. Το πρόβιο ή κατσικίσιο γάλα είναι δηλητηριώδες. Αυτό το ονομάζω Ινδική Kosher(5) δίαιτα. Δεν προσπαθώ να πουλήσω Ινδουσμό, απλά αυτά αποτελούν τα ευρύματα της έρευνας και των πειραμάτων μου.

Ετσι, έκεινησα τη νέα μου διάιτα και φάνηκαν τα πρώτα αποτελέσματα. Τα καταστροφικά όνειρα με το αεροπλάνο σταμάτησαν και στο επόμενο όραμα το αεροπλάνο προσγειώθηκε σε μία κοιλάδα. Τα όνειρα με τις πτώσεις διακόπηκαν κι άρχισα να βλέπω ότι πετώ. Πριν απ'αυτό είχα δει τέτοιο όραμα μονάχα τρεις φορές. Την πρωτη, όταν πρωτοκάπνισα "χόρτο", τη δεύτερη λίγο πριν αρχίσω το LSD και την τρίτη όταν έπινα γιγαντιαίες ποσότητες από τριπάκια. Και τις τρεις, είχα φοβηθεί, μα τα όνειρά μου τώρα, μοιάζαν με εξάσκηση. Ξέπλωνα πίσω κι έκανα σαν να επιπλέω στο νερό, σε άλλες φάσεις πετούσα πάνω από λιβάδια και δέντρα κι έπειτα προσγειωνόμουν απαλά, αφού είχα διανύσει περίπου ένα χιλιόμετρο.

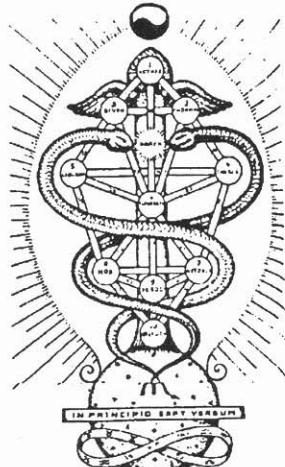
Τα περισσότερα από εκατό τέτοια οράματα, ήταν με μένα να τρέχω μέχρι που έφτανα σε κάποιο λόφο, χωρίς να καταβάλλω προσπάθεια υψωνόμουν σαν ανεμοπλάνο, ώσπου να καταλήξω να προσγειώνομαι στη βάση του λόφου. Γιά τρία - τέσσερα χρόνια συνέχιζαν αυτές οι παραισθήσεις και ακόμα και τώρα μου συμβαίνουν σποραδικά.

Κιναβάρο, πήρα ίσως τρεις ακόμα φορές. Στις τελευταίες δόσεις, άρχισε να εμφανίζεται μία κουκίδα στο

εσωτερικό πεδίο της όρασής μου. Στην αρχή ήταν κόκκινη ασπρι, μπλέ, πράσινη κι ένα χρώμα που έμοιαζε με μεταλλικό γυαλιστερό κόκκινο. Αντί να μεταλλάξω τη φούντα σε πολύχρωμο φυτό, κατάφερα να μεταλλάξω τον εγκέφαλο μου!

Στην Ινδία, οι γυναίκες φτιάχνουν μία κόκκινη βούλα ανάμεσα στα φρύδια τους και κάπου διάβασα πως γιά μπογιά χρησιμοποιούν κιναβάρο. Είναι φανέρο διτί ο έθιμος αυτό προέρχεται απ'την ίδια πηγή με τα πειράματά μου, την αρχαία Αλχημεία, μόνο που οι Ινδές, έχουν ξεχάσει το νόνημά της, επειδή δεν κρατάν τη φόρμουλα Σόμα -LSD.

Εξακολουθώ να βλέπω την κουκίδα και μερικές φορές μία φλόγα, όταν η στάθμη της ενέργειας μου είναι υψηλή. Αφού εμφανίστηκε η κουκίδα αυτή, άρχισε να ξεδιπλώνεται σαν ψυχεδελικό λουλούδι στο ηλιβασίλεμα,

παράγοντας κάτι πανέμορφα ιριδιάζοντα χρώματα. Ακόμα και τα φθινοπωριάτικα φύλλα εκείνη τη χρονιά, έμοιαζαν λες και ήταν φτιαγμένα από σκονισμένους κιναβάρινους κρυστάλλους.

Ετσι έψαξα να βρω το συμβολισμό της κόκκινης κουκίδας σ'ένα βιβλίο με τον τίτλο "Πηγές του Θιβετιανού Μυστικισμού" από τον Λάμα Γκορίντα, ένα Γερμανό που στη δεκαετία του 30 την έκανε γιά το Θιβέτ. Τα χρώματα που έβλεπα, ταίριαζαν μ'εκείνα των Πέντε Dhyanis - Budhas(6). Η κόκκινη κουκίδα ταίριαζε καλύτερα στον Κόκκινο Βούδα Αμιτάμπα. Ενα από τα σύμβολα του είναι ο Ήλιος που δύει

σαν κατάλληλη στιγμή του Διαλογισμού του, πράγμα που σημαίνει ότι γι αυτό είδα τον Ήλιο να ανατέλλει στη Δύση. Μου έδειχνε πως βρισκόμουν στην περιοχή του Δυτικού Βούδα. Αλλα σύμβολά του είναι το παγώνι, το Μάτι της Εσωτερικής Ορασης, το Τρίτο Μάτι. Το παγώνι, λένε πως απόχτησε τα όμορφα χρώματα που έχει με το να τρώει δηλητήρια, παθαίνοντας ανοσία. Η βάση της Αλχημείας είναι η δηλητηριώδης ισορροπία του Υδραργύρου.

Ο ακόλουθος του Κόκκινου Βούδα, ο Αριτάγια, κρατάει ένα κρανίο γεμάτο αίμα, μόνο που η αυθεντική μετάφραση δεν λέει "αίμα", αλλά "ένα κόκκινο υγρό", κιναβάρο σε διάλλυμα οινοπνεύματος, το Αίμα του Ήλιου. Το Κιναβάρο βγαίνει σε μεταλεία που βρίσκονται στα Θιβετιανά βουνά.

Αμτρα είναι το Ελιεζήριο της Αθανασίας και Μτρά το Δηλητήριο του Θανάτου. Οι δηλητηριώδεις και μη φάσεις της αντίδρασης του Υδραργύρου. Αυτή είναι και η αιτία της διαδικασίας του γήρατος.

Ετοι λοιπόν, το κιναβάρο είχε πολλαπλασιάσει τη δύναμη της κάνναβης και η φούντα έγινε ισχυρή σαν LSD κι εκείνο τόσο ισχυρό όσο ο Νους πάνω απ'την Ύλη. Ήμουν πιά σίγουρος ότι βρισκόμουν στο σωστό δρόμο και παράλληλα είχα κάνει μία σημαντική ακαλύψη. Εξ άλλου, ο Φοίνικας είναι το Σύμβολο της Αναγέννησης. Πάντως εξακολουθούσα να μην είμαι καλά και τώρα δε μπορούσα καν να καπνίσω "χόρτο". Μία φορά προσπάθησα, είχε τη γεύση καπνού και ένοιωσα σα να είχα δηλητηριαστεί. Μα τούτη τη φορά δεν πανικοβλήθηκα γιατί, ένοιωθα να βρίσκομαι στο σωστό δρόμο. Συνέχιζα να μη μπορώ να φάω στερεά τροφή, ώσπου κάποιο βράδυ, ενώ τέλειωνα το βραδύνο μου, παρατήρησα πως στο φούρνο βρισκόταν ένα πιάτο μοσχαρίσιο κρέας. Καθώς μπήκα στην κουζίνα, το κρέας άρχισε να μουγκρίζει και να κινείται πάνω στο φούρνο.

Αμέσως κατάλαβα τι συνέβαινε: Ήταν το κεφάλαιο στην Οδύσσεια όπου ο Οδυσσέας και οι άντρες του βρίσκονται στο νησί του Θεού Ήλιου και προειδοποιεί

τους ναύτες να μην αγγίξουν τα Ιερά βόδια του, πράγμα που εκείνοι κάνουν αμέσως μόλις ο Οδυσσέας γυρνά την πλάτη του και τότε τα σφαγμένα κρέατα και δέρματα μουγκρίζουν και σέρνονται στο έδαφος, κάνοντάς τους να χεστούν πάνω τους.

Ήταν φανερό. Στεκόμουν στο νησί του Ήλιου. Άκομα, κάτι ανάλογο εξηγεί και το ίνδικό ταμπού, το οποίο απαγορεύει να τρώγεται η Ιερή Αγελάδα. Πριν από χρόνια, έχοντας διαβάσει τη Βίβλο στη φυλακή τριπαρισμένος, αποφάσισα να κόψω χοιρινό και θαλασσινά επειδή και τα δύο μέκαναν να αντικρύζω τέρατα, αλλά ποτέ δεν πέρασε απ'το μυαλό μου πως τα ίδια θα πάθαινα και με το μοσχάρι.

Τρεις δόσεις ήταν πολλές. Στην τελευταία μου εμπειρία, κάπινα λίγη Καλομβιανή φούντα και βρήκα τον εαυτό μου να πετάει στη ζώνη των αστεροειδών του διαστήματος, που τελικά δεν ήταν τίποτε άλλο απ'την σκόνη του προφυλακτήρα του αμαξιού, μέσα στο οποίο καθόμουν. Χρειάστηκαν δύο βδομάδες να ξανάρθω στα ίσα μου, μετά απ'αυτή τη φάση. Το νευρικό μου σύστημα δεν ήταν προετοιμασμένο γιά την ένταση αυτών των διαστασιακών αλμάτων. Καλμάρισα κι από τότε δεν ξαναπήρα. Ούτε κι έχω, έκτοτε, χρησιμοποιήσει μεγάλες ποσότητες LSD. Μου πήρε ως το 1981 να ηρεμήσω από όσα συνέβηκαν το 1973. Δεν μπορούσα, ούτε να καπνίσω επί 2,5 χρόνια, επειδή την "άκουγα" υπερβολικά.

Ο.Κ. Θα ομολογήσω ότι δεν είμαι απόλυτα σίγουρος πως αιωρήθηκα. Τόσο "κολλημένος" που ήμουν, σίγουρα δεν προσφέρομαι σαν αξιόπιστος μάρτυρας. Πάντως τα όνειρα που πέταγα και τα οποία συνέχιζα να έχω, κάποια έδειχναν στο υποσυνείδητό μου, ότι κάτι προσπαθούσαν να μου πουν. Τα είδα γύρω στις διακόσιες φορές και συνεχίζω να έχω ανάλογα.

Υπάρχει μία αναφορά στη βιογραφία του Θιβετιανού Αγίου Μίλαρέπα, που αναφέρει πως ανέπτυξε μαγικές δυνάμεις στα όνειρά του. "Βλέποντας ότι είχα αποκτήσει άπειρες φαινο-

μενικές δυνάμεις (μπορούσε να πετάξει μέσα στο διάστημα και να μεταμορφωθεί σε φωτιά, νερό ή αέρα), αν και στα δύνειρά μου γέμιζα ευτυχία και ενθάρρυνση γιά την επιτυχία μου, άρχισα να επιμένω πιό αισιόδοξα, ώσπου κατόρθωσα να πετάξω. Μερικές φορές πέταγα πάνω απ'το Κάστρο που βρίσκεται στις Σκιές των Φρυδιών" (Μάλλον εννοεί το Τσάκρα του Τρίτου Ματιού).

Μία άλλη φορά, αναφέρει ότι πετούσε πάνω από μία κοντινή κοιλάδα και ένας πατέρας με το γιό του δούλευαν στο χωράφι τους. Το παιδί είδε τον Αγιο ψηλά στον ουρανό και είπε: "Πατέρα, ένας άνθρωπος πετάει". Μα ο γέρος, χωρίς να εντυπωσιαστεί απάντησε: "Είναι απλά αυτός ο τεμπέλης χίπι, ο Μίλαρέπα και πρόσεξε μη σ'αγγίξει η σκιά του, γιατί θα κακοτυχήσεις". Το παιδί, μην έχοντας το νου σκιασμένο από τέτοια ισχυρογνωμικά σκατά, όπως ο περισσότερος κόσμος, του λέει: "Δε μ'ενδιαφέρει, συνεχίζει να μου φαίνεται θαυμαστό πράγμα, ένας άνθρωπος να πετά".

Ο.Κ. Αυτό είναι. Συνέχισα να έχω διάφορα προβλήματα, όπως πτώσεις στην αιωνιότητα, μα πιστεύω πως αυτή είναι η βασική φόρμουλα και είναι σωστή.

Στάθηκε αιδύνατο να πείσω επιστήμονες, δε σήκωναν συζήτηση, ούτε γιά δοκιμή. Μόλις έκινώ την ανάλυση της θεωρίας μου, τα μάτια τους γυρίζουν πίσω μέσα στο κεφάλι τους και ράγνουν τρομαγμένοι την έξοδο. Βρίσκονται στο χώρο του πανεπιστημίου, περισσότερο απόστοι θάπρεπε.

Ιούλιος 1983

Μετά από μιά δόση μεσαίου μεγάθους μανιταριών, περίπου 10γρ. μεγαλώμένων στον κήπο μου...

Είχα σοβαρές παρασθήσεις, ο Ερμής πετάει πάνω από ένα χρυσό ποταμό που εκβάλλει σε μιά λίμνη λιωμένου χρυσού στην επιφάνεια του Ήλιου, όπου όλοι οι Σούπερ - Ήρωες, άνθρωποι του Ερμή, κολυμπούσαν κι έκαναν βουτιές σαν αετοί στην παραλία.

Τα μεσάνυχτα, τρέχω

στους λόφους στην άκρη της πόλης. Υπωντισμένος από τα φώτα του δρόμου και των άστρων. Το επόμενο βήμα είναι να μάθω να πετώ κατηφορικά και να προσγειώνομαι απαλά... ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(1)ΣΠΙ ΤΣΑΚΡΑ : Ενα από μιά σειρά ενεργειακών κέντρων στο σώμα.

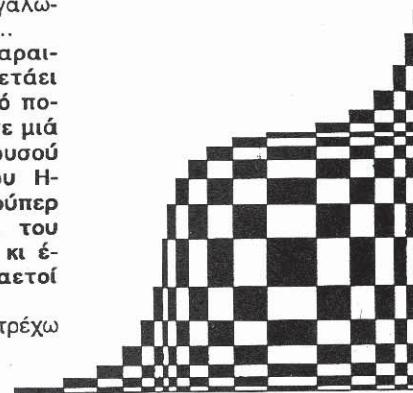
(2)ΠΑΡΑΒΟΛΗ : Εννοεί την "Πολιτεία" του Πλάτωνα, όπου η ανθρωπότητα παρομοιάζεται με μια ομάδα ανθρώπων μέσα σε μία σπηλιά, αλυσοδεμένους με τέτοιο τρόπο, που το μόνο που μπορούν να δουν είναι οι σκέπες οι οποίες προβάλλονται μπροστά τους πάνω σ'ένα τοίχο της σπηλιάς. Σκέπες που πηγάζουν από διάφορα αντικείμενα που περνούν μπροστά από μία φωτιά πίσω τους. Οι σκέπες αυτές αποτελούν και την αντίληψη της ανθρωπότητας γιά το Αληθινό. Αυτός που καταφέρνει να σπάσει τα δεσμά, να γυρίσει πίσω τους, ανακαλύψει την πλάνη και να κατορθώσει να βγει έξω στον Ήλιο, είναι ο Φιλόσοφος.

(3)ΣΙΒΑ : Ο σημαντικότερος Θεός του Ινδουισμού, που εκδηλώνεται σε δημιουργική και καταστροφική φάση.

(4)ΣΟΜΑ : Λατρευτικό, μεθυστικό ποτό. Λέγεται πως περιείχε Αμανίτα Μουσκάρια, χασίς και άλλες παρόμοιες ουσίες.

(5)ΚΟΣΗΡ : Εβραική λέξη που προσδιορίζει τρόφιμα προετοιμασμένα με ειδικό τρόπο, ανάλογα με θρησκευτικούς όρους.

(6)DHYANI BUDHAS : Δεν μπορέσαμε να βρούμε κάποια εξήγηση της έννοιας. Οποιος πιστός...

STONE ROSES Η ΤΕΛΕΤΤΑΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΜΠΑΝΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

"Την έκτη μέρα ο Θεός έπλασε το Μάντσεστερ". Αυτό γράφουν τα T - SHIRTS των STONE ROSES στις ζωντανές ενθανίσεις τους. Δεν έχουν και πολύ άδικο, αν σκεφτώ πόσα από τα αγαπημένα μου γκρούπ εξείνησαν απ' αυτή τη Βόρεια πόλη της Αγγλίας : *Joy Division, New Order, Fall, Smiths.* Τελευταίο δημιούργημα της πόλης, ισάξιο των προγόνων της, η νεοψυχεδελική ρορ των ROSES.

Αυτοί οι τέσσερις πιτσιρικάδες, φαίνονται να κρατάν το μαγικό κοκκαλάκι της έμπνευσης και της δημοτικότητας. Δεν εξηγείται διαφορετικά, το πως σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα, έναναν τόσο καλή μουσική κι έγιναν τόσο γνωστοί. Βέβαια, κυρίαρχο ρόλο παίζει το γεγονός ότι είναι και τα αγαπημένα παιδιά του αγγλικού τύπου, ενώ το βρετανικό κοινό τους έχει καρφώσει μόνιμα στις πρώτες θέσεις των ανεξάρτητων tops της M. Βρετανίας. Σίγουρα οι STONE ROSES αποτελούν την τελευταία μεγάλη αποκάλυψη στη ανεξάρτητη σκηνή μετά

τους Jesus and Mary Chain. Οι IAN BROWN (φωνή), JOHN SQUIRE (κιθάρες), GARY MOUNFIELD (μπάσος) και ο ντράμμερ RENI, για την ώρα ηχογραφούν στη μικρή ανεξάρτητη Silverstone. Το δισκογραφικό τους ντεμπούτο έγινε με δύο θαυμάσια singles, το "Anytime You Want Me",

και το "Elephant Stone" του οποίου την παραγωγή έκανε ο Peter Hook των New Order και υπάρχει μόνο στην αμερικανική έκδοση του άλμπουμ. Και τα δύο κυκλοφόρησαν μέσα στα 1988. Στις αρχές του 1989, πάντα απ' την Silverstone κυκλοφορεί το ομώνυμο άλμπουμ τους σε παραγωγή του JOHN

LECKIE. Ο δίσκος κυιαρχείται από φρέσκια σκληρή πνευματώδη pop. Μπορεί να την έχουμε ξανακούσει πριν από 25 χρόνια, αλλά ακούγεται τόσο ειλικρινής που αποτελεί το στίγμα της εναλλακτικής pop του καιρού μας.

Μετά την καθιέρωση του πρώτου τους LP, κυκλοφορούν το EP "Fool's Gold" (μέχρι και στο MEGA το είδαμε!) και δηλώνουν: "Εμείς ξέρουμε πόσο αξίζουμε, είναι στο χέρι του κόσμου να το βρει". Παρόλο που τα μέλη του γκρούπ ήταν φίλοι από τα παιδικά τους χρόνια οι STONE ROSES σχηματίστηκαν μόλις πριν δύο χρόνια. "Πάντοτε προσπαθούσαμε ν' αποφύγουμε τη δουλειά. Το θέμα είναι πως δεν είμαστε τεμπέληδες, απλά δε θέλαμε να κάνουμε πράγματα που δε μας ταιριάζουν", λένε οι ίδιοι και φαίνεται να έχουν δίκιο. Ιωσής το μόνο, τελικά, πράγμα που τους ταιριάζει, είναι να φτιάχνουν θαυμάσια pop κομμάτια και να μας τα χαρίζουν.

PANTELIS "TOO LOUD"

Για τον Jello Biafra
ξέρουμε ήδη, απ' την
"ηρωϊκή" εποχή των
Dead Kennedys, καθώς
και τον τρόπο που
χρησιμοποιούσε τα
τραγούδια του.

Τραγούδια τραχιά,
οχήματα ουσιαστικά
του στίχου του. Ένος
στίχου που δεν άφηνε
σε χλωρό κλαρί
Αμερικάνικο πολιτικό
κατεστημένο, που
σφυροκοπούσε
αδιάκοπα και χωρίς
αναστολές την
εκμετάλλευση, την
υποκρισία των
πολιτικών, την
παραπληροφόρηση των
media, τον εφησυχασμό
της μεγάλης σιωπηλής
χορτάτης άσπρης
Αμερικής.

Ομως ο Biafra δεν
έφτιαχνε τραγούδια
διαμαρτυρίας, έχτιαχνε
τραγούδια που
καλούσαν σ' αντίσταση.
Γι' αυτό και η λύσσα με
την οποία χτυπήθηκε
απ' το κράτος ήταν
πρωτοφανής.
Επιστρατεύτηκε ενάντιά
του όλος ο δικαστικός
μηχανισμός της
Καλιφόρνια, όλες οι
φωνές των κάθε λογής
"άγρυπνων"
υπερασπιστών της
τάξης και της
αμερικάνικης
συνείδησης. Το πώς
πολέμησε και πως
αθωάθηκε τελικά ο
Biafra είναι λίγο ως
πολύ γνωστό. Αυτό που
δεν ξέρουμε είναι ότι
τώρα έχει αναλάβει
άλλου είδους, αλλά του
ιδίου περιεχομένου
δραστηριότητες.

Αλλά εδώ ας ανοίξουμε
μιά παρένθεση. Η οργάνωση
που στήθηκε για να στηρίξει
πολιτικά και οικονομικά τον
Biafra στην αναμέτρησή του
με την δικαστική εξουσία
(**No More Censorship**) συνε-
χίζει να υφίσταται σαν χα-
μηλού προφίλ πολιτικός ορ-
γανισμός ενάντια στην λο-
γοκρισία και στην περιστολή
των πολιτικών δικαιωμάτων.
Κι' απ' ότι φαίνεται έχει κάθε
λόγο να συνεχίζει να υπάρ-
χει μιας και στις ΗΠΑ ανα-
πτύσσεται ολοένα και πε-
ρισσότερο - παράγωγο της
Ρήγκανικής υστερίας - το
"κίνημα" για την διαφύλαξη
της πατριωτικής και χριστια-

O Jello Biafra

και το κίνημα ενάντια στη λογοκρισία

νικής διαπαιδαγώγησης των Αμερικάνων. Οργανώσεις όπως η PMRC (Parent's Music Research Center), ή η National Federation for Decency and American Family Association, εμπνευσμένες και καθοδηγημένες από ακροδεξιά και ρατσιστικά μαντρόσκυλα, αιδεσμώτατους της προτεσταντικής εκκλησίας και άλλους του συναφιού, αποκτούν με την υποστήριξη των media και την ευμενή ουδετερότητα των πολιτικών όλο και μεγαλύτερη απήχηση, επιτροπή. Ετσι φτιάχνουν λίστες με απαγορευμένα συγκροτήματα και βιβλία, οργανώνουν ντού σε βιβλιοπωλεία και δισκάδικα και ακόμα εισηγούνται νόμους που περνάνε σε ορισμένες πολιτείες. Τελευταία τους "επιτυχία" ήταν η διακοπή από την PEPSI του συμβολαίου της με την Madonna, κι αυτό γιατί θεωρήσανε βλάσφημο το video του "Like a Prayer". Φυσικά η No More Censorship κάλεσε για μπούκοτάζ της PEPSI.

Σ' αυτό λοιπόν το όχι και τόσο φιλικό περιβάλλον, ο Biafra ανέλαβε το ρόλο του προπαγανδιστή των απόψεων της οργάνωσης ξεκινώντας περιοδεία με ομι-

λίες, διαλέξεις, φτάνοντας ακόμα και σε πολιτείες όπου τέτοιες δραστηριότητες θεωρούνται πολύ-πολύ επικίνδυνες (όπως το Missouri και η Louisiana -θυμηθείτε το Easy Rider...). Βέβαια μην φανταστείτε έναν από καθέδρας "σοβαρό" εισηγητή, μα περισσότερο έναν ηθοποίο που μιλάει με αλληγορίες και μικρές παραβολές και φυσικά με την γνωστή του καυστικότητα. Κάτι σαν παραστάσεις "μαύρης κωμωδίας" όπως λέει ο ίδιος.

Υλικό απ' αυτές τις διαλέξεις υπάρχει στον δίσκο "High Priest of Harmfull Matter. Tales from the Trial" απ' την Alternative Tentacles Records που κυκλοφόρησε και εδώ.

Και μιας και μιλήσαμε για ηθοποίο, υπάρχει και μια ταινία στην οποία ο Biafra συμμετείχε σαν ηθοποίος, αλλά και σαν σεναριογράφος (ένας απ' τους πέντε!). Η ταινία γυρίστηκε στο Βανκούβερ του Καναδά κι' έχει τίτλο "Terminal City Ricochet". (Ένας από τους συγγραφείς του σεναρίου, ο Ken Lester ήταν μάνατζερ των D.K. για χρόνια κι' έγραψε το συγκεκριμένο ρόλο με τον Biafra) Ας δούμε τι λέει

ο ίδιος περιγράφοντας την ταινία:

"Terminal City" ήταν το αρχικό όνομα του Βανκούβερ, έτσι είναι το όνομα μιας βομβαρδισμένης πόλης στην μετα-φωνή του θερμοκηπίου εποχή, σ' ένα όχι και τόσο μακρυνό μέλλον, κυβερνημένης με τον τρόπο που άνθρωποι όπως ο Ρήγκαν και ο Μπούς και οι οικονομικοί τους υποστηρικτές θέλουν να κυβερνιέται ο κόσμος. Κάτι σαν κυβέρνηση-ιδιοκτησία των πολυεθνικών. Ετσι μια ολόκληρη πόλη κυβερνιεται πάνω-κάτω όπως η Αιτή, όπου ένας τύπος ονόματι Ross Glimore που έχει στην κατοχή του σχεδόν τα πάντα, ήξερε αρκετά για να αγοράσει τις εφημερίδες μόλις τα πράγματα αποσταθεροποιήθηκαν... (σας θυμίζουν τίποτα όλα αυτά!). Εγινε Δήμαρχος, άρχισε να νοθεύει τις εκλογές, απελευθερώνοντας μια ωμή αστυνομική βία! Φυσικά, προσδευτικά οργανώνεται μια υπόγεια αντίδραση ενάντια στο καθεστώς, ο Biafra όμως είναι με τη μεριά των "κακών". Στην πραγματικότητα είναι το δεξιό χέρι του Glimore, ο οποίος εκτός των άλλων έχει φροντίσει να χτίσει αποκίνες στο διάστημα που κατά διαστήματα καταστρέφονται και κομμάτια της πέφτουν στη γη!!

"Καθώς το film προχώραγε - λέει ο Biafra - σκέφτηκα: Για περίμενε! αυτό εδώ δεν είναι καθόλου μια μελλοντική εποχή. Αυτό είναι η Αμερική σήμερα!"

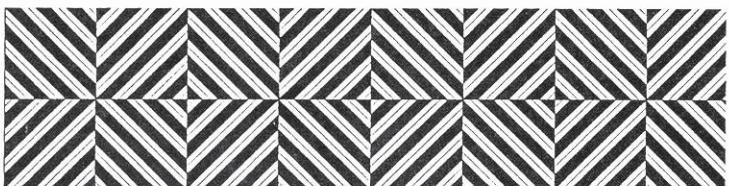
Στο film υπάρχει βέβαια και αρκετή μουσική από τους D.O.A., των No Means No και του Biafra. Ετσι μπλεγμένος στις δραστηριότητές του αυτές, δεν σκέφτεται κάποια δραματική επιστροφή του στη μουσική σκηνή. Ακούει συγκροτήματα από την Iapowánia και τη Φινλλανδία και φαίνεται να μη στέκεται ούτε ένα λεπτό. Αλήθεια εσείς τί κάνατε την τελευταία χρονιά;

Υ.Γ. Και μη παραξενεύτε αν ακούσετε τη φωνή του Biafra να τραγουδάει Rap. Θα είναι επειδή κάποιοι καναδοί D.J's μιξάρισαν κομμάτια από τις ηχογραφημένες διαλέξεις του με Rap και Reggae.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

NO MAN'S LAND

18

Πέντε χρόνια... Πέντε ολόκληρα χρόνια στη χώρα μας είναι πολλά γιά ένα συγκρότημα. Ειδικά γιά ένα συγκρότημα που υπάρχει γιά να ακούγεται από ένα σχετικά μικρό - ακόμα - ακροατήριο, σε μία σκηνή του ροκ που προσπαθεί να σταθεί μόνη της, χωρίς ιδιαίτερη προβολή και θα τα καταφέρει επειδή είναι ίσως η μόνη γνήσια έκφραση του rock'n'roll. Το γκρούπ στο οποίο αναφέρομαστε, είναι οι NO MAN'S LAND, τέσσερα παιδιά που απότι φαίνεται, μετά από ένα άλμπουμ, το "Zalion", που βγήκε το Μάη του 1988 στην Pegasus, δύο τραγούδια στη συλλογή "Cicadas" στην ίδια εταιρία τέλη του 87 κι μπόλικες ευνοικές κριτικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό, προχωρούν ακάθεκτα να κατακτήσουν τη νέα δεκαετία, διαφοροποιώντας το στύλ τους και έχοντας μία απώλεια: Η τραγουδίστρια Εύη Χασα-

πίδου - Watson έφυγε απ'το γκρούπ το καλοκαίρι του 1989, μετά από μία εμφάνισή τους στο φεστιβάλ Τέχνης που έγινε στη Νιορτ της Γαλλίας. Η Εύη σχημάτισε τους Echo Tatoo και οι υπόλοιποι παρέμειναν ως είχαν: Ο ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ (φωνή, κιθάρα), ο ΑΓΙΣ ΓΡΑΒΑΡΗΣ (όργανο, φωνή), ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ (μπάσος) και ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΙΚΑΣ (τύμπανα). Τους συναντήσαμε στο στέκι όπου προβάρουν το νέο τους υλικό, είχαμε την τύχη να ακούσουμε από κοντά μερικές νέες δημιουργίες τους και τέλος κουβεντιάσαμε μαζί τους πολλά και ενδιαφέροντα πράγματα. Ο ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ και ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ σας μεταφέρουν την εμπειρία τους.

MMB : Ο ήχος σας δείχνει να έχει αλλάξει αισθητά από την εποχή

του δίσκου. Θα λέγαμε πως έχει γίνει πιο τραχύς, πιο ροκάδικος...

Bασίλης : Πάνε δύο χρόνια από τότε που βγήκε το "Zalion". Είναι λογικό να υπάρχει διαφορά. Οταν ένα γκρούπ δεν βελτιώνεται, δεν προχωρά, τότε δεν υπάρχουν πολλές πιθανότητες να επιβιώσει. Εδώ κι ένα χρόνο παίζουμε σ'αυτό το στύλ. Νομίζω ότι πάντοτε είμασταν "σκληροί". Απλά δε φαινόταν. Ομως την αλλαγή πολύ πιο εύκολα την παρατηρεί το κοινό, ενώ σε μας έσκασε σαν φυσικό επακόλουθο. Μπορεί και τα φωνητικά της Εύης να μας πρόσδιναν μία τρυφερή χροιά σε ότι κάναμε. Εξ άλλου παίζαμε πιο ψυχεδελικά.

MMB : Τι έγινε και χωρίσατε με την Εύη; Πολύς κόσμος στενοχωρήθηκε γιατί όπως και να το κάνουμε, στεκόταν πολύ καλά μαζί σας.

Γιώργος Π. : Άλλαξε η μουσική μας ταυτότητα και έτσι δε μας έπαιρνε μαζί. Ήταν έξω από όσα έψαχνε εκείνη. Ισως να το ένιωθε, ίσως να μην το ένιωθε. Εν πάσῃ περιπτώσει, διαφωνήσαμε. Η επαφή είχε χαθεί αρκετό καιρό προτού τα παρατήσει. Εμεις βρισκόμασταν συνέχεια, ενώ η Εύη παρουσιάζόταν μόνο στις πρόβες. Κάποια στιγμή, τα καινούργια κομμάτια τα τραγουδούσε ο Βασίλης και μερικά ο Αγις. Ετσι, κάθε φορά που ερχόταν η Εύη να τραγουδήσει, άλλαζε το κλίμα που ήδη είχαμε δημιουργήσει. Είχε χάσει το ενδιαφέρον της γιά το γκρούπ και το γκρούπ το ενδιαφέρον του γιά κείνη. Ήρθε σαν μιά φυσική εξέλιξη.

MMB : Θα σας κάνουμε μιά κρίσιμη ερώτηση, ελπίζοντας να μη μας πάρε-

τε με τις πέτρες. Στο LP ακούγεστε αρκετά σαν τους Jeff ferson Airplane, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι το θέμα σας υποτιμά, ή εξανεμίζει την προσωπικότητά σας. Απλά υπάρχει αυτή η αίσθηση σ' σόους άκουσαν το "Zalion".

Βασίλης : Να ένας ακόμα λόγος που έφυγε η Εύη. Δε θέλαμε να θυμίζουμε τους Jefferson.

Αγις : Έχω διφορετική άποψη, γιατί μελέτησα πολύ καλά τόσο τη Slick, όσο και τους Airplane. Στην Ελλάδα το φωνητικό ντουέτο άντρας - γυναίκα, είναι μοιραία συνδεδεμένο μ' εκείνους. Η φωνή της Slick διαφέρει από της Εύης.

Γιώργος Π. : Πάντως και ξένα περιοδικά σημείωσαν ομοιότητες. Γιά την ιστορία αναφέρουμε πως κάποιος Ελληνας "δημοσιογράφος", ευθύνεται γιά το πλασσάρισμα αυτό. Σε μία συναυλία μας, είχε γράψει : "Ηταν όλοι εκει... Και ο Martin Balin και η Grace, μόνο που η τελευταία είχε βάψει ξανθό το μαλλί, είχε κοντύνει και είχε κάνει μια ένεση με διάλυμα Chrissie Hyde και Carmel" (!). (γέλια).

Γιώργος Π. : Ασε που εμένα προσωπικά οι Jefferson δε μου γουστάρουν...

MMB : Δηλαδή, αν καταλάβαμε καλά, ο παραλληλισμός αυτός σας ενοχλεί.

Αγις : Μας ενοχλεί κάθε παραλληλισμός που γίνεται με κακοήθεια. Εγώ δεν τους βαριέμαι τους Airplane, αλλά ούτως ή άλλως οι επιρροές υπάρχουν πάντα ακόμα και σε διάσημα ονόματα.

Γιώργος Π. (επιμένοντας) : Μα δε μου αρέσουν, πως να το κάνουμε... (οι υπόλοιποι τον ηρεμούν).

MMB : Τώρα που τα κουβεντιάζουμε ωραία και καλά, γιά πείτε μας, υπάρχει κάποιο τωρινό γκρούπ που παίζει μουσική κοντά στο στύλ που προτιμάτε;

Βασίλης : Κύττα, αν μιλάμε ακόμα γιά επιρροές, υπάρχουν διάφορες. Είναι δύσκολο

να σου πούμε.

Γιώργος Ν. : Εχουμε παλιά στοιχεία παιγμένα με ένα σημερινό ήχο. Αν αναφέρουμε κάποιους, η βαλίτσα πάει μακριά, γιατί συνεχώς θα ανακαλύπτουμε καινούργιους.

Αγις : Ολα τα σύγχρονα συγκροτήματα είναι επηρεασμένα από κάποια παλιότερα. Μιλάμε γιά τις επιρροές των επιρροών κ.ο.κ.

Γιώργος Π. : Πάντως δεν έχουμε συγκεκριμένο πρότυπο. Αυτό είναι κάτι που μας διαφοροποιεί απ' τις υπόλοιπες μπάντες. Δεν ξέρω αν έχω δύκιο πάντως έτοις άισθανομαι.

Αγις : Υπάρχουν άπειρα ακούσματα. Εγώ γιά παράδειγμα, ακούω πράγματα ασύμβατα με την σημερινή σκηνή.

Γιώργος Ν. : Εγώ κι ο Γιώργος, ακούμε πολλά νέα γκρούπ. Μας αρέσουν οι Meat Puppets, οι Giant Sand, οι Thin White Rope καθώς κι η Αυστραλέζικη ροκ.

Βασίλης (γελώντας πονηρά) : Εμένα μου αρέσουν και οι Jefferson Airplane...

Αγις : Προτιμώ την εγγέλικη φάση στο τέλος των 60's. Η ψυχεδελοχάρντ εποχή, Edgar Broughton και τα συναφή. Όλοι ακούμε μαύρη, πολλή μαύρη μουσική.

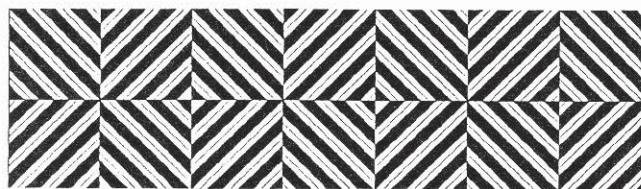
MMB : Τι λέτε για όλη αυτή την ιστορία με το rap, funk, House κ.λ.π ;

Γιώργος Π. : Κακή ποιότητα.

Αγις : Είναι μέσα στο καταναλωτικό πνεύμα της εποχής. Εμπορικοποιούν τα πάντα, αυτό έλειπε να τους έφευγαν οι μαύροι. Ακόμα μία φορά τους εκμεταλλεύονται γιά να τα κονομήσουν.

Γιώργος Π. : Πήραν τον ήχο που χόρευαν στα γκέττο και τον κάνων MTV. Μα το ίδιο γίνεται και με τους λευκούς. Πάντως δεν πιστεύω πως θα κρατήσουν. Ήδη άρχισε να ξεφτίζει το πράμα.

Γιώργος Ν. : Η rock μουσική είναι εκείνη που όλοι μας ξέρουμε. Αυτή που τελικά μένει. Μπορεί να εμφανίζονται μόδες κατά καιρούς, αλλά το

rock επιβιώνει. Μπορείς να το κρίνεις και απ' την underground σκηνή που μεγαλώνει, και απ' τα hits. Πολλά αξιόλογα κομμάτια μπαίνουν στα charts.

Αγις : Προσωπικά δε νομίζω σωστό το γεγονός που χωρίζουν το rock σε δεκατείες.

MMB : Μιά και μιλάμε γιά "καθαρόαιμο" rock'n'roll, ποιά είναι η γνώμη σας γιά την ιστορία που κινείται απ' το το Seattle, Tad, MudHoney κλπ, μπάντες δηλαδή που αναβιώνουν ένα πνεύμα που θυμίζει πολύ την σκληρή εποχή των αρχών των 70's; Ανεβαίνουν συνεχώς σε δημοτικότητα και κερδίζουν την εύνοια ακόμα και του επίσημου Τύπου.

Βασίλης : Μπράβο! Και μείς έτσι το βλέπουμε. Πιστεύω ότι ο ήχος των NO MAN'S LAND θα εκπροσωπήσει άνετα τη μουσική των 90's.

Αγις : Πάντοτε συμβαίνει κάτι τέτοιο στην εξέλιξη μάς μπάντας. Οι Sparrows έγιναν Steppenwolf, αφήνοντας την ψυχεδέλεια και παίζοντας πιό δυνατά χωρίς όμως να χάσουν την ποιότητά τους. Ετσι θα γίνει και τώρα. Θα εμφανιστούν καλλιτέχνες - τεχνίτες, όχι με την έννοια της αποθέωσης του περφεξιονισμού, αλλά με

πιό ουσιαστικά στοιχεία.

MMB : Ας δούμε τώρα και τα νέα τα δικά σας. Ετοιμάζετε το νέο σας LP. Εχετε σχέδια γιά περιόδειες τώρα κοντά;

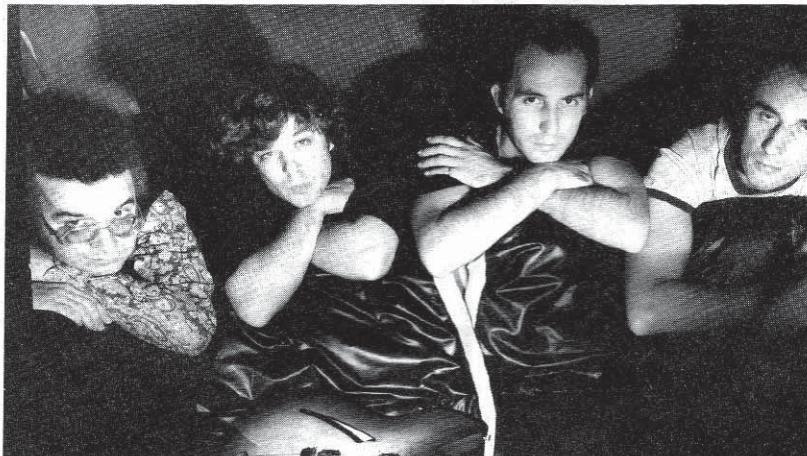
Γιώργος Ν. : Τις αναβάλλαμε γιατί στις 6 Απρίλη μπαίνουμε στο στούντιο γιά το άλμπουμ. Θα βγεί το Σεπτέμβρη, επειδή το καλοκαίρι πάμε δύο διακοπές και η περίοδος είναι νεκρή.

Βασίλης : Δεν κάνουμε μόνο το κέφι μας. Θέλουμε στ' αλήθεια να γίνει μία καλή δουλειά, ώστε ο κόσμος να δεχτεί πιό εύκολα τη μουσική μας. Πάντως στις συναυλίες που παρουσιάσαμε τα νέα

κομμάτια, το κοινό αντέδρασε πολύ θετικά. Από το φθινόπωρο, παίζαμε στο Κάτω, δύο φορές στο "Av" και μία στο "Ρόδον" με τους American Music Club.

Γιώργος Ν. : Παίζαμε και στην Κατάληψη του Πολυτεχνείου γιά συμπαράσταση, μα έπιασε η κωλοβροχή.

Αγις : Πέρσι, φάγαμε με το κουτάλι την επαρχία. Και που δεν πήγαμε : Κόρινθο, Κεφαλλονιά, Κέρκυρα, Γιάννενα, Δράμα, Θεσσαλονίκη... Ο κόσμος εκεί διψάει γιά μουσική. Είχαμε μεγάλη ανταπόκριση γενικά.

NO MAN'S LAND

Γιώργος Π. : Σκέψου πως στα Γιάννενα παίζαμε σε κάποια εκδήλωση διοργανωμένη απ' το Δήμο και τη Νέα Γενιά, ο κόσμος είχε πήξει το χώρο της συναυλίας και πριν βγούμε, χειροκροτούσαν και μας καλούσαν στη σκηνή. Ενώ παίζαμε γινόταν της τρελής : Πενήντα ατόμα χόρευαν πάνω στη σκηνή και τότε ήρθαν οι "φορείς" να μας ζητήσουν να σταματήσουμε γιατί θα γινόντουσαν φασαρίες. Συνέχισαμε καταγγέλοντάς τους απ' τα μικρόφωνα. Μετά που παίξαμε Κέρκυρα, το ακροατήριο ήταν γύρω στα δέκα ατόμα και το χώρο περιφρουρούσαν 30 μπάτσου!!!

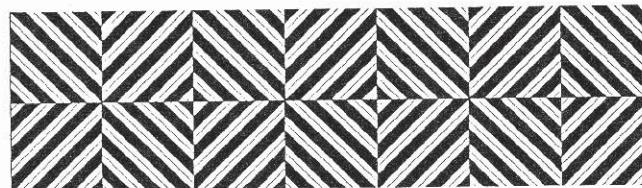
Αγις : Στην Αθήνα είναι αλλιώς τα πράγματα. Έχουν φάει στη μάπα τους ξένους και "γράφουν" τα ελληνικά γκρούπς. Οσο γιά τους δημοσιογράφους, αν κάποιοι Ελληνες παίζουν σαππόρτ σε κάποιες ξένες φίρμες, είναι ικανοί να μην αναφέρουν καν το όνομα των δικών μας, άσχετα αν αυτοί μπορεί να είναι καλύτεροι απ' τους ξένους.

Γιώργος Π. : Δεν είναι απλά θέμα προκατάληψης. Είναι αδιαφορία...

ΜΜΒ : Με συναυλία στο εξωτερικό τι γίνεται ;

Γιώργος Π. : Σχεδιάζουμε περιοδεία. Θέλουμε να πάμε Αγγλία, Γερμανία, Ιταλία, Γαλλία και Ολλανδία.

Η συζήτηση περιστρέφεται γύρω απ' τις πωλήσεις του πρώτου δίσκου. Δεν έρουν πόσα πούλησε, μα κόψαν γύρω στα 1200 κομμάτια σε τέσσερις δόσεις. Οι NO MAN'S LAND είναι φιλικοί, πίνουμε μπύρες, κάνουμε πλάκα, θάβοντας τα video clips του Νταλάρα και της Σακελλαρίου σε MTV στύλ. Μας μιλάνε ακόμα γιά ένα πέμπτο μέλος που θα είναι μόνιμος ηχολήπτης τους, το Χρήστο "Κόκκορα" Καραγιαννίδη που σπουδάζει στην Αγγλία. Μετά αρχίζουν να παίζουν μερικά νέα τραγούδια : "Emerge of Nothing", "The Big Flash", "Light 'em Up" που εκπροσωπούν επάξια το νέο ήχο του γκρούπ. Το "It's Time Now", κυλάει σε ένα rythm + blues τέμπο με τη φωνή του Αγι να ταιράζει απόλυτα. Τα "Shelter" και "In Difference" θυμίζουν την παλιά εποχή τους. Η σκληρή φωνή του Βασίλη σε πρώτο πλάνο με τα σόλο του να σπάνε τα αυτιά μας και τους Γιώργηδες ν' ακολουθούν σε μία σταθερή ρύθμη

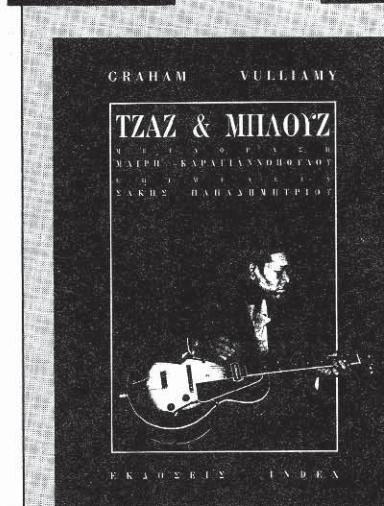

σέξιον. Ακούμε δύο διασκευές: Το "Spanish Castles..." του Hendrix και το "Take it as it Comes" των Doors. Φινάλε με ένα τρομερό νέο κομμάτι. Το "60 Minutes".

Οι NO MAN'S LAND έχουν καιρό ακόμα μπροστά τους και μπορούν να συνεχίζουν να αποδεικνύουν με επαγγελματική άνεση όσα θέλουν. Το rock που παίζουν είναι διαχρονικό και θα το

ακούμε με ευχαρίστηση και μετά από...ν... χρόνια. Όσοι, τους έχετε δεί, σιγουρευτήκατε ότι θα πρωταγωνιστήσουν και στη νέα δεκαετία. Η ευχή του MERLIN είναι εκείνη που ακολουθεί όλες τις ελληνικές μπάντες : Μπορούν και στο εξωτερικό. Ανετα. Αρκεί να σταματήσουν οι διάφοροι χειραγωγοί της ντόπιας ανεξάρτητης σκηνής να αδιαφορούν γιά όσα συμβαίνουν ΕΔΩ !

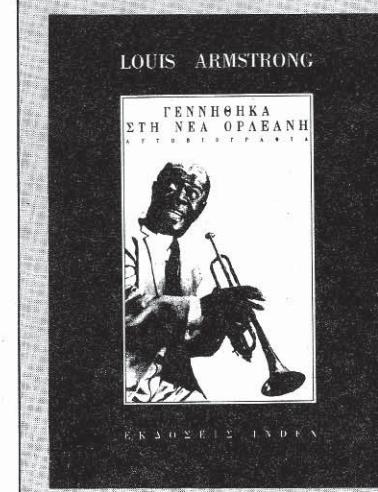
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ INDEX

Μιά εύληπτη καί διαφωτιστική παρουσίαστε μάς άπό τις πιό δημουργικές μουσικές παραδόσεις του είκοστου αιώνα. Ή έκδοση έχει έμπλουτισθεί μέχρι σύντομα τέσσερις φωτογραφίες, οι περισσότερες άπό τις οποίες δημοσιεύονται για πρώτη φορά στήν Ελλάδα. Τή μετάφραση του βιβλίου καθώς και τήν απόδοση στήν έλληνικήν των μουσικών όρουν του λεξιλογίου τό όποιο συμπληρώνει τήν έκδοση, έπιμελήθηκε δ Σάκης Παπαδημητρίου.

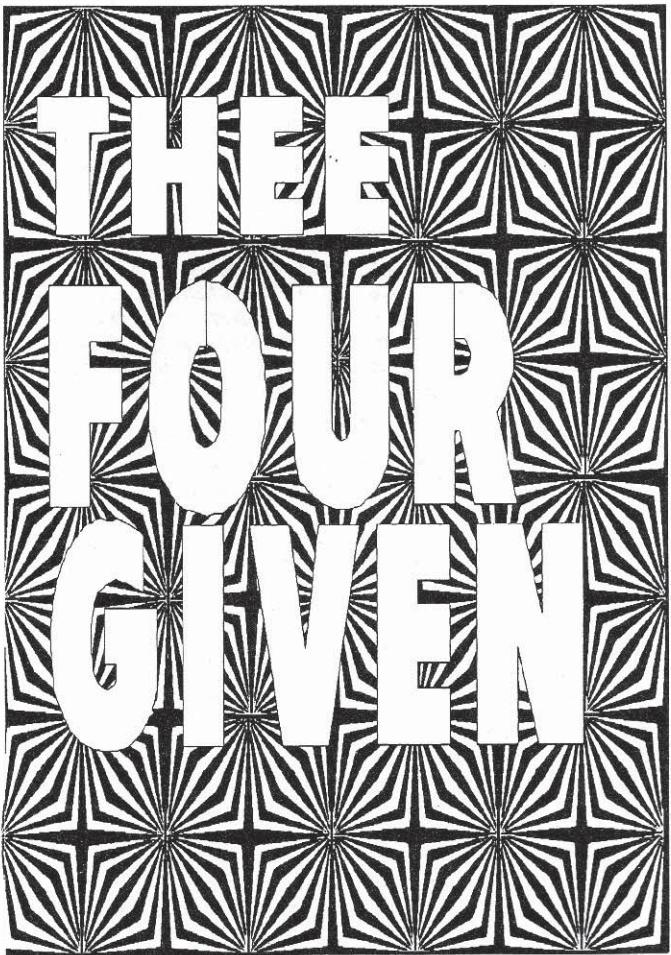
3^η ΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ INDEX

Μέσα σ' αυτό τό βιβλίο κλείνονται: τά μοναδικά σέ περιπτέτεις νευκά χρόνια του μετέπειτα «πρώτου μεγάλου σολίστα τής τζάζ». Λόγις "Αρμστρονγκ" ή γεμάτη ιδιαιτερότητες καί δικό της χρώμα γενέτειρά του, ή παράξενη καί έπικινδυνή Νέα Ορλεάνη, ή ζωή-χόλαση τών Μαύρων σ' αυτήν, καί κατά πρόεκτα σ' όλον τό ρατσιστικό Νότο τών Ήνωμένων Πολιτειών, κατά τό πρώτο τέταρτο του αιώνα μας...
... Τόν περίπου προφορικό λόγο του L. A. έχει μεταφέρει μ' έπιτυχία στά έλληνικά ή M. Καραγιαννοπούλου. Σέ ρυθμό «φυσικής ροής». Εύχε!
ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ (ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ).

CLUB
Rock Palais
LIVE MUSIC
ΠΑΝΟΤΡΓΙΑ 12 ΚΑΣΤΕΛΛΑ

Μερικές φορές, η ουσία των πραγμάτων αντιστρατεύεται το κοινό αίσθημα. Το ένοτικτο του κόσμου, μπορεί να θεωρηθεί αλάνθαστο στο σύνολό του, όμως συχνά τα γεγονότα διαψεύδουν τις αντιλήψεις αυτές. Στην εποχή μας και μάλλον σε κάθε εποχή, η έννοια "διάσημος" έγινε συνώνυμο της καταναλωτικής μανίας που προώθησαν οι πανέξυπνοι μάνατζερς και οι κύκλοι των διαφόρων κουλτουρομανών νεκρόφιλων ανάγοντας σε είδωλα άτομα που η μόνη σχέση τους με τη μουσική είναι η απόκτηση δόξας και χρήματος. Εξ άλλου η *ΤΕΧΝΗ* είναι τυφλή. Και όταν, μάλιστα πρόκειται για οικονομικά οφέλη, γίνεται θεόστραβη. Κι όμως μπορούμε να πούμε πως οι **FOURGIVEN** κατά κάποιον τρόπο είναι χρμ..διάσημοι. Μπορεί να μην εμφανίστηκαν μπροστά σε χιλιάδες λαού, ίσως μάλιστα, τις περισσότερες φορές το ακροατήριό τους να μην ξεπέρασε τις λίγες εκατοντάδες. Μα ποιός μπορεί αποφανθεί γιά την περαιτέρω εξέλιξη της μουσικής που πρόβαλλαν και σίγουρα αγαπούσαν και αγαπούν μέχρι το μεδούλι; Μην ψάχνετε απαντήσεις σε ανόητες ερωτήσεις.

Οι απαντήσεις τελείωσαν. Οσοι πίστεψαν, "άκουσαν". Και όσοι "άκουσαν" τον ήχο των **FOURGIVEN** προχώρησαν να ανακαλύψουν νέες πηγές ενέργειας. Γιατί, όπως και να το κάνουμε, οι διαβολεμένοι αυτοί μάγκες, αποτέλεσαν έναν από τους κυριώτερους συνδετικούς κρίκους ανάμεσα στο βρώμικο και αγνό rock του τότε με το αντίστοιχο του σήμερα. Θα μου πείτε : "Υπάρχουν πολλά περισσότερα πράγματα στη σύγχρονη νέα έκκρηξη του rock'n'roll να την ψάξεις". Σίγουρα φίλοι μου και αντίρρηση ουδεμία φέρω, ούτε θεωρώ τον εαυτό μου άξιο να γίνει γκουρού της γκαραζιέρικης υπόθεσης. Απλά οι **FOURGIVEN** μου αρέ-

σουν, όπως μου αρέσουν άπειροι άλλοι. Μα ασχολούμαι ειδικά με αυτούς, επειδή είναι πλέον μέρος της αιώνιας ιστορίας της μουσικής. Και εφ' όσον κατά τα φαινόμενα οι **FOURGIVEN** δεν θα είναι πιά μαζί μας έκρινα σκόπιμο να τους ηρωποιήσω μπας και ανέβουν οι μετοχές του περιοδικού.

Το πόσοι θα ανατρέξουν στην ιστορία των **FOURGIVEN**, από όως και μπρος δεν έχει και τόση σημασία. Εξάλλου στο βινύλιο δεν άφησαν και πολλά αποθέματα για σημασιολογική μελέτη. Με τα τρία άλμπουμ, το ένα σίνγκλ και κάποια τραγούδια σπαρμένα σε συλλογές, σίγουρα θα αδυνατήσουν πολύ δύσκολα τη μνήμη όσων έστω και περιστασιακά ασχολήθηκαν μαζί τους. Οι εκκεντρικοί ψυχοχίππιδες της Δ. Ακτής διέλυσαν και έτσι αποσοβείται και ο μίνιμουμ κίνδυνος να αποτελέσουν μουσιακό είδος ή κρέας γιά ψυγείο.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΥ

Μη νομίσετε πως επειδή το πρώτο δισκογραφικό ντεμπούτο των **THEE FOURGIVEN** συνέβη το 1984, τότε ξεκίνησε και η ιστορία τους. Κάθε άλλο. Τα πρώτα βήματα της όλης υπόθεσης ιχνηλατούνται στην πολιτεία της Ιντιάνα, όπου τζόβενος τότε, ο κιθαρίστας και τραγουδιστής **RICHIE COFFEE**, ακολούθωντας το πεπρωμένο του, σχημάτιζε και διέλυε διάφορες μπάντες που κατέχοχήν ασχολούνταν με το σκληρό rock. Πάντα όμως τον γοήτευε η φάση των 60's είτε μέσα από το γκαράζ, είτε μέσα από την ψυχεδελεια. Τρελαίνοταν με τους **Iguanas**, χοροπηδούσε με τους **Standells**, οργιζόταν με τους **MC 5** και που τους **Stooges** (αμάν πά αυτοί οι Δράκουλες). Που και που έβαζε και λίγο **Velvet**, έτσι γιά να καλμάρει. Η πρώτη σοβαρή του απόφαση με σκοπό τη music buzziness (μα τι αρλούμπες γράφω!) υπήρξε η συμμετοχή του στο συγκρότημα των **GIZMOS**. Και τα παιδιά εκείνα λάτρευαν τις δόσεις από τρελό rock'n'roll και "anabίωναν" παλιές καλές συνταγές κάτι που την εποχή εκείνη λίγοι τολμούσαν (Ξέρετε τώρα, **DROOGS**, **TINA PEEL**, **DMZ** κλπ.). Η γέτης τους μπορεί γιά όσους αρέσκονται στον όρο, να θεωρηθεί ο **Kenne Highland** που στις μέρες μας γράφει ιστορία με τους **Hornlessly Obscure**. Προσωπικά δεν έχω ακούσει τους **Gizmos** (ουδείς τέλειος) αλλά ο Αιμί-

λιος γράφει ότι στο ενεργητικό τους υφίστανται 3 EP και ένα άλμπουμ.

Κάποτε όλα τα ωραία πράγματα τελειώνουν. Ετσι τελείωσαν και οι **Gizmos**. Μαζί τελείωσε και η Ιντιάνα για τον **COFFEE** που ευτυχώς αντιλήφθηκε έγκαιρα ότι είχε φτάσει το πλήρωμα του χρόνου να την κοπανήσει. Ήδη στην Καλιφόρνια η **Voxx** του **Greg Sage** έκανε τα πρώτα σταθερά βήματα στην ανάδειξη της νέας σκηνής και μαζί βάδιζαν εκατοντάδες μπάντες που σπρώχνωνταν αυθόρμητα σε μία ουσιαστικοποίηση του punk.

Στα μέσα του 1979 ο **Rich** και ο κολλητός του από τους **Gizmos**, **Eddie Flowers**, εγκαθίστανται στο **Λος Αντζελες** και πολύ γρήγορα καταλαβαίνουν πως η αλλαγή κλίματος τους αφελούσε. Ολόκληρη η Καλιφόρνια έσφιξε από ζωντανή μουσική. Γιά παράδειγμα υπήρχαν οι **UNCLAIMED**. Σιγά το πράγμα θα πείτε. Αμ δε! Θα πω. Καλά, δεν σας προκαλεί το ενδιαφέρον μία μπάντα που παίζει ένα νεολιθικό γκαράζ πανκ, ποι' τα μέλη της τριγυρίζουν μεθυσμένοι - τουλάχιστον στα κλάμπις της πόλης και όποτε σχεδόν εμφανίζονται στο κοινό απειλείται σύρραξη ανάμεσα σ' αυτούς και τον κόσμο ; ΠΑΡΑΚΜΙΑΚΟΙ τύποι, θα πείτε. Αμ δε! Θα ξαναπάω.

Γιά να επαναποκτήσουμε τον ειρμό της ιστορίας : Ο **Coffee** παρευρίσκεται σε μία εμφάνισή τους και είναι αρκετή ώστε να γίνει φανατικός οπαδός των **Unclaimed** και σε λίγο διάστημα κολλητός τους. Στο συγκρότημα δέσποζαν τότε οι **Sid Griffin** και **Barry Shank** που το χειμώνα του 1981 αφήνουν τους

υποδέλοιπους και σχηματίζουν τους Long Ryders.

ΝΑ Η ΕΥΚΑΙΡΙΑ !

Ο φίλος μας δρά ακαριαία και θέτει υποψηφίότητα γιά μέλος του γκρούπ. Ελλείψει αντιπάλου βγαίνει πρώτος. Οι ρέστοι αποδέχονται την...ευγενική του μορφή και μετά από ένα οργαστικό πάρτυ που μόνο τα αμερικανικά μπορούν να διοργανώσουν, οι RAY "IV" FLORES (μπάσο), MATT ROBERTS (ντράμ) και το μόνο αυθεντικό μέλος SHELLY GRANZ (κιθάρα, φωνητικά), χειροκρούτον την είσοδο του RICHARD COFFEE (κιθάρα, όργανο) στα μονοπάτια τα δύσκολα της δόξας. Μετά από μία κοπιαστική τουρνέ στις ΕΠΑ και μετά από χιλιάδες προβλήματα που ενσκήπτουν, φτάνουμε στα 1983 και το μοναδικό τους EP με ένη μπαταρίες και τίτλο το ίδιο μάρτιο τους κυκλοφορεί υπό τις ευλογίες της Hysteria Records. Όλα το κομμάτια ήταν του Granz εκτός από ένα που ανήκε στους Mancini και Davis. Σημειώστε πως οι UNCLAIMED δεν αρκούνταν μόνο στην μουσική των 60's που κατανάλωναν ευρέως και παρουσίαζαν με μοναδικό - όσο κι αν αυτό φαίνεται περίεργο - τρόπο. Σκηνικά, χρησιμοποιούσαν όμορφες κοπέλλες που λικνίζονταν στο ρυθμό, και το όλον image θύμιζε κολλεγιακά πάρτυ μιάς άλλης εποχής.

Μα ο Granz ανησυχεί. Η κοινωνικότητα και η φυσιognomía του Coffee τους φέρνει σε σύγκρουση ήπιας μορφής. Φοβούμενος ότι ο Ιντιάνο πάει να του φέρει το αρχηγηλίκι - κι εδώ που τα λέμε δεν είχε και άδικο - διαλύει το συγκρότημα, αν και οι φήμες λένε πως πήρε άγριο πόδι.

Οι ρέστοι παραμένουν ενωμένοι.

ΞΕΝΟΙΑΣΤΟΙ ΚΑΒΑΛΑΡΑΙΟΙ

THEE FOURGIVEN λοιπόν. Ετσι ονομάστηκαν. Και όσοι από σας δεν έχετε ακουστά την ROI (ReachOut Inter-

national Records) σας πληροφορούμε ότι πρόκειται γιά την σοβαρότερη ίσως ανεξάρτητη κασετεταιρία που ειδικεύεται σε όλα όσα ενδιαφέρουν εκείνους οι οποίοι παρακολουθούν την underground σκηνή, χωρίς παραπίδες και κλισσαρίσματα. Στίς ταινίες της κατά καιρούς παρελαύνουν ονόματα που έχουν γράψει ιστορία στη ροκ και αν ενδιαφέρεστε περισσότερο υπάρχει άρθρο στο "Rolling Under" №20. Λοιπόν, το αφεντικό της, Neil Cooper ζήτησε από τους F/G, ένα κομμάτι τους γιά τη συλλογή "Garage Sales" και τα παιδιά έστειλαν το

v. Υπήρχε όμως και η Νεουορκέζικη Midnight που είχε υπό την αιγίδα της κάμποσα τρομερά τέκνα που κατά καιρούς ηχογραφούσαν γιά λογαριασμό της, όπως οι Outta Place, Fuzztones, ο παράφωνο γέρων Screamin' Jay Hawkins και κάμποσοι άλλοι που δε μούρχονται τώρα και βαριέμαι να φάχνων. Από τις δύο προτάσεις πιό συμφέρουσα ήταν του Joseph, απλά και μόνο επειδή βρισκόταν στην Καλιφόρνια και ο Lee συχνά έπαιξε μαζί τους, σαπόρτ με τους Trauma.

Το υλικό του πρώτου LP τους ήταν ήδη ηχογραφημέ-

των νεολαίων της Καλιφόρνιας).

Ωστόσο, το "It Ain't Pretty...", άρεσε σε πολύ κόσμο που μαζευόταν να τους δει και γρήγορα οι FOURGIVEN απέκτησαν ένα αρκετά ευρύ κύκλο πιστών οπαδών. Τα τραγούδια του δίσκου ήταν εκκρηκτικοί μηχανισμοί και ανάμεσά τους φάνταζε μία μοναδική διασκευή του "Ballad of a Thin Man" του Dylan.

Το LP αυτό έφτασε αμέσως στην Ευρώπη σαν δίσκος εισαγωγής. Ζητήθηκε επιμόνως και τελικά η γαλλική Lolita ανέλαβε την καλιφορνία του με νέο τίτλο "Voila !!!" προσθέτοντας τρία επιπλέον κομμάτια.

Με τη φήμη τους να κατακτά και τις δύο πλευρές του Ατλαντικού, οι Καλιφορνέζοι φρικιάρδες μπήκαν στα ίδια στούντιος να ηχογραφήσουν υλικό για το επόμενο βήμα τους, όταν απροσδόκητα ένα πρόβλημα παρουσιάστηκε. Ο Roberts, έχοντας προσωπικά τερτίπια, αποφάσιζε να αποχωρήσει και να πάει διακοπές αναψυχής στην Αγγλία...όπου και εξαφανίζεται μυστηριωδώς, αφήνοντας τον Coffee και τον Flores έρημους και μόνους. Η ουσία μάλλον εντοπίζεται στο γεγονός ότι ο ντράμμερ της παρέας είχε κουραστεί από το συνέχεια στρεσσάρισμα που απαιτούσαν οι ανεπάλληλες περιοδείες και επειδή τον δεσμευεις η στενή φιλία με τα άλλα μέλη του γκρούπ, θεώρησε καλό να χαθεί γιά τα καλά από το προσκήνιο. Τη θέση του Roberts ανέλαβε ο BELLA HORVATH η οποία είχε συμμετάσχει στους Skoundrels, μία skate μπάντα και ήταν συχνός παρτενάριος του Ray στα πατίνια.

Προτού ολοκληρωθεί το δεύτερο άλμπουμ τους, το τραγούδι των FOURGIVEN "Wrong Side of your Mind" μπαίνει στη συλλογή "The Deadly Spoon" της εταιρίας Bona Fine, ενώ το "She Shines" κόβεται σαν σίνγκλ στην γερμανική Mystery Scene, με μία δολοφονική διασκευή του "Be my Lover" του Alice Cooper στη δεύτερη πλευρά. Η εξίσου άψογη και εξίσου γερμανική LSD κυκλοφορεί μία μίνι συλλογή τραγουδιών τους με γενικό τίτλο "Songs of Ordinary Madness". Όλα αυτά συμβαίνουν μέσα στο 1986.

Μπαίνοντας στο νέο έτος βγαίνει και πάλι στη Dionysus (και γιά να μην είστε

Η τελευταία σύνθεση των Fourgiven

"Spiders In My Sink" που πολλοί το θεωρούσαν σαν το καλύτερο σ'όλη την κασέτα ανάμεσα σε γκρούπ όπως οι Pandoras και οι Tell Tale Hearts.

Τα κονσέρτα τους δίναν και πάριναν και ο παντζουρλισμός ήταν διάχυτος σε κάθε τους βήμα. Στίς συνεντεύξεις λέγονταν απίθανα και ακατονόμαστα πράγματα. "Νομίζω ότι τα έχουμε χαμένα. Προχτές, έχω από το διαμέρισμά μου, περίμεναν ίσαμε 200 κορίτσια που μόλις με είδαν έπαθαν υστερία" R. COFFEE.

Τους είδε και ο bossman της Dionysus και μπασίστας των Yard Trauma, ο LEE JOSEPH. Θαύμασε. Ξαναθαύμασε. "Θα τους κάνω δίσκο" μονολόγησε και έσπευσε να τους συγχαρεί και να προτείνει συνεργασία...εκατομμυρίων

νο στο Silver Moon του Χόλιγουντ κι έτσι τον Απρίλη του 1985 σκάει σαν βόμβα το "IT AIN'T PRETTY DOWN HERE" σε παραγωγή του Joseph, φυσικά. Σίγουρα, αν οι FOURGIVEN βρίσκονταν σε άλλη εποχή, θα οδηγούνταν μετά από τρομερά βασανιστήρια να καούν στην πυρά ως αιρετικοί και αντίχριστοι. Ευτυχώς όμως το ταλέντο αναδυνύεται - τουλάχιστον στους υγιείς κύκλους - μέσα από τις αντιδράσεις που προκαλεί. Μα προς θεού !! Μη φανταστείτε πως η παρέα του Coffee ήταν τίποτε πολιτικοποιημένοι τύποι που εξέφραζαν κάποια συγκεκριμένη κοινωνική αντίληψη Απλά και μόνο διασκέδαζαν με τους ενισχυτές στο τέρμα, τις παρδαλλές εμφανίσεις τους και το χόμπι τους ήταν - αν έχετε το Θεό σας - το skateboard (που μαζί με το surf αποτελεί μόνιμη τρέλα

των νεολαίων της Καλιφόρνιας).

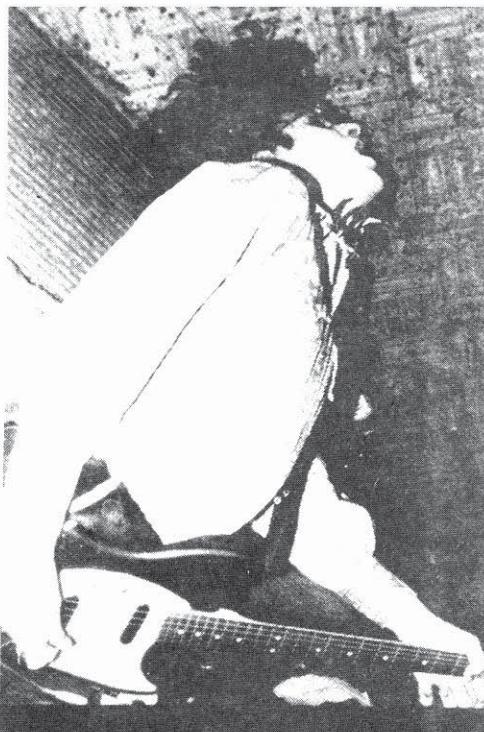
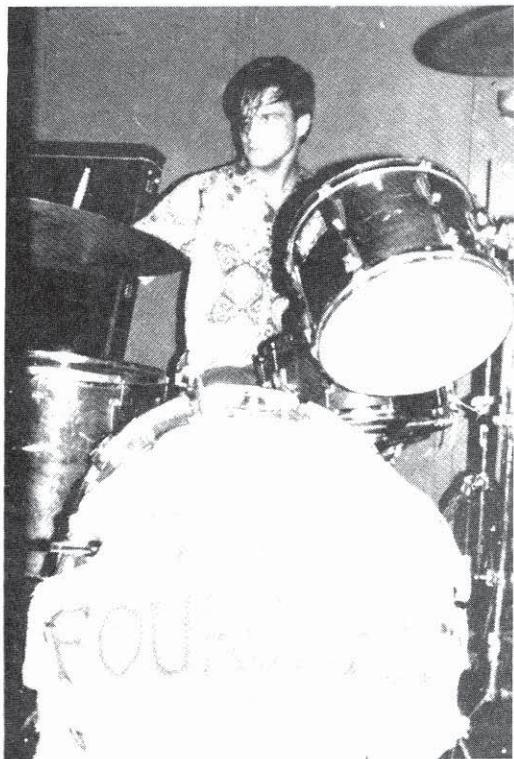
Ωστόσο, το "It Ain't Pretty...", άρεσε σε πολύ κόσμο που μαζευόταν να τους δει και γρήγορα οι FOURGIVEN απέκτησαν ένα αρκετά ευρύ κύκλο πιστών οπαδών. Τα τραγούδια του δίσκου ήταν εκκρηκτικοί μηχανισμοί και ανάμεσά τους φάνταζε μία μοναδική διασκευή του "Ballad of a Thin Man" του Dylan.

Το LP αυτό έφτασε αμέσως στην Ευρώπη σαν δίσκος εισαγωγής. Ζητήθηκε επιμόνως και τελικά η γαλλική Lolita ανέλαβε την καλιφορνία του με νέο τίτλο "Voila !!!" προσθέτοντας τρία επιπλέον κομμάτια.

Με τη φήμη τους να κατακτά και τις δύο πλευρές του Ατλαντικού, οι Καλιφορνέζοι φρικιάρδες μπήκαν στα ίδια στούντιος να ηχογραφήσουν υλικό για το επόμενο βήμα τους, όταν απροσδόκητα ένα πρόβλημα παρουσιάστηκε. Ο Roberts, έχοντας προσωπικά τερτίπια, αποφάσιζε να αποχωρήσει και να πάει διακοπές αναψυχής στην Αγγλία...όπου και εξαφανίζεται μυστηριωδώς, αφήνοντας τον Coffee και τον Flores έρημους και μόνους. Η ουσία μάλλον εντοπίζεται στο γεγονός ότι ο ντράμμερ της παρέας είχε κουραστεί από το συνέχεια στρεσσάρισμα που απαιτούσαν οι ανεπάλληλες περιοδείες και επειδή τον δεσμευεις η στενή φιλία με τα άλλα μέλη του γκρούπ, θεώρησε καλό να χαθεί γιά τα καλά από το προσκήνιο. Τη θέση του Roberts ανέλαβε ο BELLA HORVATH η οποία είχε συμμετάσχει στους Skoundrels, μία skate μπάντα και ήταν συχνός παρτενάριος του Ray στα πατίνια.

Προτού ολοκληρωθεί το δεύτερο άλμπουμ τους, το τραγούδι των FOURGIVEN "Wrong Side of your Mind" μπαίνει στη συλλογή "The Deadly Spoon" της εταιρίας Bona Fine, ενώ το "She Shines" κόβεται σαν σίνγκλ στην γερμανική Mystery Scene, με μία δολοφονική διασκευή του "Be my Lover" του Alice Cooper στη δεύτερη πλευρά. Η εξίσου άψογη και εξίσου γερμανική LSD κυκλοφορεί μία μίνι συλλογή τραγουδιών τους με γενικό τίτλο "Songs of Ordinary Madness". Όλα αυτά συμβαίνουν μέσα στο 1986.

Μπαίνοντας στο νέο έτος βγαίνει και πάλι στη Dionysus (και γιά να μην είστε

"Ζωντανό" υλικό γιά μία συλλογή και το γκρούπ εργάζεται γιά ένα κομμάτι του περιοδικού Next Big Thing.

Ομως, η αλήθεια κρύβεται καλά. Και όταν σκάσει στην επιφάνεια, γίνεται κύμα πικρό και απρόσμενο. Τις περισσότερες φορές... πονάει. Οπως και η σχέδιον κυνική δήλωση του Richie : "...Απλά έτσι έπρεπε να γίνει." Και αυτό που έπρεπε να γίνει ήταν η μάλλον οριστική διακοπή της λειτουργίας του γκρούπ. Μυστήρια απόφαση γιά κάποιους που βρίσκονται στο απόγειο της καρριέρας τους. Απλά διέλυσαν φιλικά. Ετσι, χωρίς πολλές κουβέντες, αξιοπρεπώς, με κανένα ίχνος ντιβισμού.

ΦΙΝΑΛΕ

Τι γίνεται τώρα ; Ο Lee Joseph, ο Jormar Guccio (Τέως ντράμερ των Mad Daddies από το Νιού Τζέρσεϊ) και ο Coffee φόρμαραν τους TOMMYKNOCKERS Το περασμένο καλοκαίρι έβγαλαν το πρώτο 7ιντσο με τίτλο το όνομά τους ενώ όλα δείχνουν πως η γκαράζ παράδοση της Δυτικής Ακτής συνεχίζει να στέκει περήφανα στην Καλιφόρνια. Το έβγαλε η Sympathy For The Record. Ο Jones αποσύρθηκε προς το παρόν από τα μουσικά τεκτενόμενα και τέλος οι Horvath και Flores παλεύουν να φτιάξουν νέο σχήμα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΑΝΑΡΑΣ

περίεργοι σας λέμε πως και το επόμενο στην ίδια κυκλοφόρησης το νέο απόσταγμα της γκαράζ μαγιάς, το LP "Testify". Ολες οι συνθέσεις του Coffee, εκτος από τη διασκευή του "Call me Animal" των MC 5. Αμέσως κυκλοφόρησε και στην Ευρώπη, ενώ στην Ελλάδα το έβγαλε η Hitch Hike.

Με το νέο αυτό "μπάμ", οι FOURGIVEN αφήνουν τις ΕΠΑ και παρέα με τους Miracle Workers και τους Νεουορκέζους Mod Fun αποβιβάζονται με σθένος και σφρίγος στην Γηραιά Ήπειρο. Ολοι τους καταπλήσσουν το λαό της Ευρώπης, επιστρέφουν πίσω στην Αμερική αλλά οι FOURGIVEN επειδή πολύ μας γούσταραν επιστρέφουν τάχιστα πίσω, αυτή τη φορά συνοδεύομενοι από τον Lee Joseph και τους επαναφορμαρισμένους Unclaimed (Shelly Ganz - φωνή, κιθάρα, Danny Valenti - κιθάρα, Craig Packham - ντράμα). Στη διάρκεια της περιοδείας αυτής, ο Ganz τα παρατάει γιά μία ακόμα φορά και τη θέση του συμπληρώνει ο Joseph. Αποτέλεσμα της δλητηστορίας, είναι η κυκλοφορία του αλμπουμ "Rock and Hard Rolls - Live in Europe '87" που κυκλοφόρησε η Dionysus. Περιέχει αποσπάσματα από τις εμφανίσεις των FOURGIVEN, του Lee και των Unclaimed. Στη

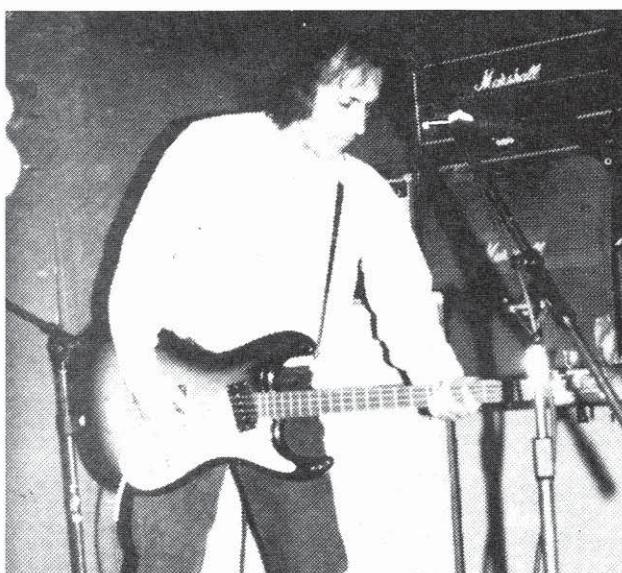
Γερμανία, οι φίλοι μας ηχογραφούν γιά λογαριασμό της Mystery Scene το τραγούδι "Love is Fading" που αποτελεί το κόσμημα της συλλογής "The Dimensions of Sound". Παράλληλα το "/ I Want my Own Highway" μέσα από το "Testify", συμμετέχει στην συλλογή "Rad Rash vol. 6" που εκδίδει η κασετοεταιρία Thraser. Πως είπατε ; Χάσατε το λογαριασμό ; Το ίδιο και εγώ, αλλά... συνεχίζω.

Τρίτο άλμπουμ το "Salvation Guaranteed". 1988. Θεωρείται σαν το καλύτερό τους. Η LSD έκανε σαν τρελή να το κυκλοφορήσει μα οι FOURGIVEN θεωρούσαν πως τους είχε εκμεταλλευτεί και έτσι... μην τα ξαναλέμε. Οσοι προσέχετε τι διαβάζετε, ξέρετε ποιά ετικέτα είχε την τιμητική της και ποιός ήταν ο παραγωγός. Εδώ το συγκρότημα ανακοινώνει το τέταρτο μέλος του, παρόλο που αυτό δεν συμμετέχει στο άλμπουμ αυτό. Πρόκειται γιά τον MOJO JONES που καταλαμβάνει θέση σαν δεύτερος κιθαρίστας και ο οποίος εδώ και κάμποσο καιρό παίζει στα κονσέρτα των FOURGIVEN.

To "Salvation Guaranteed" είναι μία χαραχτηριστική περίπτωση πηγαίας rock'n'roll έκφρασης. Τα τραγούδια - πάλι όλα του Coffee, πλην ενός του Flores -

δένονται με ένα τρόπο μοναδικό. Οσο κι αν το "θύλερ" επικρατεί, η διάθεση γιά χοιμόρ είναι ατόφια και πλανάται σ'όλο το μήκος των αυλακών του δίσκου. Αρκεί να ακούσετε τα "Queen Bee" και "When the Devil Drives" γιά να εννοήσετε τι εννοώ.

Τα πράγματα έχουν μπει σε σωστό δρόμο. Ολοι την φάχνουν με τους FOURGIVEN και όλοι τους θέλουν γιά πάρτη τους. Η Αυστραλέζικη Au Go Go δουλεύει μαζί τους, το Ιταλικό φανζίν Lost Trails θέλει να τους βγάλει σίνγκλ, η Καναδέζικη What Wave ζητάει επίμονο

ΠΑΙΖΟΝΤΑΣ

SPACEMEN

ΜΕ
ΤΗ
ΦΩΤΙΑ

Θα μπορούσαμε να αναπολούμε συνεχώς. Κάθε κύμα που συγκλονίζει τα αυλάκια αυτού του δίσκου, αλλιώνει οποιαδήποτε πραγματικότητα που θα μπορούσε να υπάρξει. Η ζεστασιά που σε διαπερνά, οι μυρωδιές που σε κατακλύζουν, τα μονότονα και τόσο αιθέρια ακούσματα του "Playing With Fire", όλα αυτά που σε κάνουν να αισθάνεσαι βαρύς και άκαπνος, είναι αρκετά ώστε να σε κρατήσουν έγκυο νύχτες ατελείωτες.

SPACEMEN 3 : ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ΓΥΡΩ ΣΤΑ 1983. ΔΕΝ ΚΡΑΔΑΙΝΟΥΝ ΦΟΝΙΚΑ ΟΠΛΑ. ΟΙ ΚΙΘΑΡΕΣ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΜΟΝΕΣ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΞΟΝΤΩΣΟΥΝ ΚΑΘΕ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΑΝΤΙΠΑΛΟ. Η GLASS RECORDS ΉΤΑΝ ΣΟΦΗ. ΦΡΟΝΤΙΣΕ ΝΑ ΔΩΣΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΤΙΓΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ROCK ΜΕ ΤΗ ΜΟΡΦΗ ΕΝΟΣ ΑΛΜΠΟΥΜ. "SOUND OF CONFUSION" ΤΟ 1986. ΤΑ ΚΟΝΣΕΡΤΑ ΤΩΝ SPACEMEN 3 ΣΕ ΚΑΠΙΟΥΣ ΠΑΛΙΟΤΕΡΟΥΣ, ΘΥΜΙΣΑΝ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΠΟΥ ΟΙ VELVET UNDER GROUND ΧΡΩΜΑΤΙΖΑΝ ΤΗ ΣΚΗΝΗ...

Τρομάζω στην ιδέα και μόνο να βγάλω απ' το στερεοφωνικό αυτό το δίσκο. Ντρέπομαι να στερήσω τόση ηδονή από τα ηχεία και το πλατώ μου. Ακούω ξανά και ξανά το "REVOLUTION".

Σκέφτομαι πως τα πράγματα πάνε καλά, νοιώθω ευτυχισμένος και συνάμα φοβισμένος απ' τη διαρκή ηχητική κάλυψη που κάποιες στιγμές καταντάει αφόρητα γλυκιά. Είναι δυνατή περίπτωση, το ναρκωτικό είναι καινούργιο, αβλαβές - όλοι το χρειάζονται. Δε βαριέσαι. Μόδα είναι και πάει... Οι SPACEMEN 3 καταλύουν κάθε έννοια υπερφόρτωσης του νευρικού συστήματος. Υπέροχη Ηρεμία. Και Υπέροχη και Ηρεμία. Κάπου ένα όργανο ξεπαστρεύει τη θλίψη. ΟΧΙ ! Ο ΔΙΣΚΟΣ ΕΤΟΥΤΟΣ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΗ ΘΛΙΨΗ ! ΕΙΝΑΙ ΤΟΣΟ ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΗ ΣΙΩΠΗ ΤΟΥ ! "TAKE ME HIGHER". Κάπου αναδύεται η Patti Smith, έτσι όπως μου αρέσει να τη σκέφτομαι. Και ο Morrison. Και ο Barrett. Επι τέλους, οι κολασμένοι των καιρών έμαθαν να χαρογελούν χωρίς, έστω, μιά σύσπαση των μυών τους. ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΜΕΡΙΚΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΣΤΗΝ GLASS. Η ΒΡΕΤΑΝΙΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΣ ΓΙΑ ΝΕΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. ΔΕΜΑΣ ΦΟΒΙΖΕΙ Η ΘΑΤΣΕΡ, ΟΥΤΕ ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ ΣΚΑΡΤΟΙ ΤΣΑΡΑΤΑΝΟΙ. ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ ΚΑΙ ΙΔΟΥ Η ΑΥΝΑΜΗ ΜΑΣ ! 1987 ΚΑΙ "PERFECT PRESCRIPTION". "LIVE PER PERFORMANCE" ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΔΙΑΣΑΛΕΦΕΙ ΤΗΝ ΤΑΞΗ.

"Χρειάζονται 5 δευτερόλεπτα - όσα δίναν και οι MC 5 - γιά να συνειδητοποιήσουμε πως έφτασε η στιγμή για μία μικρή Επανάσταση". Χαμένες ιδέες που δεν είναι δύσκολο να ξαναβρεθούν, σκορπισμένες στα αρχέγονα φαζάρισμα της Rickenbacker του JASON, ο SONIC BOOM μιλάει αργά, δείχνει να ξέρει τι ακριβώς θέλει κι ας μοιάζει Χαμένος. Μα έτοι κι αλλοιώς, τα πάντα είναι ξεκαθαρισμένα από την αρχή:

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ - ΑΓΝΟΗΤΑ - ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ - ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

Οντότητες από το Υπερπέραν, κάπου μπλέκεται και το διαστημικό περίεργο, παιδιά του Λεμ, του Ράμπτα, αλλοίμονο, είμαι Υλιστής και όμως προσπαθώ να χωρώ με τα μούτρα σ' αυτό το καζάνι που βρίθει από τα πολι παράξενα φυτά του Σύμπαντος.

Φαίνεται ότι φτάσαμε αργά. Μα που είναι τα γαμημένα τα ντράμς ; Και σε τελική ανάλυση, τι χρειάζονται ; Όλοι ζηλεύουν στο άκουσμα του "LET ME DOWN GENTLY". Όλοι υποκρίνονται πως φεύγουν, μα βρίσκονται εκεί. Ακριβώς EKEI.

ΔΗΛΩΝΟΥΝ ANTI - ANTI - DRUG ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ. ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΟΛΥ ΣΤΑ ΣΟΒΑΡΑ. Ο JASON ΚΙ Ο SONIC, ΚΙ Ο WILLIE ΚΙ ENIOTE Ο JOHN. ΣΗΜΑΣΙΑ ΕΧΕΙ ΝΑ ΠΑΙΖΕΙΣ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ. ΤΟΥΣ ΠΗΡΕ ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΕΠΗ ΤΗΣ ΜΙΑ ΆΛΛΗ ΕΤΑΙΡΙΑ, Η FIRE. ΣΩΣΤΗ ΚΙΝΗΣΗ. ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΓΗΝΙΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΜΕ ΤΟ ΛΑΜΠΡΟ ΜΕΛ-

ΛΟΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ HITS. JAZZ BUTCHER ΚΑΙ ΠΑΡΤΙΔΕΣ ΑΠΟ ΚΙΘΑΡΕΣ ΚΟΥΡΔΙΣΜΕΝΕΣ Η ΞΕΚΟΥΡΔΙΣΤΕΣ, ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕ ΝΟΙΑΖΕΤΑΙ. ΑΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΑ ΟΙ ΕΝΙΣΧΥΤΕΣ ΠΟΥ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΜΥΗΤΟΥΣ. ΤΑ MEDIA ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΧΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ. "ΠΑΙΡΝΕΤΕ ΠΟΛΛΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ; ΗΛΙΘΙΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ. ΤΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΝΟΥΣ ! ΕΥΡΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ. ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΙΣΗ ΑΛΗΘΕΙΑ. ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ.

Αγαπούν τη ζωή, παίζουν με το θάνατο. ΕΚΣΤΑΣΗ : Τελεία και Παύλα. Αλληλένδετα πράγματα, μα κάποιες φορές τοποθετημένα πάνω σε σαθρές βάσεις. Στη συνέχεια της ακρόασης, τα σχοινιά που σε αρπάζουν, τυλίγονται σε κάθε γωνιά του κορμιού σου, σε σημαδεύουν για πάντα. Εικόνες χθεσινές, περασμένες, αναμνήσεις που κυλούν μέσα σε δαιδάλους, χωρίς αρχή και τέλος. Νοιώθεις μικρός και μόνος. Και ξαφνικά... Ιδού οι SPACEMEN 3 να σε σώσουν απ' το Μαρτύριο. Πρόσκοποι από μιά άλλη Διάσταση, ΑγιοΒασίληδες γεμάτοι δώρα. Άρκει να απλώσεις το χέρι σου και να τους αγγίξεις. Θα πάρεις τα πάντα : Ανάσες καυτές γιά το "HONEY", θρήνους οργής γιά το "SUICIDE", ατέλειωτες ταχύτητες γιά το "LORD CAN YOU HEAR ME". Α ! Και Ειρωνία : "COME DOWN SOFTLY TO MY SOUL"

Υπάρχει κάπου ένα τέλος στην ολοζώντανη σύνδεση με το μέλλον. Οι SPACEMEN 3 είναι το "Τρίτο Μάτι" που αγναντεύει τους πόθους μας.

Μία φωνή σπαρμένη από τη Μαγεία του αγνώστου. Ας μην το αρνηθούμε.

Ακούγοντας το "PLAYING WITH FIRE" οργανώστε το δικό σας Οργιό. Είναι φαντασία, μνήμη, ανασκεύασμα της ψυχής, ειδωλολατρικό προπέτασμα γιά να πιστέψουμε τον εαυτό μας. Είθε η Αποκάλυψη να αποβεί μοιραία. Γιά όλους μας.

Tous ECHO TATTOO, συνάντησα μία Παρασκευή στο ROCK PALAIS, πριν από μία εμφάνισή τους. Σχηματίστηκαν το φθινόπωρο του 1989 και είναι η **EYH XΑΣΑΠΙΔΟΥ** (φωνή / φλάσουτο, τέως **NO MAN'S LAND**), **ΠΑΝΟΣ ΚΟΥΤΣΟΥΝΗΣ** (κιθάρα), **ΚΛΕΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΥ** (κιθά-

τώρα).

MMB : Απότι άκουσα υπάρχει στους ECHO ακόμα πολύ έντονο το στοιχείο της ψυχεδέλειας. Ο ήχος αυτός, είναι δική σας επιρροή;

EYH : Σαφώς και υπάρχει η επιρροή αυτή. Ωστόσο, διτί κάνουμε το διαλέγουμε

EYH : Ναι, κάναμε μίξη σε ένα τραγούδι που φτιάχτηκε να μπεί σε μία συλλογή (ΣΗΜ. Πρόκειται για το "The Do It Story"), πρωτεμφανιζόμενων γκρούπς. Ο Παραγωγός είναι μία περίεργη ιστορία. Ο Βλάσσης Ερημάκης έχει το STUDIO 2, όπου εκτός από μας, κατά καιρούς έχουν κάνει πρόβες διάφορες μπάντες όπως οι LAST DRIVE και οι NO MAN'S LAND. Ο Βλάσσης γενικά, έχει στηρίξει πολύ κόσμο και ο άνθρωπος αυτός, το τονίζω, δεν έχει καμμία σχέση με την ανεξάρτητη σκηνή, όπως την έχουμε. Δεν έχει εταιρία, ούτε δηλώνει ειδήμονας.

MMB : Θάχει κάποια ετικέτα ο δίσκος;

EYH : Αν εννοείς label, θα έχει του STUDIO 2, και θα είναι εικονική, ώστε να έχει κάποιο όνομα αυτό που κάνουμε. Αν τώρα το στηρίξουμε και πάει καλά, ο Βλάσσης έχει να προσφέρει πάρα πολλά γιατί το κάνει με την καρδιά του. Εχουμε δει πολλά άσχημα λόγω τσιγγουνιάς και απρέπειας.

MMB : Εννοείς άτομα που κυττάζουν μόνο την τσέπη τους;

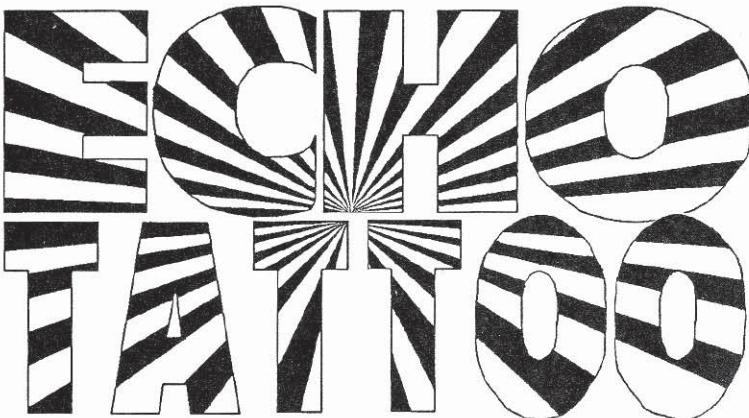
EYH : Αυτό είναι το τελευταίο. Υπάρχει γενικά μία τάση, ο κόσμος που ασχολείται με τη μουσική, είτε σαν ιδιοκτήτης μπάρ, είτε σαν εταιριάρχης κλπ, να καβαλάει το καλάμι, ένα τεράστιο καλάμι που χωράει πάρα πολύ κόδιμο, όσοι πιστοί προσέλθετε και σαν καβαλήσεις το καλάμι είναι φυσικό να μην κυττάς χαμηλά, γιατί εγώ πιστεύω πως είμαι χαμηλά και όχι κανένα high άτομα.

MMB : Άλλο πράγμα το high και το χαμηλά κι άλλο η αξία του καθενός...

EYH : Εννοώ ότι είμαι άνθρωπος, κι οι κάνω καλή μουσική. Αυτά τα δύο μαζί δίνουν την ουσία του "Κάνω Τέχνη". Εχω αφιερώσει τον εαυτό μου σ' αυτή την υπόθεση και δεν ενέχομαι τέτοιο φέρσιμο. Ηδη είμαι 5 - 6 χρόνια στην ιστορία αυτή.

MMB : Σου εύχομαι να μακρομερεύσεις. Πες μου, ο δίσκος πότε θα βγει και ποιοί άλλοι θα συμμετέχουν.

EYH : Λέμε γιά Πάσχα. Εχουν μιξαριστεί τα περισσότερα τραγούδια, έχουν γίνει τα εξώφυλλα. Άλλα

ρα), **ΣΠΥΡΟΣ ΒΕΛΙΚΑΣ** (μπάσσο) και **ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ** (ντράμας). Προτού ανεβούν στη σκηνή και ενώ μοιράζομασταν κάτι πατάτες απ' το διπλανό Fast Food, (νηστικό αρκούδι δε χορεύει...), είχαμε μία κουβέντα, καθώς ο Πέτρος έβαζε στα πικ απ την πιό δυνατή μουσική, κάνοντας τη ζωή μου δύσκολη στην απομαγνητοφώνηση όσων ακολουθούν.

MMB : Εύη, άφησες τους NO MAN'S LAND το περασμένο καλοκαίρι. Ή αποχώρησή σου, είχε να κάνει με τη μουσική κατεύθυνση του γκρούπ, ή με προσωπικές τριβές;

EYH : Τριβές ανάλογες υπάρχουν σε όλα τα γκρούπ, αλλά σε μας δεν έπαιζαν σοβαρό ρόλο. Θάλεγα, πως επι το πλείστον οφείλεται στο πρώτο που αινέφερες. Οταν νοιώθεις ότι έχεις κάτι να πεις πάνω στη μουσική και δεν μπορείς...

MMB : Ακούσαμε τους παλιούς συνεργάτες σου τις προάλλες και διαπιστώσαμε πως ο ήχος τους έχει αλλάξει σε σχέση με την εποχή του "Zillion". Εχει γίνει πιο καθαρόαιμο ρόκ.

EYH : Το άλμπουμ αυτό είναι ένα πολύ φτωχό δείγμα του τι παίζαν εκείνη την εποχή τα παιδιά. Ήταν πάρα πολύ καλοί κι εύχομαι να παίζουν το ίδιο καλά και

και το παίζουμε όλοι μαζί. Απλά αλλάζει ο άνθρωπος και τίποτε παραπάνω. Και γω, έχω αλλάξει πάρα πολύ. Δεν μπορώ να πω πως είμαι η ίδια που έπαιζε στους NO MAN'S LAND.

MMB : Εμαθα ότι σήμερα βρεθήκατε στο στούντιο και γράψατε ένα κομμάτι. Γιά πέστε μου γι αυτό.

γκρούπ που παίζουν είναι τα φοβερά βλαστάρια, οι TREMBLES, οι LAST DRIVE, οι SO WHAT, που παίζουν φανκ και καλά κάνουν, οι RUDDY TRAIN...

Εδώ θάθελα να σου μιλήσω για μά οργάνωση. Απ' τις πρώτες πολύ άσχημες εμπειρίες μας ήταν η συναυλία μας στο "ΡΟΔΟΝ" σαππόρτ στον IAN McCULLOCH. Το άτομο αυτό ήταν ένα συνθήλευμα αγριάδας, μίσους και σωβινισμού, τέτοιο πράγμα δεν είχα ξαναδεί, αν και έρω πόσο σωβινιστές είναι οι Άγγλοι. Ακόμα είχαμε φριχτή αντιμετώπιση απ' τους ανθρώπους που διοργάνωναν τη συναυλία, δηλ. την ANΩΣΗ και την HALF NOTE που μαζί με τον McCULLOCH, έκαναν δύσκολη τη βραδιά μας.

MMB : Ήταν η δεύτερη εμφάνισή σας στο "ΡΟΔΟΝ". Την πρώτη φορά παίξατε με τους GIANT SAND.

EYH : Εκεί τα πήγαμε πολύ καλά, αν και σαν σαππόρτ η PILGRIM δεν μας πλήρωσε, αυτό να το γράψεις. Μα οι SAND ήταν γαμώ τα παιδιά.

MMB : Κάνουν καλή μουσική...

EYH : Κάνουν καλή

μουσική, κάνουν καλη παρέα. Μπορείς να κάνεις παρέα με κάποιον; Αυτό είναι. Τι να τον κάνω τον McCULLOCH άμα δε μπορώ να του μιλήσω. Του ζήτησε τσιγάρο ο Κλέων και του είπε : "Θα λες παρακαλώ". Ο McCULLOCH, αυτή η μορφή. Τέλω πάντων. Μα κι η HALF NOTE δεν έχει να κάνει με ζώα. ούτε και ο πορτιέρης που είπε σε μία φιλενάδα μου που ήθελε να μπεί στα παρασκήνια : "Αντε γαμήσου μωρή πουτάνα, τράβα σπίτι σου". Μα αν ήταν λίγο καλύτερος δε θα γινόταν πορτιέρης, αν και πληρώνεται καλύτερα από μένα. Ο πορτιέρης παίρνει περισσότερα λεφτά απ' τον μαλάκα που παίζει πριν απ' τον άλλο τον μαλάκα τον McCULLOCH. Εκείνη τη βραδιά, όλοι μαζί σαν σαππόρτ πήραμε συνολικά δέκα χιλιάρια. Αυτά γράφτα να τα διβάσει κανένα κατοστάρι άτομα (ΣΦΗΝΑ : Οχι και καμιά κατοσταριά Εύη μας!!)

MMB : Κανένα άλλο σχέδιο για το μέλλον;

EYH : Σκεφτόμαστε πρώτα να κάνουμε ένα EP για να γλυκάνουμε τον κόμο. Ν' ακούσουμε και μεις οι ίδιοι τι παίζουμε. Μπορεί να πάμε στην Σπάρτη και στα Χανιά τώρα κοντά, α-

φου τα περισσότερα παιδιά είναι απ' την Σπάρτη.

MMB : Πιστεύετε ότι στην Ελλάδα, υπάρχει ακροατήριο γιά τη μουσική σας;

EYH : Παντού! Υπάρχει σε κάθε τετραγωνικό χιλιόστο! Ομως δεν υπάρχει κάποιος να σου βάλει ένα δίσκο να ακούσεις. Όλα τα media - είναι και της μόδας η λέξη - είναι πλημμυρισμένα από σαχλαμπούχλες. Δε λέω, μπορεί ο άλλος να έχει πονέσει γιά ότι κάνει, πάει καλά, μα είναι και 5 - 10 άτομα που είναι αλλού, δεν έχουν σπρώχμα απ' την μεγάλη εταιρία. Αυτά τι θα κάνουμε: Μιλάμε δηλαδή γιά συγκροτήματα που σε ότι αφορά τη μουσική, εγώ, σένα στάνταρντ εκατό, τους βάζω πλην δύο. Τι έχουν να προσφέρουν εκτός από ωραία εικόνα, μήνυμα κανένα. Τι να πω...

MMB : Αν μπορούσατε να συμπυκνώσετε το δικό σας μήνυμα σε δυό κουβέντες ποιές θα ήταν;

EYH : Φως! Φως! Μόριο! Πυρήνας! Ξέρεις τι νομίζω; Πως θα πρέπει να ξεπεράσουμε τα δεσμά του underground. Το underground για μένα σημαίνει, καλή μουσική που είναι θαμένη.

MMB : Κι όχι μόνο μουσική...

EYH : Θέλω να γράψεις, κι όποιος πιστός προσέλθει, ότι εγώ τουλάχιστον, απ' του χρόνου θα προσπαθήσω να μαζέψω ανθρώπους από γκρούπς, να βρούμε ένα μέρος να παίζουμε όλοι μαζί. Να παίζουμε στον κόσμο, να κάνουμε αυτό που θέλουμε, αυτό που αγαπάμε. Μπορεί να είναι ένα πάρκο, ένας χώρος που θα φτιάξουμε μόνοι μας. Μπορεί και να πατώσει, τουλάχιστον θα προσπαθήσουμε. Ήταν καλή η φάση του underground τον καιρό που ο ένας πούλαγε μούρη στον άλλο. Αυτό όμως πέρασε. Τώρα με τη μούρη δεν πας πουθενά.

Κάπου εδώ τέλειωσε η συζήτηση με την EYH απ' τους ECHO TATTOO. Εκείνο που έμεινε από την γενικότερη εντύπωση που είχα με τα παιδιά είναι ότι δουλεύουν συλλογικά με πάθος και αγάπη για τη μουσική τους. Αν συνεχίσουν έτσι, μπορείτε να βεβαιωθείτε από τώρα πως στο μέλλον θα μας παρουσιάσουν πολλά και ενδιαφέροντα.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

27

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ ΚΑΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Το ζωάκι με τη μεγάλη γλώσσα

6, 7, 8...

Μια φορά κι' ένα καιρό, ζούσε μέσα στη ζούγκλα ένα πονηρό και απαίσιο ζωάκι. Είχε σώμα μικρό με μια μεγάλη ουρά και δύο τεράστια πεταχτά μάτια στο κεφάλι του και μια μακριά, πολύ μακριά γλώσσα.

Δεν μπορούσε, αλλά ούτε ήθελε να κρατάει μια σταθερή στάση, ένα σταθερό χρώμα, και όλο καθότανε κάτω από το δυνατό λιοντάρι που όλοι το τρέμανε και το έγλυφε με την απαίσια γλώσσα του.

Πράσινη γινόταν η φύση, πράσινο και το ζωάκι και έγλυφε το δυνατό λιοντάρι με τη μακριά πράσινη γλώσσα του.

Κίτρινη γινόταν η φύση, κίτρινο και το απαίσιο ζωάκι και έγλυφε με τη μακριά κίτρινη γλώσσα του, καφέ, κόκκινη γινόταν η φύση, καφέ, κόκκινο το γλοιώδες και σιχαμέρο ζωάκι και έγλυφε το λιοντάρι από κάτω, με την καφέ, κόκκινη μακριά γλώσσα του.

Όλα τα ζώα του δάσους, μισούσαν πολύ αυτό το χυδαίο και βδελυρό ζωάκι, ολοένα με το χρώμα της εποχής και τη χρωματιστή μακριά γλώσσα του, να κάθεται συνέχεια χάμω από το λέοντα και να τον γλύφει, γι' αυτό το ονόμασαν χαμαιλέοντα.

Με τα οχτώ του πόδια, έτρεχε να πιάσει το πεθαμένο χρυσοπράσινο φύλλο. Ήταν γι αυτόν δυό γεύματα. Το στιλπνό, λεύ και βδελυρό κορμί του, ήταν ευτυχές και παλλόταν δυνατά στο δρόμο προς το φύλλο, νοιώθοντας ικανοποίηση για τη νέα του ανακάλυψη.

Κι' όλο έτρεχε -εύκολο άλλωστε να κουμαντάρει τα οχτώ του πόδια- προς τον πεσμένο μεζέ του, δικός του πια, εφ' όσον κανείς άλλος δεν υπήρχε δίπλα του να τον διεκδικήσει.

Συνεχώς γλυφόταν πεθαίνοντας απ' την πείνα, βλέποντας μπροστά του, το φύλλο όλο και να μεγαλώνει. Τέλος, η πολυπόθητη στιγμή. Η στιγμή όπου φτάνει, και με το στόμα ανοιχτό τείνει να το αγγίξει, να δοκιμάσει το λιχουδιάρικο μεζέ του, ... όταν ξαφνικά ξυπνάει απ' το όνειρο λυσσασμένος απ' την πείνα.

Μακριά μπροστά του, βλέπει ένα υπόλειμα σάπιου φύλλου, δέκα μέτρα απόταση, δέκα μέτρα, που σήμαιναν γι' αυτόν πέντε ολόκληρες μέρες νηστείας κι' αγωνίας έρποντας, έως ότου το φτάσει, με τα εβδομήνταδύο μικρά μικρά πόδια του.

ΣΥΝΟΜΩΤΙΚΟ MONTELO

ΟΡΙΣΜΟΣ

Σχιζοφρένεια ονομάζεται η επικέτα που "κολάνε" κάποιοι άνθρωποι σε κάποιους άλλους, κάτω από ορισμένες κοινωνικές συνθήκες. Δεν αποτελεί αρρώστεια, όπως η πνευμονία. Είναι μία μορφή αποξένωσης, ασύμβατη με την επικρατούσα έννοια της αποξένωσης. Είναι μία κοινωνική πραγματικότητα και ένα πολιτικό γεγονός.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ

Η αποξένωση, της οποίας η σχιζοφρένεια είναι μία μορφή, "πετυχαίνεται μόνο με την εξάσκηση υπερβολικής βίας από ανθρώπους σε ομοίους τους". Τρελαίνουμε τα παιδιά μας. Δεν είμαστε ανεκτικοί απέναντι σε θεμελιακά διαφορετικές δομές εμπειρίας.

Το κοινωνικό σύστημα, κι όχι τα άτομα, πρέπει να γίνει το αντικείμενο μελέτης, αν θέλουμε να κατανοήσουμε τις αιτίες της σχιζοφρένειας. Δεν μπορούμε να κατηγορήσουμε τον οποιονδήποτε. "Πολύ σπάνια, πρόκειται για περιπτώσεις εσκεμμένων, κυνικών αναληθειών ή μιάς ανελέητης πρόθεσης να τρελάνουμε κάποιον".

ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

"Η συμπεριφορά που ονομάζεται σχιζοφρενική, είναι μία ειδική στρατηγική που επινοεί κάποιος προκειμένου να επιβάσει σε μία αβίωτη κατάσταση". Οι Transactional αναλύσεις είναι ανεταρκείς εξήγησης της συμπεριφοράς. Τα ηλεκτρονικά συστήματα, μπορούν να παίζουν παιχνίδια που αναλύνονται με αυτόν τον τρόπο, αλλά οι ανθρώπινες σχέσεις είναι Trans - experiential. Οι ψυχίατροι δίνουν μεγαλύτερη προσοχή στην συμπεριφορά του ασθενή παρά στις εμπειρίες του.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Αυτό που καλείται "θεραπεία", είναι η διαδικασία της εγκατάλειψης των υποκειμενικά βιωμένων αντιλήψεων του ασθενή, για χάρη των αντικειμενικά αντίστοιχων του θεραπευτή, σαν να σημαίνουν κάτι το διαφορετικό από το νόημα που τους δίνει ο ασθενής.

ΠΡΟΓΝΩΣΗ

Εφόσον η ταμπέλλα του "σχιζοφρενή" κρεμαστεί σε κάποιον, παραμένει και η συμπεριφορά που βασίζεται σ' αυτή την αποδοχή, δυναμώνει τη σιγκεκριμένη στάση που προκάλεσε τον αρχικό χαρακτηρισμό. Είναι ένας φαύλος κύκλος. ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Μία λύση φαύλου κύκλου.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ

Το νοσοκομείο είναι ένα ολοκληρωτικό ίδρυμα το οποίο υποβιβάζει και εξευτελίζει τα ανθρώπινα όντα. Απ' τη στιγμή που βρίσκεται στο νοσοκομείο, ο ασθενής, σχεδόν ποτέ δεν το εγκαταλείπει αφού εκδηλώνει ολόενα και περισσότερο την συμπεριφορά που οδήγησε στην εισαγωγή του.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

Το προσωπικό σ' αυτό το μοντέλο, αποτελούν όλοι εκείνοι που έρχονται σε επαφή με το πρόσωπο που έχει ονομαστεί σχιζοφρενής, εκτός απ' αυτόν τον ίδιο. "Το πρόσωπο που φακελλώνεται σαν σχιζοφρενής, εγκανίάζει όχι μόνο ένα ρόλο, αλλά και μία σταδιοδρομία ασθενούς, από τη συμφωνημένη "συνομωσία" της οικογένειας, του υγειονομικού ιπευθύνου, των ψυχιατρών, των νοσοκόμων, των κοινωνικών λειτουργών και συχνά άλλων συνασθενών.

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΩΝ

Το καταγραμμένο σαν ασθενής και ειδικά σαν σχιζοφρενής, άτομο εκπίπτει απ' την περίπτωση της πλήρους νομικής και ανθρώπινης υπόστασης. Δεν έχει πλέον, το δικαίωμα της αυτοδιαχείρησής του, θεωρείται ανικανός να κατέχει οτιδήποτε, αποκλεισμένος απ' το δικαίωμα να διαλέγει ποιόν θα συναντήσει, ή θα κάνει. Οχόρον δεν τους ανήκει, ο χώρος στον οποίο κινείται δεν είναι της επιλογής του. Αφού υποστεί ένα εθμοτυπικό εξευτελισμό, γνωστό σαν ψυχιατρική εξέταση, στερείται τις πολιτικές του ελευθερίες, εγκλωβισμένος σ'ένα ολοκληρωτικό ίδρυμα γνωστό σαν "Θεραπευτήριο Ψυχικών Παθήσεων". Πιό δραστικά, πιό ολοκληρωτικά από οποιοδήποτε άλλον στην κοινωνία μας, απαξιοποιείται σαν ανθρώπινο ον. Σαντό το νοσοκομείο πρέπει να παραμείνει μέχρι να ανακληθεί η "επικέτα" και να χαρακτηριστεί με όρους όπως "αναπροσαρμοσθείτε". Ο σχιζοφρενής, δεν έχει ούτε δικαιώματα, ούτε υποχρεώσεις.

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΩΝ

Η οικογένεια, έχει οδηγήσει τον σχιζοφρενή στην παράνοια, αν και γενικά δεν είχε πρόθεση για κάτι τέτοιο, και τον κλείνει στο ίδρυμα. Κάνοντας αυτό, χάνει τα συνηθισμένα δικαιώματα και υποχρεώσεις της οικογένειας προς κάποιο μέλος της.

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Η κοινωνία φαίνεται πως έχει το δικαίωμα να διατηρήσει το κατεστημένο αυτό και για να το πετύχει, το εμφανίζει σαν ένα μέρος της φυσικής τάξης ή του φυσικού νόμου. Η κοινωνία εμφανίζεται να έχει το δικαίωμα εγκλεισμού ατόμων σε ψυχιατρικά ιδρύματα, σαν ένα μέσο διατήρησης του κατεστημένου. Δεν είναι ξεκάθαρο, αν η κοινωνία έχει κάποιες υποχρεώσεις προς τα μέλη της σ' αυτό το συγκεκριμένο μοντέλο.

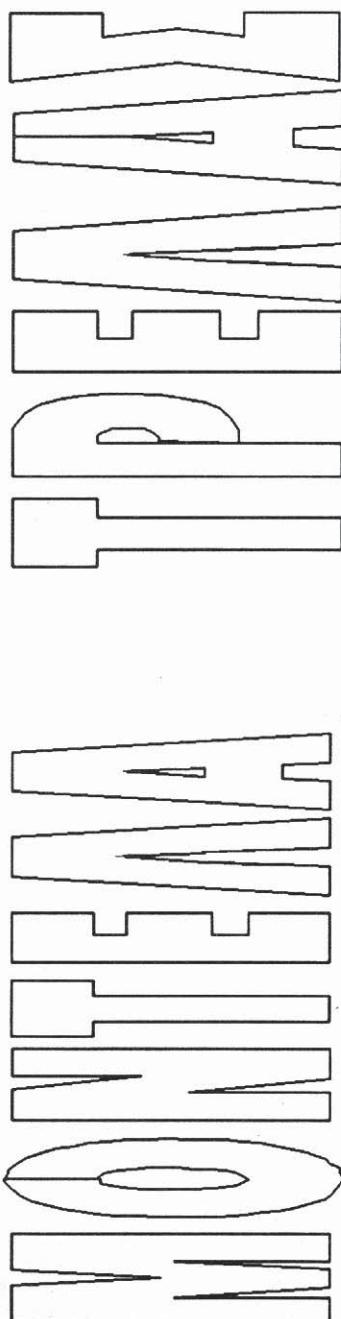
ΣΤΟΧΟΣ ΤΟΥ MONTELOΥ

Ο στόχος αυτού του Μοντέλου είναι να διατηρήσει το κατεστημένο, χαρακτηρίζοντας ψυχικά ασθενείς, συγκεκριμένους ανθρώπους, οι οποίοι είναι εξαιρετικά εύγλωττοι κριτικοί της κοινωνίας, λόγω της δύναμης των εσωτερικών τους αντιλήψεων και εμπειριών.

R. D.
LAING

Μετάφραση
ΣΩΤΗΡΗΣ ΚΑΡΑΛΗΣ

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Δεν ξέρω πότε ακριβώς εμφανίστηκε το πρόβλημα που θα σας εκθεω και γιά να τα πούμε σύντομα, αφορά την εξάχρονη κόρη μου, που τα πήγαινε πολύ άσχημα στο σχολείο της κι έμενε πίσω στην ανάγνωση, την γραφή και τα μαθηματικά. Μου φαινόταν ανυπόφορο το ότι εγώ δεν μπορούσα να κάνω κάτι γ'αυτό. Της είπα πως από μέρους μου δε γινόταν τίποτα γιά την περίπτωσή της και τους επόμενους δύο μήνες με αντιμετώπιζε με παγερό βλέμμα. Ξαφνικά άρχισε να διαβάζει, να γράφει κι έφτασε να γίνει η πρώτη της τάξης στα μαθηματικά. Ήξερα πως κάτι συνέβαινε και της ζήτησα να μου πει τι τρέχει. Εκείνη απάντησε: "Τίποτε μαμάκα". Κατάλαβα πως μου έλεγε ψέμματα, έτσι τόφαξα και μου φαινόταν απίστευτο. Απλά δεν μπορούσα να πιστέψω, πως είχε "σχέσεις" με τον άντρα μου, τον πατέρα της Εγλυφε κάθε μέρα τον πούτσο του κι αυτό γινόταν κάτω απ'τη μύτη μου. Τη ρώτησα γιατί δε μου είχε πει τίποτε κι εκείνη απάντησε: "Δεν ήθελα να σε νευριάσω, μαμάκα". Δεν μπορούσα να πω τίποτε στην αστυνομία, γιατί τον αγαπάω κι εκείνη δε θα με συγχωρούσε ποτέ. Τώρα, έχει σχέσεις με τον καλύτερο φίλο της και πιστεύω πως όλη η τάξη της έχει αρχίσει να την "περνάει" με τη σειρά. Εσείς τι νομίζετε; Οταν τον προκάλεσα, μου απάντησε απλά να μπω και γω στο χορό και τότε σκέφτηκα, ότι ίσως αυτό ζητούσα να κάνω κι εγώ με τον πατέρα μου. Αν το είχα κάνει μαζί του, δε θα ήμουν τόσο μπερδεμένη, όπως τώρα. Θάθελα αυτός να ήταν ο πατέρας μου, πιστεύετε πως έχω κάποιο πρόβλημα;

ΨΥΧΕΔΕΛΙΚΟ MONTELO

ΟΡΙΣΜΟΣ

Σχιζοφρένεια καλείται, ένας φυσικός τρόπος γιά να θεραπεύσεις την φρικτή μορφή αποξένωσης που ονομάζουν "κανονικότητα". Η τρέλα, δεν είναι απαραίτητα κατάρρευση. Μπορεί να είναι κι ένα πέρασμα. Δυνητικά, είναι απελευθέρωση και ανανέωση, όπως μπορεί να είναι υποδούλωση και υπαρξιακός θάνατος. Δεν πρόκειται γιά κάποια αρρώστεια με συγκεκριμένη θεραπεία, αλλά γιά ένα ταξίδι. Κοινωνικά, η τρέλα μπορεί να αποτελεί μία κατάσταση στην οποία "συχνά, διαμέσου αρκετά συνηθισμένων ανθρώπων, το φως αρχίζει να διαπερνά τα ρήγματα που δημιουργούνται στο θεοσκότεινο μυαλό μας".

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ

"Ολοι, έχουμε σακατευτεί στο κρεβάτι του Προκρούστη. Οσο μπορώ να ξέρω, κανένας σχιζοφρενής δεν έχει εξεταστεί χωρίς το διαταραγμένο πρότυπο επικοινωνίας του να μην έχει δεχτεί, πως είναι μία αντανάκλασή του/της και μία αντίδραση στο διαταραγμένο πρότυπο που χαρακτηρίζει την οικογένειά του/της".

ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

"Η τρέλα, την οποία καταλογίζουμε στους "ασθενείς", αποτελεί μά χοντρή διακομώδηση, έναν εμπαγμό, μιά γκροτέσκα καρικατούρα, εκείνου του οποίου η φυσιολογική θεραπευτική διαδικασία της αύξουσας αποξένωσης, ονομάζεται Ψυχική Υγεία". Αν στην πραγματικότητα, καταλαβαίναμε τους ασθενείς μας, θα οπατηρούσαμε τη συμπεριφορά τους σαν ένα καθέρφισμα της φυσιολογικής θεραπευτικής διαδικασίας, μία επιθυμία γιά την εξερεύνηση του εσωτερικού κόσμου

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Αντί για τον εθιμοτυπικό εξευτελισμό της ψυχιατρικής εξέτασης, διάγνωσης και πρόγνωσης, χρειαζόμαστε γιά όσους είναι έτοιμοι γιά κάτι τέτοιο, μία εθιμοτυπική μύση, διαμέσου της οποίας το άτομο θα οδηγηθεί με πλήρη κοινωνική ενθάρρυνση και υποστήριξη, στον εσωτερικό χώρο και χρόνο, από εκείνους που πήγαν εκεί και γύρισαν.

"Η ψυχοθεραπεία, συνίσταται στο γκρέμισμα όλων εκείνων που στέκουν ανάμεσα μας, των στηργμάτων, των μασκών, των ρόλων, των ψευμάτων, των αγχών, με λήγα λόγια, όλων των κληροδοτημάτων του παρελθόντος, μεταβιβάσεις και αντιμεταβιβάσεις που από συνήθεια και συμπαγνία χρησιμοποιούμε, εξυπνα ή όχι, σαν νόμισμα στις ανθρώπινες σχέσεις".

ΠΡΟΓΝΩΣΗ

Αν ένα σχιζοφρενικό άτομο, οδηγηθεί έχνπα μέσα στο ταξίδι προς τον εσωτερικό του χώρο και χρόνο, θα αναδυθεί καλύτερος απ'ότι ήταν πριν. Μπορεί, κάποιος να χαρακτηρίσει σαν "επιφοίτηη" το γεγονός αυτό.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Αν ένα σχιζοφρενικό άτομο αυτοκτονήσει κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του, αυτός είναι ένας απ'τους ενδεχόμενους κινδύνους. Τα ταξίδια είναι επικίνδυνα δεν υπάρχουν εγγυήσεις.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

- Το κατάλληλο προσωπικό γιά να οδηγήσει τέτοια ταξίδια, είναι άτομα που πήγαν εκεί και επέστρεψαν, καθώς και πρώην ασθενείς. "Ανάμεσα σε φυσικούς και iερείς, θα πρέπει να υπάρχουν κάποιοι οδηγοί".

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΩΝ ΑΤΟΜΩΝ

Ο σχιζοφρενής έχει δικαίωμα γιά ένα καλά αγόμενο ταξίδι, σε ένα περιβάλλον που συντελεί στην αυτοεξερεύνηση. Εχει το δικαίωμα να δεχτεί ψυχιατρική διάγνωση και θεραπεία σχεδιασμένη έτσι ώστε να τον κάνει να εγκαταλείψει την προσωπική του υπαρξιακή αντίληψη. Εχει το καθήκον να αποδεχτεί τον εγκλεισμό του σε ένα κελί (ειδικά επενδυμένο), εφόσον είναι ιδιαίτερα αφόρητος γιά τους άλλους.

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Η οικογένεια έχει καθήκον να αφήσει στο σχιζοφρενικό άτομο την επιλογή ως προς το που και πως θα αναλάβει το ταξίδι του. Δεν έχει το δικαίωμα να σταμπάρει κάποιο μέλος της σαν σχιζοφρενή και έπειτα να τον κλείσει σε ένα ίδρυμα γιά θεραπεία.

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Η κοινωνία δεν έχει δικαίωμα, σε ότι αφορά τα σχιζοφρενικά άτομα, και βέβαια δεν έχει δικαίωμα να σταμπάρει ανθρώπους και να τους κλείνει σε νοσοκομεία. Υποχρέωσή της είναι να αυτοοργανωθεί με τέτοιο τρόπο, ώστε η αποξένωση να μην είναι "φυσική". Η κοινωνία έχει την υποχρέωση να επιτρέπει περισσότερες διεξόδους.

ΣΤΟΧΟΣ ΤΟΥ MONTELOΥ

Ο στόχος αυτού του μοντέλου είναι να επιτρέψει σε συγκεκριμένους ανθρώπους, που τώρα ονομάζονται σχιζοφρενείς, να αναπτύξουν τις δυνατότητές τους γιά την αυτοεξερεύνησή τους. Αν οι άνθρωποι αυτοί, αφεθούν κι ενθαρρυνθούν να κινηθούν προς αυτή την κατεύθυνση, σίγουρα όλοι βγαίνουμε κερδισμένοι.

σπουδαίο κιθαρίστα της τοπικής σκηνής, και στήριξε το νέο ύφος που πρόβαλλαν οι BRAINIAC 5. Αντλούσε απ'την Δυτική αμερικάνικη ακτή των 60's, μέσα από την αγγλική αγάπη γιά την τελειότητα. Παραγωγός, ο Martin Griffin, φίλος και συγκάτοικος του CHARLIE απ'την Οξφόρδη. Ο ίδιος παρήγαγε και τις μετέπειτα δουλαιές της μπάντας. Το EP περιείχε 4 κομμάτια : "I was a Vegetable/Endless River/Move Up Trotsky/Waiting for the Woman". Ο JOHN PEEL το παρουσίασε στην εκπομπή του και δήλωσε: "Τελικά μου αρέσει αυτός ο δίσκος".

Το περισσότερο πολιτικοποιημένο μέλος του γκρουπ, ήταν ο BERT που ήθελε να ξεσκώνει το κοινό και να επιμένει πως η μπάντα έπρεπε να καθοριστεί πολιτικά. Αυτό δεν άρεσε στους υπόλοιπους παρόλο που όλοι έτρεφαν έντονα αντιφασιστικά και αντιρατσιστικά συναίσθηματα και πολλές φορές συμμετείχαν σε ανάλογες εκδηλώσεις. Ετοι, ένα κονσέρτο ενίσχυσης μίας θεατρικής Ομάδας, έμελλε να είναι η τελευταία εμφάνιση του BERT με τους BRAINIACS. Εφυγε γιά να σχηματίσει τους Lipservice που μετονομάστηκαν σε Metroglider.

Γιά έξη μήνες το γκρουπ αδρανεί και μετά εμφανίζεται με νέο κιθαρίστα, τον DAN ARMSTRONG που αλλάζει το όνομά του σε RICHARD "WILDMAN" BOOTH. Ο CHARLIE αναλαμβάνει τα φωνητικά και μαζί με τον νεοφερμένο στρώνονται να γράψουν νέα κομμάτια. Αυτή τη φορά τα σημάδια είναι περισσότερο ορατά. Μιλάνε γιά τον Timothy Leary, γιά acid tests, γιά την "Πρωτογενή Κραυγή" του Janov. Σαν να ζούσαν σε άλλες ζηοχές. Οι δημοσιγράφοι αδυνατούσαν να πιστέψουν πως υπήρχε γκρουπ στην Αγγλία που τόσα χρόνια μετά το τέλος της ψυχεδελικής σκηνής αναβίωνε τα νοήματά της. Που να φανταζόντουσαν τι θα γινόταν λίγα χρόνια μετά. Καλά ήταν αυτά, μα όσα λεφτά κέρδιζαν, φεύγαν σε έξοδα και φως

πουθενά! Ήχοντας γιά συμβόλαιο στις αρχές του 1979, οι BRAINIAC 5, μπαινόβγαιναν στα στούντιο γράφοντας demos. Αρχισαν να παίζουν πιο συχνά στο Λονδίνο το νέο υλικό τους που περιείχε στοιχεία Move, Barrett και Tomorrow. Η τρυφερή φωνή του CHARLIE, σε συνδιασμό με τη φαζαριστή κιθάρα του "Wildeman" και τη δυνατή μουσική του γκρουπ, χαρακτήρισαν το γενικότερο ήχο τους που έμεινα γνωστός σαν "Brainiac crescendo"

Το καλοκαίρι του 1979, ο STEVE, γιά μερικές βδομάδες βγαίνει εκτός υπηρεσίας, εξαρθρώντας την πλάτη του. Οι υπόλοιποι δεν σταματάν, αντίθετα συνεχίζουν τα "live" με διάφορους αντικαταστάτες και διάφορα ονόματα (DICKIE and THE DEADBEATS), μέχρι την ανάρρωσή του. Λέγεται ότι την εποχή εκείνη, συμμετείχαν σε μερικά τρομερά τζαμάρισματα με τους Fans και άλλες μπάντες.

Στα τέλη της χρονιάς, οι BRAINIAC 5, εγκαθίστανται οριστικά στο Λονδίνο και έρχονται σε επαφή με τον Nigel Cross που έκδιδε το "Bucketful of Brains". Το Μάη του 1980 μαζί με τους Lost Boys και τους Barracudas συμμετέχουν σε ένα αντιρατσιστικό κονσέρτο στο Africa Center στο Κόβεν Γκάρντνεν όπου "τίναξαν" τη

σκηνή στον αέρα. Μη νομίσετε πως ξεχναύσαν την Κορνουάλη που όπως και να το κάνουμε τους είχε αναδείξει. Συχνά, εξορμούσαν προς τα κει δίνοντας τα πάντα προκειμένου να ευχαριστήσουν τους φίλους τους. Μπαίνει ο Δεκέμβρης και τηγαναφούν ενα σίγνκλ με δύο κομμάτια (Working / Feel) το οποίο παίρνει ικανοποιητικές κριτικές. Τα Χριστούγεννα κόβουν ένα EP τεσσάρων κομματιών με τίτλο "Exploring the Universe With the Brainiac 5", ενώ το "Time" μέσα απ'αυτό κυκλοφορεί στην γερμανική Ostrich σαν 7ιντσού.

Το Μάρτη του 1980 αρχίζει η δουλειά γιά την τηγαναφόση του πρώτου τους άλμπουμ με τον DUNCAN KERR απ'τους Plummets Airlines να τους ενισχύει στα πλήκτρα. Ο τίτλος που αποφάσισαν να του δώσουν ήταν "Monkeys and Degenerates", καρφί και ειρωνία προς το νεοφασίστα Martin Webster, ο οποίος σε κάποια ομιλία του δεν δίστασε να χαρακτηρίσει τους Rastas "πιθήκους" και τους Punks "έκφυλους".

Ο δίσκος αυτός δεν έμελλε να κυκλοφορήσει, τουλάχιστον εκείνο τον καιρό. Δεν τους αναλάμβανε κάποια σοφάρη ανεξάρτητη, οι ίδιοι δεν την έφαχναν σε πολυεθνικές, άρχισαν προβλήματα, γκρίνιες και γενικά

ένας οργασμός κινητικότητας καθόλου ευνοιός γιά το μέλλον του συγκροτήματος. Πρεσσάρονταν από παντού.

Στις 17 Σεπτέμβρη δίνουν την τελευταία αποχαιρετιστήρια συναυλία τους στο Πένζανς. Λίγο καιρό μετά διαλύουν.

Οσοι σήμερα ακούν την κυκλοφορία του άλμπουμ τους που ανέλαβε η RECKLESS, αναρωτιούνται τι στο διάβολο δεν πήγε καλά τότε. Οι BRAINIAC 5, ψημένοι στο rock'n'roll, έχοντας δώσει πολυάριθμα κονσέρτα και σαγηνεύοντας όσους έρχονταν σε επαφή μαζί τους, δεν μπόρεσαν να ορθοποδήσουν λόγω συγκυριών και υπήρχαν άτυχοι. Εγραψαν κομμάτια αρκετά μπροστά απ'την εποχή τους και αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσε να γίνει αρεστό στα τέλη της δεκαετίας του 70. Ισως, αν παίζαν σήμερα, τα πράγματα να ήταν διαφορετικά. Άλλωστε γίατο υπάρχει το μέλλον. Μόνο που ο WOODY και η παρέα του δεν ενδιαφέρονται να ενεργοποιηθούν σήμερα. Τους είναι, μάλλον, αρκετό το γεγονός πως η αξία τους μετράει τώρα, στο ξεκίνημα μιάς καινούργιας γενιάς μουσικών με αξιώσεις και προβληματισμούς.

Γ. Καστανάρας

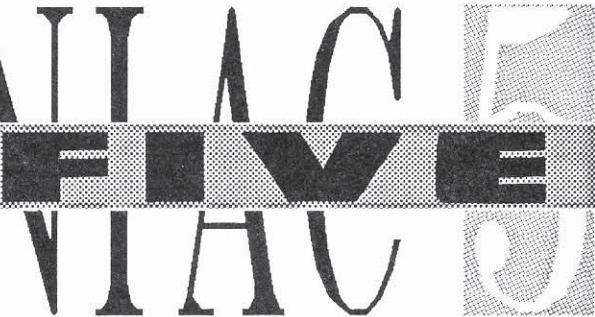
To na γράψεις γιά ένα συγκρότημα που πρίν από λίγο καιρό, δεν είχες ιδέα γιά την ύπαρξή του είναι κομμάτι δύσκολο. Ειδικά όταν το συγκρότημα αυτό έχει πλέον διαλύσει και μάλιστα από τοτε, έχουν περάσει και δέκα χρόνια.

Γιά τους BRAINIAC 5 πρωτοδιάβασα σ'ένα τεύχος του αγγλικού περιοδικού UNHINGED και ομολογώ πως δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία. Η μοίρα με έφερε να βρεθώ μπροστά στην έκδοση του μοναδικού άλμπουμ που έγραψαν και που κυκλοφόρησε από την RECKLESS το 1988, δηλαδή 8 χρόνια μετά την ηχογράφησή του, το

οποίο μάλιστα αποτέλεσε και το πρώτο Νούμερο στον κατάλογο της πολύ αξιόλογης αυτής εταιρίας. Με τα πρώτα ακούσματα εντυπωσιάστηκα και λίγο μετά δε μου έμενε καμμία αμφιβολία ότι οι BRAINIACS υπήρχαν ένα σημαντικό όνομα της βρετανικής rock και μαζί με τους SOFT BOYS και τους BARRACUDAS αποτέλεσαν τον κορμό γύρω από τον οποίο ανθίζουν σήμερα όλα αυτά τα νέα βλαστάρια που απαρτίζουν στις μέρες μας την ένδοξη παρουσία της αγγλικής ψυχεδελικής και γκαράζ σκηνής.

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν.

BRAINIAC

ΤΙ ΤΡΕΧΕΙ ΣΤΗΝ ΚΟΡΝΟΥΑΛΗ ΚΑΙ ΜΕΙΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΠΑΡΕΙ ΠΡΕΦΑ; (*New Musical Express*, Μάης 1978)

Γιά όσους από σας δεν τα πάτε καλά με τη γεωγραφία, η Κορνουάλλη κείται στο Νοτιοδυτικό άκρο της Αγγλίας, έχει πληθυσμό κοντά στο εκατομμύριο, ακτές απότομες και βραχώδεις, σε σημείο που οι Ναζίδες στον πόλεμο σχεδίαζαν διάφορες κομάντο - αποστολές, παράγει γαλακτοκομικά προϊόντα, έχει και ορυχεία. Τώρα, αν ωρτήσετε γιά rock'n'roll, μάλλον δεν διακρίνεται γιά φίρμες. Πάντως γύρω στο 1975, στην πόλη Πένζανς, κάτι συνέβαινε.

Εκεί, υπήρχε · το "Jocsey's Blues Club" που το διηύθυνε ο J.V. WOOD (ή WOODY), ένας τύπος που κουβάλαγε ένα ροκάδικο παρελθόν και παρότι έπαιξε μπάσσο δεν είχε συμμετάσχει σε συγκρότημα. Η ιστορία του ξεκινάει απ'το 1963 όταν υπήρξε πιονιέρος της Mod κίνησης και λίγο μετά γινόταν πορτιέρης στο διάστημα "Crawdaddy" κλάμπ του Ρίτσμοντ, όπου έπαιζαν μεγάλα ονόματα της εποχής σαν τους Yardbirds. Στο Λονδίνο κάτι φεγγάρια, μοιραζόταν τον ίδιο όροφο με τον Eric Clapton. Τέλη της δεκαε-

τίας του 60 φεύγει στον Καναδά και παίζει με τον L. Cohen και άλλους πολλούς. Πέντε χρόνια μετά, γυρίζοντας πίσω, εγκαθίσταται στο Πένζανς και ασχολείται στο "Jocsey's". Στο χώρο αυτό, τις Κυριακές δημιουργεί χάπεννγκ, jazz και ποιητικές βραδιές.

Ο BERT BISCOE (φωνή/κιθάρα), ανακατεύθυν πολύ με την φολκ μουσική και ποίηση. Είχε μάλιστα εκδώσει σε περιορισμένα αντίτυπα, μία ποιητική συλλογή με τίτλο "Brengun". Ήταν ο μόνος του γκρούπ γέννημα - θρέμμα της Κορνουάλλης και την αγαπούσε τόσο ώστε η πρώτη φορά που πέρασε τα όριά της, ήταν με τους BRAINIACS όταν παίζαν στο Πλύμουθ! Είχε σχηματίσει με τον CHARLIE TAYLOR (ή "DICKIE HART" ή "KURT WEILL" ή "NOTHING") τους Chira Pig οι οποίοι αγαπούσαν το πειραματικό blues και το 1975, κάθε Παρασκευή επί 9 μήνες παίζαν στο κλάμπ του WOODY. Τέταρτο μέλος των BRAINIACS ήταν ο ντράμπερ STEVE "HEARTBEAT" HUDSON (κιθάρα) Λονδρέζος, μα ζύσε στην Κορνουάλλη. Ο CHARLIE είχε σπουδάσει Νομικά στην Οξφόρδη και πριν τους Chira Pig είχε παίξει στους Half Human Hands και τους

Wideboys.

Οι BRAINIAC 5, σχηματίστηκαν το φθινόπωρο του 1976 από τους τέσσερεις και ήταν ένα καθαρό παράγωγο του "Jocsey's". Το τι μουσική έπαιζαν μάλλον πρέπει να την ακούσει κάποιος γιά να κρίνει. Σημασία έχει πως τα πάντα βρίσκονταν μέσα. Αρχικά γρήγορο και άγριο punk, στοιχεία reggae, ψυχεδέλεια που όσο περνούσε ο καιρός τόσο και κέρδιζε έδαφος. Όλα αυτά συνδέονταν με σωστό τρόπο και η παρουσία του γκρούπ στη σκηνή επηρεάζονταν απ'το στύλο που έπαιζε.

Πολύ γρήγορα το κοινό που μαζεύοταν στο κλάμπ έγιναν οπαδοί τους κι όταν αυτό έκλεισε λόγω προστριβών με τους μπάτσους, στις αρχές του 1978, ο κόσμος τους ακολούθησε όπου έμφανιζονταν στην ευρύτερη περιοχή : Στο κλαμπ "Rennmare" του Χέιν, στην "τρύπα" "Gulval Meadhouse" και στο "William IV" του Τούρβο. Αυτό το τελευταίο, είναι υπεύθυνο για την πρώτη παρουσία του γκρούπ σε βινύλιο με δύο τραγούδια στη συλλογή "Double Booked" που κυκλοφόρησε το Δεκέμβρη του 1977. Τα κομμάτια αυτά ήταν το "Natty Punko" ,ενα γρήγορο πανκ όπως απαιτούσε η εποχή και το "Marilyn Monroe", ενα blues

γεμάτο ψυχεδελικές πινελιές με την αρμόνικα του WOODY και την κιθάρα του CHARLIE να προστανται σ'όλο τους το μεγαλείο. Ο δίσκος αυτός τους έκανε γνωστούς σ'ολόκληρη την περιοχή κι έτσι η μπάντα+καθιέρωσε συστηματικά εκδρομές και εμφανίσεις κατά μήκος του ποταμού Ταμάρ, σε μία αχτίνα 100 μιλίων που όλο και μεγάλωνε, φτάνοντας ως το Ντέβον, δηλ. τον "έξω κόσμο!"

Στο Εξετερ, βρήκαν μία καλή ανταπόκριση, παίζαν με τους XS και τους Jankyard Angels που στο μέλλον αποτέλεσαν τον πυρήνα των Fans, ενός σπουδαίου και παραγνωρισμένου punk γκρούπ. Βοήθησαν ακόμα στην έκδοση, ενός απ'τα πρώτα αγγλικά φανζίνς της εποχής, του "Worthless Words". Σιγά - σιγά εξελίσσονταν. Οι πρώτοι πανκ ήχοι, δίναν τη θέση τους σε περισσότερο μελωδικές ψυχεδελικές συνθέσεις, γεγονός που δεν υπολειτούργησε στην δυναμική παρουσία των BRAINIACS. Η ανεξάρτητη εταιρία ROACH αποφάσισε να κυκλοφορήσει την πρώτη ουσιαστική δουλαΐα τους. Την άνοιξη του 1978, εμφανίζεται το EP "Mushy Doubt". Το κοσμούσε ένα ψυχεδελικό εξώφυλλο, σχεδιασμένο από τον Ufi, ένα

ΔΙΣΚΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Το τι θα μας παρουσιάσει στο μέλλον η μέχρι πρότινος σχεδόν αποκλεισμένη Α. Γερμανία, γίνεται φανερό, χάρη σε μερικούς δίσκους που έφτασαν στα χέρια μας, μέσω του φίλου μας Reinhart.

Ξεκινάμε με τους FEELING B και το ομώνυμο άλμπουμ τους, το οποίο, όπως και τα υπόλοιπα είναι παραγωγής 1989 και κυκλοφορούν απ'την εταιρία AMIGA. Οι F.B λοιπόν, είναι μία ομάδα που δρα κάμποσα χρόνια μα μόλις πέρσι κατάφερε να βγάλει LP στην αγορά. Πρόκειται για ένα συγκρότημα που τινάζει μυαλά στον αέρα (με την καλή - αν υπάρχει - έννοια). Εχουν εμπεδώσει χίλια δυό μουσικά δεδομένα και καταφέρουν να τα εξωθήσουν με μοναδικό τρόπο σε ρυθμούς δημιουργίες παιγμένες ζωντανά στο στούντιο. Οι συνθέσεις τους χαραχτηρίζονται από ένα δυναμικό που δείχνει πως το μέλλον ανοίγεται μπροστά τους με άριστες προοπτικές. Τραγουδούν στα γερμανικά, μα μη φανταστείτε ότι ξενίζουν. Χώρια που η οργισμένη μουσική τους φτάνει και περισσεύει για να τονίσει την άγρια ομορφιά των FEELING B.

Η σκυτάλη περνά στους αγγλόφωνους DEKA DANCE. Δεν ξέρουμε ποιά επέτειο γιορτάζουν με το LP τους "Happy Birthday", πάντως οι τύποι έχουν σπουδάσει πολύ καλά το αντικείμενο της συνολικής δουλιάς που παρουσιάζουν. Ο Zappa και ο Beefheart οδηγούν τα βήματά τους και διασκευάζουν με χιούμορ και μπόλικο φανκ το "In The Walrus" των Lennon/Mc Cartney. Παίζουν με τη μουσική και η ηλικία τους δείχνει να τους επιτρέπει να το διασκεδάζουν με την ψυχή τους. Βασικό στέλεχος των DEKA DANCE είναι ο τραγουδιστής και τρομπετίστας Klaus Weihelt, ενώ κάμποσοι άλλοι τιτιβίζουν γύρω του χαρούμενα και νοσταλγικά.

"PAROKTIKUM" είναι ο τίτλος της συλλογής που πε-

ριλαμβάνει συγκροτήματα της νέας εσοδειας. Οι DIE SKEPTIKER, οι FEELING B, οι ZORN, οι AG GEIGE και μερικοί άλλοι παίζουν κομμάτια που υπάρχουν και σε δίσκους τους. Υπάρχει μία προχειρότητα στην παραγωγή και γενικά πολλές συνθέσεις μοιάζουν να "χάνουν", η ουσία όμως βρίσκεται στο ότι όλοι αυτοί οι νεολαίοι μπορούν να ροκάρουν εξίσου δυνατά με οποιονδήποτε συνάδερφο τους στη Δύση.

Γιά να φτάσουμε στο ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ : Είναι ο άρτιο κυκλοφορήσας πρώτος μεγάλος δίσκος των SANDOW, "Stationen Einer Sucht", ενός γκρούπ που υπάρχει απ'το 1987, τραγουδά και αγγλικά και γερμανικά με τηγέτη τον τραγουδιστή και κιθαρίστα Kai Uwe Kohlischmidt από τα ανερχόμενα αστέρια του ανατολικογερμανικού underground ο οποίος συνοδεύεται από τον Chriw#s Hinze (κιθ. φωνή), την Andrea Spiegelberg (μπάσσο, όργανο, μόλις εγκατέλειψε το γκρούπ) και τον ντράμερ Tilman Berg. Θα έλεγα πως φέρνουν πολύ κοντά στα αμερικανικά συγκρότημα σαν τους Giant Sand ή τους Dream Syndicate και αν νομίζετε πως υπερβάλλω να μου..Πάντως ο ίχος των SANDOW είναι σίγουρα γεμάτος από προσωπικά στοιχεία. Τέρμα οι ενισχυτές, ακατέργαστα μουσικά περάσματα με τις κιθάρες να δημιουργούν τείχη ήχου και ο Reinhart γράφει πως τα live τους είναι καταπληκτικά. Κρίνοντας από το δίσκο, δεν έχω απολύτως καμμία αμφιβολία. Τραγούδια σαν τα "Born in the GDR", "Happy Day", και "Sucht", αρκούν να σηκώσουν την τρίχα "κάγγελο". Οσοι πιστεύετε αυτά που γράφω, δεν έχετε παρά να στείλετε μερικά δολλάρια στον Reinhart στη διεύθυνση : Reinhart Brandenburger, 3500 Stendal 5, Pariser Kommune 11, DDR.

Sandow

VARIOUS ARTISTS :

- "This House is not a Motel"
(Glitter house/Hitch Hyke 1989)

Ιδού και μία συλλογή για να ανάψουν λιγάκι τα αίματα. Η ουσία μερικών - 15 τον αριθμό - από τα καλύτερα underground συγκροτήματα της περασμένης δεκαετίας που καλούνται να παίξουν σημαντικό ρόλο στην καινούργια. Εχουν όλα τα προσόντα για να αποδείξουν πως για να είσαι καλός δεν χρειάζεσαι καθοδήγηση. Το ένστικτο και η αυθεντικότητα φτάνουν και περισσεύουν. Χώρες καταγωγής, διάφορες. Οι γνωστοί μας LES THUGS από τη Γαλλία, οι Αγγλοί BIRDHOUSE, οι Αυστραλοί BORED που εξέπληξαν πέρσι το χειμώνα το ευρωπαϊκό κοινό, οι Ολλανδοί LOVESLUG. Από τις ΕΠΑ ροκάρουν τα αστέρια της Sub Pop, οι διαρκώς αναπτυσσόμενοι και αγαπημένοι των κριτικών, MUDHONEY, οι FLUID και οι παλιότεροι MIRACLE WORKERS, οι GREEN RIVER, BLOOD CIRCUS και BOYS FROM NOWHERE. Τέλος και οι Γερμανοί έχουν την τιμητική τους και τη συλλογή πλαισιώνουν ολόφρεσκοι Δαίμονες σαν τους DER BEAT FROM BAGDAD, τους SUBWAY SURFERS, τους SURFIN DEAD και τους BROKEN JAG. Δεν σας φτάνουν αυτά που έγραψα ; Τότε επενδύστε, βάλτε το δίσκο στο τέρμα και αφήστε τους γείτονες να καλούν τους μπάσους. Να είστε σύγουροι πως θα μείνετε απόλυτα ευχαριστημένοι γιατί κανείς δε θα τολμήσει να πλησιάσει σε ακτίνα μικρότερη των 100 μέτρων!

HENRY KAISER BAND

- Heart's Desire"
Reckless 1990 (79 Upper Str.
Islington, London N1, ONU,
England)

Ο διπλός δίσκος του H. Kaiser, κυκλοφόρησε το Φλεβάρη που μας πέρασε. Ο H.K. κατάγεται απ'το LA και θεωρείται βιρτουόζος κιθαρίστας, σε σημείο που να είναι περιζήτητος γιά συνεργασία από άλλους μουσικούς, ακόμα και από τον "δύσκολο" Fred Frith. Κάθε τρείς μήνες περίπου, μαζεύει μερικούς φίλους και εμφανίζεται σε διάφορα κλαμπ της Καλιφόρνια, όπου παίζουν αυτά που επιθυμεί το καρδιά τους. Το "Heart's Desire", ηχογραφήθηκε "ζωντανά" σε ένα από τα κονσέρτα του γκρούπ και αντικατοπτρίζει τα ποικίλλα γούστα του Kaiser, όσον αφορά το rock κι όχι μόνο. Stockhausen και Hanes, μα και Hendrix, Grateful Dead, Beefheart, Neil Young (η διασκεύη του "The Loner" είναι φανταστική), καθώς και συνθέσεις των μελών της μπάντας, σε μία ευρύτητα απόψεων κάθε άλλο παρά ασύνδετη.

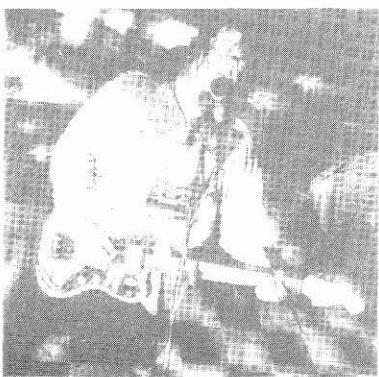
LEAVING TRAINS

- "Transportational d. Vices"
(*SST/Di Di 1989*)

Με μοναδικό original μέλος τον τραγουδιστή και κιθαρίστα Falling James Moreland, οι Leaving Trains, στο τέταρτο άλμπουμ τους, αφ'ενός δεν έχουν κάνει βήμα πέρα από το "Well Down Blue Highway" του 1984, αφ'ετέρου είνα δύσκολο να βαρεθεί κανείς το δίσκο αυτό. Το rock'n'roll τρέχει δυνατό στις φλέβες τους, το ίδιο και η μουσική τους. Σαφώς προτιμότεροι από διάφορους western τύπους που κυκλοφορούν στην γειτονιά τους.

TAD

- "God's Balls"
(*Sub Pop/Hitch Hike 1989*)

Τι τίτλος ! Τι τίτλος ! Οδηγούμενοι απ'τον ευτραφή Tad Doyle, αυτοί οι άξεστοι και βρωμεροί μάγκες από το Seattle, μας βομβαρδίζουν ανελέητα με σκληρό ροκ, απ' την αρχή ως το τέλος αυτού του LP. Και όταν μιλάμε γιά ροκ, δεν εννούμε κάτι μεταλλικές αισθίες ή thrash, ή δεν ξέρω εγώ τι άλλο, μα γνήσιο βαρύ ροκ που έτσι και το ακούσουν κάτι "παππούδες" που προσπαθούν να κονομίσουν γιά τα γεράματα εκστασιάζοντας πλήθη πιτσιρικάδων σε δεινοσαυρικές εμφανίσεις, θα ντρέπονται γιά ότι υπήρξαν στο παρελθόν. Υπάρχει ρυθμός εδώ πέρα και καλά θα κάνετε να σηκώσετε τα πόδια σας.

SHIVA BURLESQUE

- "Shiva Burlesque"
(*Nate Starkman and Son, Greece 1989*)

Το πρώτο μεγάλο βήμα των Kali-fornézων αυτών λυρικών. Επηρεασμοί από μυστικισμό, ανατολικές φιλοσοφίες, αρχαία Αίγυπτο. Μέσα σ' αυτά τα απροσέλαστα τούνελ αισθητικής, αγκαλιάζοντας κάθε πτυχή του παράξενου και γοητευτικού, οι S.B. μας καλούν να διατρανώσουμε τις ανησυχίες μας απέναντι στο πραγματικό. Υιοθετημένοι απ'τους Savage Republic, υπό την καθοδήγηση των Grant Lee Phillips και Jeff Clarke, οργώνουν τα βάθη της ψυχής τους και ανασύρουν

διαμάντια. Εμεις τους παρακολούθούμε υπνωτισμένοι σ'αυτό το ταξίδι ενόρασης που μας χαρίζουν απλόχερα. Ποιητικές στροφές καλύπτουν τους στίχους τους με μιά ομορφιά που κάποιες στιγμές χάνεται σε ένα λικνιστικό περίγραμμα. Άλλού πάλι, η επιδραση των εξευρωπασμένων Texedo Moon, κυλάει ανεπαίσθητα στις μελωδίες των Shiva. Όλα δείχνουν ένα δρόμο με αξιόλογες προεκτάσεις που στο τέλος αφήνει ένα σαφέστατο μήνυμα για όσους δεν έμειναν στη θέση τους : "Εγκαταλείψτε το πλοίο". Όσο για την καλαισθησία της δλης εμφάνισης του δίσκου, Μπράβο στην N.S. and S.

THE BASTARDS

- "Monticello"
(*Glitterhouse/Hitch Hike 1989*)

Πόση φασαρία μπορούν, νομίζετε, να κάνουν μία κιθάρα, ένα μπάσο και μία ντράμς. Οτι και να σκεφτείτε, σίγουρα θα αλλάξετε γνώμη αφού ακούσετε τον δίσκο των "Μπάσταρδων". Αν θυμόσαστε τη θεραπεία στην οποία υποβλήθηκε ο Mc Dowell στο "Κουρδιστό Πορτοκάλι", δηλ. να αναγκάζεται να παρακολουθεί με τα βλέφαρα μαγκωμένα, σκηνές ωμής βίας, μπορείτε τότε να αναλογιστείτε τη δοκιμασία του να ανοίξεις τα αυτιά σου για να ακούσεις το LP τουότο. Ενας οχετός εξαιρετική φασαριόζικης, επιθετικής μουσικής, ενα μπαράζ H/C, βγαλμένου από τα σωθικά δύο αμερικανών κωλοπαιδαράδων, του Joakim Brener και του Antony Martin και ένος στίχου που θα έκανε πολλά γιάνκικα αυτάκια να κοκκινίσουν, δεν μπορείς να μην αναρωτηθείς, ποιά κολασμένη ψυχή μπορεί να φτιάχνει τέτοιο ήχο. Ήχο που τεντώνει τα νεύρα, σηκώνει τις τρίχες του κεφαλιού και θέτει σε δοκιμασία όλες τις ψυχικές εφεδρείες. 3. Ακούστε το δίσκο, μα μην πείτε πως δε σας προειδοποίησαμε. 2. Στο τέλος της οδυνηρής διαδρομής της βελόνας στα κανάλια του "Monticello", η παραφορά του Brener αποκορυφώνεται στο τελευταίο, ομότιτλο κομμάτι που θαρρείς πως βγαίνει κατ'ευθίαν από τη φρίκη : "There's something Wrong in Monticello, it's so Hot, it's so Hot..." 1. Πρόκειται γιά το πρώτο μεγάλο πείραμα του γκρούπ. Προηγείται ένα μινι με ενδεικτικό για την ψυχοπευματική κατάσταση των δημιουργών του τίτλο :"You didn't give a damn about the Exploding Man, because you Killed him". 0. Αναμφισβήτητα, ο πιό φεμινιστικός δίσκος της περασμένης χρονιάς...

S. K.

THE DEVIANTS

- "Ptoof LP"
(*Psycho, 1983*)

Αυτός ο δίσκος των (Social) DEVIANTS, είναι ο πρώτος τους. Πρωτοκυκλοφόρησε το 1983 και γιά όσους δεν τους ξέρετε, οι DEVIANTS, αποτέλεσαν το Εκείνημα, μαζί με τους

E.Broughton Band και τους Hawkwind γιά μία πολιτική αντιεξουσιαστική αφύπνιση της αγγλικής νεολαίας. Βέβαια ποτέ δεν απόκτησαν την καταξίωση που τους άξιζε και ποτέ δεν πικράθηκαν γι'αυτό. Αν μάλιστα βρεθείτε ακόμα και σήμερα στο Λονδίνο, δεν αποκλείεται να δείτε κάποια αφισσούλα που να αναγγέλει σεμνά κάποια εμφάνιση του Mick Farren και της παρέας του σε κάποιο κλαμπάκι. Το άλμπουμ αυτό, που επανακυκλοφόρησε η Psycho πριν αρκετά χρόνια, είναι κάτι που αξίζει να ακούσετε, αν και ίσως είναι δύσκολο να βρεθεί, τουλάχιστον στην συσκευασία που πρωτοπαρουσιάστηκε είκοσι και, χρόνια πριν. Τραγούδια που βγαίνουν κατευθείαν από την καρδιά, δυνατές ροκές και έντονες γεύσεις από ήχους σπάνιας ευαισθησίας. Σκεφθείτε ότι το 1968, κυκλοφόρησε και διανεμήθηκε εξ ολοκλήρου μέσω του τότε underground Τύπου. Πάντως η προσπάθεια της Psycho είναι άψογη : Το εξώφυλλο είναι σχεδόν πανομοιότυπο της ορίτζιναλ έκδοσης και μόνο αν το βρείτε στα ράφια κάποιου δισκάδικου θα καταλάβετε γιά τι σας μιλάμε.

THE MIRACLE WORKERS

- "Moxie's Revenge" LP
(1989, Get Hip, POBox 666, Canonsburg, PA 15317, USA)

33

Wow, Wow, Wow !Ολοι τους ξέρετε, όλοι τους εκτιμάτε, όλοι τους ζηλεύετε. Οι αγαπημένοι του ζωντανού garage, επανέρχονται με ένα άλμπουμ το οποίο περιέχει ηχογραφήσεις του 1983 ! Και μάλιστα σπάνιες, αφού στο "Moxie's Revenge", εμπεριέχεται το πρώτο και εξαντλημένο πολλά χρόνια EP τους, τρία κομμάτια απ' το μίνι "Sounds Interesting", καθώς και άλλα τέσσερα που βλέπουν γιά πρώτη φορά το φως της ημέρας. Οι Oregoneños M.W. κοντά στα δέκα έτη παρουσιάζουν ανά τον κόσμο τις δημιουργίες τους που ξεπετάγονται ιερόσυλες από τα αχανή σπλάχνα του γκαράζ των 60's παιγμένες σε υψηλές στροφές. Είναι μία μουσική που αποκλείεται να βαρεθεί κανείς, επειδή διακρίνεται από την όλη ζωντάνια που γέννησε το rock. Οι πέντε 'Θαυματοποιοί', φοράνε μαύρα γυαλιά, καταναλώνουν άπειρες ποσότητες μπύρας και άλλων ευγενών

ουσιών και στις εμφανίσεις τους προκαλούν πανικό. Στο δίσκο αυτό η διασκευή του "Psycho" των Sonics και οι ψυχεδελικές εξάρσεις του "Strange Little Girl", σας καταδικάζουν σε ζωηρές επιδοκιμασίες κάθε πράγματος που οι...άλλοι θεωρούν επικίνδυνο.

THE GORIES

- "House Rockin'" LP
(1989, Wanghead, 19620 Warham Rd. New Boston, Michigan 48164 USA)

Αν αναρωτηθείτε, τι μπορούν να φτιάξουν ένας μαύρος - Mick Collins (φωνή, αρμόνικα, κιθάρα), μία λευκή - Peggy O'Neil (ντράμ) και ένας λευκός - Dan Kroha (κιθάρα, φωνή), η απάντηση είναι : Ενα συνοθύλευμα γοητευτικής και παραφρονημένης rock'n'roll, ακατέργαστου και βασανιστικού blues και διαφόρων σκοτεινών επιρροών που στρώνουν το χαλί για να πατήσουν τούτοι εδώ οι Gories. Παρέα έχουν μπόλικη να τους συντροφεύει στο ταξίδι τους : Ο Link Wray, ο J. Lee Hooker, οι Cramps και οι Dr. Feelgood, ο Bo Diddley, ο Willie Dixon και...αρκετά. Δόσεις Μαύρης Μαγείας και μπόλικο voodoo, μην το σκέφτεστε καθόλου. Αν ο Lux Interior και η παρέα του σας απογοήτευσαν στο MTV, ορίστε τα νέα "είδωλα" γιά να ταράξουν τη γαλήνη σας. Ακούστε το μετά τις εκλογές και αναρωτηθείτε, ποιόν και γιατί ψηφίσατε.

THE WICKED ONES

- "The Devil's in my Pants / Nightmares / The Boy That Time Forgot" (1989 single, Get Hip).

Πολλαπλή δραστηριότητα. Garage. Ψυχεδελεια. Surf Beat. Τρεις συνθέσεις διαφερετικού ύφους η κάθε μία, συνθέτουν τους W.O., τέσσερεις μουσικούς με καταβολές λίγαν ισχυρές ώστε να τους επιτρέπουν ένα ντεμπούτο σαφώς προχωρημένο, κάτι που με κάνει να περιμένων εναγωνίων το επόμενο βήμα τους. Μία συνεργασία του Joel Barnett (Miracle Workers), του Rich Spaugh (Drive Train) και των Pete Wein-

berger και Terrence Kerrigan (The Surf Trio), που στο σύνολό τους εμπεδώνουν σαν καλοί μαθητές όλα όσα διδάχτηκαν στην μακρόχρονη θητεία τους στο rock'n'roll στη δεκαετία που έσβησε. Κάπου οι Buzzcocks συναντούν τους Ramones και οι Seeds τους...Last Drive. Εχουν ακόμα ένα από στο πλάι τους, οι Wicked Ones οι οποίοι είναι ότι δίνουν σημασία στη λεπτομέρεια κάτι που σπανίζει στην εποχή μας. Και στην καρδιά μας έχουμε αρκετό χώρο για τέτοιους καλλιτέχνες.

THE LAUGHING HYENAS

- "You Can't Pray a Lie"
(LP 1988, Touch...Go, PO Box 2520, Chicago, IL 60625).

Γελαστές Υαινες ! Ας γελάσω κι εγώ ! Η φωνή του John Brannon, είναι ένας οδοστρωτήρας που στο πέρασμά του σαρώνει τα πάντα. Απ' το Ανν Αρμπορ του Μίτσιγκαν, οι νέοι ήρωες της σαματατζίδικης rock, τα δίνουν όλα, προκειμένου να παρουσιάσουν το επερχόμενο μελλοντικό πυρηνικό ολοκαύτωμα. Στη φωτογραφία, μοιάζουν ήσυχοι, η κοπελλίτσα χαμογελάει αινιγματικά και μονάχα το σκοτεινό βλέμμα του Brannon, κρύβει μία υποψία γιά το τι συμβαίνει μεσα σ'αυτό το άλμπουμ. Μουσική γιά να ξεβουλώσουν τ'αυτιά των κουφών, η νέα θεραπεία, στριγγλίες παραφροσύνης, η κόλαση συλάει καυτή στο βινύλιο. Με ελάχιστα ακούσματα, ο δίσκος καίγεται και αφήστε τον να κρύσσει προτού αποπειραθείτε να τον βγάλετε απ' το πλατώ. Ετσι κι αλλοιώς, οι L.H. σας υπόσχονται ένα αέχαστο πάρτυ όπου τα λουλούδια θα μαραίνονται στα ανθοδοχεία...

COSMIC PSYCHOS

- "Go The Hack"
(LP 1989 Normal/Hitch Hyke).

Οι Cosmic Psychos ξεκίνησαν από την Μελβούρνη σαν Spring Plains το 1983 έχοντας ένα τραγουδιστή που τον έδιωξαν ένα χρόνο μετά, μάλλον με τις κλωτσιές. Το Γενάρη του 1985, σαν τρίο πλέον (Dr.Ross Knight, Bill Walsh, Peter Jones) άλλαξαν σε C.P. κι έκτοτε βρίσκονται μαζί και στα εύκολα και στα δύσκολα. Αυτό είναι το πέμπτο τους LP και όπως στα προηγούμενα κυριαρχεί το σπινταριστό rock που ενεργεί καταλυτικά στα 9 κομμάτια του δίσκου. Ολοκληρωμένοι μουσικοί, παίζουν αυτό που γουστάρουν, χωρίς πολλά - πολλά. Είναι αυθεντικοί, κήρυκες μίας μουσικής που χτυπάει τα αυτιά προξενώντας δυσλειτουργίες και θες δε θες είσαι καταδικασμένος να χτυπέσαι μέχρι το τέλος. Οι επιρροές τους - όπως οι ίδιοι ομοιογούν - έκινάν απ' τους Zeppelin και τους Sabbath και φτάνουν στους Pistols, τους Ramones και τους Saints. Παραμένουν στο μεταίχμιο, ανάμεσα στο punk και το H/C, έχοντας βρει τη χρυσή τομή και εμείς δεν έχουμε κανένα λόγο να μένουμε παραπονεμένοι.

THE CHUD

- "Mirage"

(LP 1989, LSD POBox 620609, 1000 Berlin, W. Germany)

Οταν έμαθα ότι διέλυσαν οι Veterans, πιάστηκε κυριολεκτικά η ψυχή μου. Δε μπορούσα να φανταστώ ότι υπάρχουν κάποιοι στον Ευρωπαϊκό χώρο, να υψώσουν τη φω-

νή τους μέσα από ένα rock που να βρίθει ποιητικών ψυχεδελικών στοιχείων και να αποσκοπεί σε μία ήρεμη διάθεση ψευδαισθήσεων. Ευτυχώς για όλους μας, λογάριαζα χωρίς τους CHUD. Ξεκίνησαν και διαβιούν στο Βερολίνο και μετά από δύο σίνγκλς και ένα LP ("Silhouettes of Sound" LSD 1986), επιστρέφουν δριμύτεροι και παρουσιάζουν ένα απ' τα καλύτερα άλμπουμς της δεκαετίας. Ο Vic Count, είναι αιδιαφολονίκητος ηγέτης της μπάντας, ιδρυτικό στέλεχος, κιθαρίστας και τραγουδιστής και υπεύθυνος κατά το πλείστο, της δουλειάς των CHUD. Περιορισμένος ο ρόλος του συνιδρυτή Rick Zonter, ενώ έπονται οι περσινοί προσχωρήσαντες στην ομάδα Sandy Hobbs και Nick Young που αποδυκύνονται ιδιαίτερα χαρισματικοί, καθώς και άλλοι που φροντίζουν να χτίσουν τον σούπερ ήχο του συγκροτήματος. Το "Mirage" πετάει στα σκουπίδια κάθε αντιαισθητική σκέψη που θα μπορούσατε να κάνετε. Είναι άφογος απ' την κυρφή ως τα νύχια. Μία αποθέωση του ρομαντισμού που δε θα χαθεί ποτέ, ένας δρυμός στιχουργικών απολαύσεων μέσα απ' τα περάσματα του βιολιού. Αξεπέραστη τρυφερότητα, βρίσκεται παντού διάσπαρτη. Ακούγοντας το δίσκο θα ευχόσασταν να ζούσατε αλλού, κάπου όπου τα παραμύθια δε σβήνουν όσα χρόνια κι αν περάσουν. Η αιμοσφαιρική ψυχεδελεια των CHUD στο "Walking Home Alone", γίνεται συγκλονιστική στα 8 λεπτά που διαρκεί. Το "Mirage", είναι έξυπνο, μεστό, ευφορικό, ζωντανεύει τη χαρά που μπορεί εφανικά να ξεπήδησει από τη θλίψη, ή το αντίθετο. Προσπαθείστε να αγγίξετε το όραμα

που προκαλούν οι CHUD. Θα δείτε ότι είναι αστείρευτο.

LINK PROTRUDI and THE JAYMEN

- "Missing Links"

(LPaside, 45bside, Skylad, 6 Valley Brook Dr. Middlesex, N.J. 08846 USA)

Θυμάστε βέβαια (αλλοίμονο), τον προηγούμενο δίσκο τους "Drive It Home" του 1987, έτσι; Η γεύση είναι η ίδια κι όσοι δεν τη δοκιμάστε, κακό του κεφαλιού σας. Ο κύριος Rudi "Fuzztone" Pro trudi, διαδηλώνει για μία ακόμα φορά την λατρεία του στον Link Wray, διασκευάζοντας κομμάτια του, βάζοντας δικά του, έτσι για αλλαγή και παίζοντας το βασικό θέμα του τλεοπτικού "Batman", με ένα ξεκαρδιστικό διάλογο μεταξύ εκείνου και του Michael Jay. Ο δίσκος είναι απολαυστικός, γρήγορος και περιέχει ότι έμεινε έξω από το προηγούμενο άλμπουμ. Πάιξτε τον δυνατά και φέρτε και τους γονείς σας στο δωμάτιο. Είναι καιρός να μάθουν πως καπνίζετε και να είστε σίγουροι ότι οι Jaymen θα τους φτιάξουν τα κέφια! Χώρια που μπορεί να ξυπνήσει και το θηρίο που κοιμάται τόσα χρόνια μέσα τους.

ΓΚΟΥΛΑΓΚ

• Big Talk (Μόνο Λόγια)
(7in EP, Wreck Age, Γερμανία)

Δεύτερη προσπάθεια των Σαλονικών Γκούλαγκ μετά το προηγούμενο πολύ καλό μίνι τους στη Lazy Dog κι εν όψει του άλμπουμ τους. Υπάρχουν εδώ, δύο τραγούδια που υπήρχαν και στο ντεμπούτο τουςκάπως διαφοροποιημένα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι υστερούν σε κάτι. Γρληγορή μουσική, ένας ρυθμός που "παίζει" ανάμεσα στο H/C και το σκληρό ροκ, στίχοι γεμάτοι και με ουσία. Οι Κώστας Αποστολίδης,

G.T. Vampir, Κώστας Καρκαλής κι ο Γιώργος που τραγουδάει, είναι ολοκληρωμένοι μουσικοί, ξέρουν τι ζητούν και τι παίζουν. Όλα τα κομμάτια, τέσσερα στη σειρά, αντικατοπτρίζουν μία διαφορετική σκάλα, μέσα στη μουσική που παίζουν τα ελληνικά συγκροτήματα και μας οδηγούν στο συμπέρασμα πως το άλμπουμ τους θα είναι από κάθε άποψη μοναδικό. Το "Τρελός Μουσικός", ειδικά θα ακούγεται ευχάριστα και μετά από δέκα χρόνια. Ο ισχυρός ρομαντισμός που βγάζει, αντανακλά τα αισθήματα όλων όσων καταλαβαίνουν τι σημαίνει να είσαι μόνος.

VARIOUS ARTISTS

• "Gimme The Keys"
(Trigon 1989, 6837 Hanna Ave.
Canoga Park, CA 91303, USA)

Εφτά, καινούργιες - σχετικά - μπάντες, όλες από καλές έως πολύ καλές, παρελαύνουν στη συλλογή αυτή, τονίζοντάς μας πως η Καλιφόρνια έξακολουθεί να διατηρεί το κέφι και τη διάθεσή της για σπιντάτο rock'n'roll. Γιά κάποιο πιθανό, λοιπόν, πάρτι σας στο "Gimme the Keys", ακούγονται οι : Moist and Meaty, The Next Big Thing from Britain, Claw Hammer, Fearless Leader, Thirsty Brats, Crawlspace και Lexington. Όλοι έχουν ο καθένας τη "βίδα" του, αλλά η πιθανά, μοναχική τους καριέρα, ίσως σας κάνει να τους αγαπήσετε. Ξέρουν πως δεν αποτελούν κάτι το ξεχωριστό ή το μοναδικό. Μα ποιός δίνει δεκάρα, τη στιγμή που τα παιδιά αυτά, στην ηλιόλουστη Καλιφόρνια κάνουν ότι μπορούν γιά να φτιάξουν τη διάθεσή μας ;

THE JONESES

• "Tits and Champagne"
(LP 1989, Trigon)

Να και κάποιοι που μέσα τους κυλαί ζωντανό το αίμα των New York Dolls και των παλιών καλών Stones. Τέσσερεις παλαβιάρηδες που οδηγούνται από τον κιθαρίστα και τραγουδιστή Jeff Drake, ενώ έχουν μ'αυτό το όνομα κυκλοφορήσιες άλλους δύο δίσκους τα "Keeping Up with the Joneses" και "Criminal". Το περσινό αυτό LP τους αρχικά κόπτηκε με το πρώτο τους όνομα τη στιγμή που ήδη είχαν μετονομαστεί σε Hollywood Joneses. Εξώφυλλο, η Σοφία Λόρεν και η...πως τη λένε, γαμώ το... α! Τζην Χάρλοου... σ'όλη την μεγαλοπρέπειά τους, που ανάβει τα αίματα. Το πιανάκι στο κομμάτι "Your cheatin' Heart", φτιάχνει ένα τραγούδι, κομμένο και ραμμένο στα γούστα του Jagger, ενώ τα υπόλοιπα δε στερούνται πλάκας και δυναμισμού. Διασκεδάστε ανάλογα.

THE CHARMS

• "Stabbing In The Dark"
(Hitch Hike LP 1989)

Αν υπήρχε ειδική κατηγορία πρωτευμφανιζόμενου γκρούπ, σίγουρα οι

Charms θα έπρεπε δικαιωματικά να καταλάβουν κορυφαία θέση. Οι Charms, ένα καλιφορνέζικο τρίο, από τους Saull Koll, κιθάρα - φωνή, Bill Jennings, μπάσσο - φωνή που υπογράφουν και τις συνθέσεις στο δίσκο και στο Jim Brenham, ντράμας - ένα τρίο με ανύπαρκτη προϊστορία, ντεμπούταρουν με το "Stabbing in the dark" στην ανεξάρτητη μουσική σκηνή με μία φρεσκάδα και κυρίως με μιά ειλικρίνεια που ξαφνιάζει. Δεν επιδιώκουν να κάνουν φασαρία, δε θέλουν να σοκάρουν, δεν τους ενδιαφέρει να πρωτοτυπήσουν, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι μπούνται κάποιον. Παρουσιάζουν μονάχα, με το θάρρος των δημιουργών που έχουν εμπιστοσύνη στο ταλέντο τους, 13 κομμάτια που αξιολογούνται από καλά έως αριστουργηματικά : "So many schools of thought/and a million works of art/will never be unneiled/by those afraid to fail". Δεν είναι εύκολο να χαρακτηρίστε τη μουσική των Charms, αν δε θέλουμε να τους κολλήσουμε την ετικέττα "αμερικάνικο κολλεγιακό ροκ". Η μελωδική γραμμή είναι πιό ευδάκριτη, κυριαρχεί στις συνθέσεις τους. Σ'αυτές υπάρχει χώρος για ευαίσθητες μπαλλάντες με συνοδεία ακουστικής κιθάρας, όπως στο υπέροχο "The leader's lied" και τα "Most of the things I say" και "Play the game", μέχρι τα έντονα ηλεκτρικά, αλλά έξοχα ισορροπημένα κομψοτεχνήματα, "That's the way I remember it" και "Love Products". Κοντολογής, η μουσική τους είναι σαν το στίχο τους : Απλός, πηγαίος, εξομολογητικός, χωρίς σπουδαίες αλήθειες ή σοφιστικές διατυπώσεις. Σ.Κ.

HATE THAT SMILE

• "We are Tired of being the Target!"
(κασέτα από την CHRIST TAPES,
ΒΡΩΜΙΑ, Τ.Θ. 9, Πτολεμαΐδα 502
00)

Κομμάτια ηχογραφημένα στο Μπούρνμάουθ της Αγγλίας περιλαμβάνει η κασέτα αυτή που αποτελεί και την πρώτη με την ετικέτα της μη κερδοσκοπικής C.T. πού έστησαν οι φίλοι της "Βρωμιάς". Το πανκ μένει ζωντανό ακόμα στην Αγγλία και απότι δείχνουν τα πράγματα, αείζει κανείς τον κόπο να στρέψει το βλέμμα του στου H.T.S. Αποτελούν ένα ζωντανό κύταρο στην περιέργη βρετανική σκηνή. Δεν πρόκειται ποτέ να γίνουν διάσημοι, αυτή είναι η μοίρα τους και φαίνεται και οι ίδιοι να το έχουν επιδώξει. Ετσι παραμένουν σε στιλπνές κιθαριστικές βιαιότητες που τις απαλύνουν τα φωνητικά του Shaun. Πάντως, μην προσπαθήσετε ν'ανακαλύψετε τους διαδόχους των New Model Army, γιατί είναι μάταιο. Οι H.T.S. κρατούν τη θέση τους απέναντι στις εξελίξεις που τρέχουν γύρω τους και ο δυναμισμός τους, έχει κάθε δικαίωμα πρέμβασης στ'αυτά μας. Μάλλον η παραγωγή, ήθελε περισσότερη προσοχή. Μα ίσως έτσι να έχαναν την όποια μαγεία τους περιβάλλει.

FANZINES

T.V. EYE

(Βαγγέλης Λιβιεράτος,
Χατζοπούλου 4 - 1,
Θεσ/νίκη 546 29).

Μία άκρως πρωτοποριακή απόπειρα από τον εκδότη του CULT. Συγκεκριμένα, ο Βαγγέλης προσπαθεί να κινήσει την ανεξάρτητη σκηνή κυκλοφορώντας σε μηνιαία βάση ένα τετρασέλιδο, σχήματος εφημερίδας σαν δελτίο πληροφόρησης. Ενισχύεται την θέλησή του για κάτι καλύτερο. Γράψτε του να σας στείλει το TV EYE. Κοστίζει μόλις 30 δρχ. Μπορείτε να το αναζητήσετε και στη δική μας διεύθυνση.

PSYCHEDELICATESEN
(PO BOX 121, Tucson,
AZ 85702 USA)

Το περιοδικό αυτό εκδί-

δεται από τους Marshmallow Overcoat, έχει κυκλοφορήσει πέντε τεύχη και ασχολείται με παλιά και νέα γκαράζ συγκροτήματα. Πολύ καλή εμφάνιση και μπόλικο χιούμορ.

ΤΟ ΚΤΗΝΟΣ

(Τ.Θ. 30653, ΤΚ 10033,
Αθήνα).

80 σελ., 400δρχ.
ΜΠΟΥΜ! Ο Ηρακλής άργησε λίγο, μα το νέο τεύχος (Νο 12;) είναι κομψοτέχνημα. Κυκλοφορεί με άπειρα εξώφυλλα, μακάρι να τα είχατε όλα. Αφισσούλα, κάρτα Viridian Green, Sonic Youth, Albini, Bal lard, Cave, Argento, House, Hip Hop, 1000000 θέματα γεμάτα ευαισθησία.

ΧΩΡΟΣ + ΧΡΟΝΟΣ

(Νο 1, 2000δρχ. ΤΘ
3646, Αθήνα 10210).

Αντιεξουσιαστική έκδοση, προσεγμένη, στυλάτη, σιτου ορολογία, ενδιαφέροντα θέματα, καθόλου ανιαρά.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΟΛΗ

(Τ.Θ. 20037, Αθήνα
11810)

Ενα ακόμα ενδιαφέρον τεύχος. Μία πρωτοποριακή παρέλαση από Genesis P. Orridge, J.J. Lebel, James De Meo, M. Bookchin και κάποιες "διαφορετικές" θέσεις για την οικολογία.

DECAPITATED

(Νο 5, Πάνος, Ασπασίας
55, Χολαργός 15561)

Ο Πάνος παρουσιάζει μία αξιόλογη δουλειά στο είδος που γουστάρει, δηλαδή το thrash metal και τα παρακλαδία του. Ασχετα αν δεν ακούμε τη μουσική αυτή δε μπορούμε παρά να τον συγχαρούμε για όσα προσπαθεί να δημιουργήσει. Το τεύχος κυκλοφορεί ελληνικά και αγγλικά με διαφορετική ύλη.

Συνοδεύεται από 7ιντσο EP
(όρα: δισκοπαρουσίαση).

WOOSH

(31 Lambton Ave.
Whickham, Newcastle
Upon Tyne, NE 16TL)

Μικρό, μα αρκετά περιποιημένο φανζίν, εκδίδεται μέσω της ομώνυμης δισκογραφικής εταιρίας που μέχρι στιγμής παράγει σίνγκλ και φλέξι.

• ΣΧΟΛΙΑ • ΣΧΟΛΙΑ • ΣΧΟΛΙΑ • ΣΧΟΛΙΑ • ΣΧΟΛΙΑ • ΣΧΟΛΙΑ • ΣΧΟΛΙΑ

36

- DALARA'S VIDEOCLIP :Ναι, και ο Νταλάρας έγινε M. Jackson ! Τραγούδι : "Ο Ξένος" (όχι του Στράτου). Σκηνικό 1: Ο Νταλάρας με ζόρικο πέτσινο, μπαίνει σε ένα παλιό κτίριο (και garage Γιωργάκη) και τραγουδάει, καθώς ο αγέρας του παίρνει τα μαλλιά. Σκηνικό 2 : σούπερ - γκόμενα επιβιβάζεται σ'ένα σούπερ - αμάξι και τον εγκαταλείπει, ενώ η κάμερα μας αφήνει να δούμε την καταπληκτική γάμπα της, προτού κλείσει η πόρτα, με κλασσικό fish - eye στον προφυλακήρα. Σκηνικό 3 : Είναι ξαπλωμένος στη μοκέτα του σπιτιού του, μπροστά απ' το τζάκι και τραγουδάει με την Ονατιόν του, γιά την σούπερ - γκόμενα που έφυγε με το σούπερ - αμάξι που λέγαμε...Μπράβο Γιωργάκη ! Μετά τον Πασχάλη, κατάλαβες κι εσύ ότι πρέπει να κάνουμε ανταγωνιστικό το προιόν μας, ώστε να αντιπαλέψουμε τα ξένα μουσικά μονοπώλια και τις ξενό-

φερτες κουλτούρες !

- "ΑΠ' ΤΗΝ ΑΡΧΗ διαφωνύσα σ' αυτή την ιστορία με τον Nelson Mandela. Αυτός ο άνθρωπος είναι τρομοκράτης. Οταν κάποιος υποστηρίζει την άσκηση βίας, δεν καταλαβαίνω γιατί θα πρέπει να είναι ελεύθερος ". Τάσε έφη ο Johnny "Rotten" Lydon στο MTV. Είναι πράγματι καταπληκτικός και δεν κάνω πλάκα. Μετά από τόσα χρόνια, έρει να προκαλεί το ίδιο καλά, όπως τότε με τους Pistols. Αυτό του το αναγνωρίζουμε, μόνο που τώρα πιά δεν τοιμάπμε...

- ΤΟ ΔΙΑΣΗΜΟ δελτίο αντιεξουσιαστικής πληροφόρησης "Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ", αισίως έφτασε στο 30ό τεύχος του. Διανέμεται δωρεάν.

- ΠΕΡΑΣΤΗΚΕ στις ΕΠΑ "καταπληκτικός" νόμος που λογοκρίνει τα εξώφυλλα και τους τίτλους των δίσκων. Το κείμενο γιά τον Biafra

ξαφνικά γίνεται επίκαιρο.

- Ο ΑΛΕΞΗΣ των Last Drive κάνει την παραγωγή στον δίσκο που θα ηχογραφούν οι Deus Ex Machina, και θα κυκλοφορήσει τον Σεπτέμβρη απ' την Hitch Hike. Ομως και οι Last Drive ετοιμάζουν δίσκο.

- ΤΗΝ ΩΡΑ που θα διαβάζετε το MERLIN αυτό, θα έχει κυκλοφορήσει και το 11ο τεύχος της ΒΡΩΜΙΑΣ απ' την Πτολεμαίδα. Μην το χάσετε, γιατί θα περιέχει το δεύτερο μέρος των Virgin Prunes καθώς και νέα απ' τη Γιουκοσλαβική σκηνή και άλλα πολλά ενδιαφέροντα θέματα. Αναζητείστε την στην Τ.Θ. 9, Πτολεμαίδα, 502 00.

- ΣΑΣ πληροφορούμε ότι στις 12 - 16 Μάη, στο Μπέργκεν της Νορβηγίας, διοργανώνεται ένα Εναλλακτικό Συνέδριο γιά το περιβάλον απ' την ομάδα S.E.E.D. σαν απάντηση στο Ευρωπαϊκό ανάλογο

που πατρονάρει ο ΟΗΕ. Στην επιτροπή συμμετέχει κι ο Ελληνας Γιάννης Σταυρίδης που καλεί όσους ενδιαφέρονται, να επικοινωνήσουν μαζί του στο τηλέφωνο 472364218 (βρήτε εσείς τον κωδικό γιά τη Νορβηγία) και εκείνος θα προσπαθήσει να εξασφαλίσει στέγη σ' όσους θέλουν να ταξιδέψουν εκεί.

- ΣΥΝΤΟΜΑ θα κυκλοφορήσει από την CHRIST TAPES (όρα "ΒΡΩΜΙΑ"), μία καρέτα των MIDNIGHT MEN (όρα αυτό το MERLIN).

... **Get your
Kicks**

HITCH HYKE

ΚΟΣΜΑ ΜΠΑΛΑΝΟΥ 5 • 11636
ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ: 9233472

merlin's music box

